

ДАНИЕЛ КАЛА ТЕРАПИЯ НА ГНЕВА

Превод от английски: Никола Костов, 2008

chitanka.info

На моите прекрасни момичета... Челси, Ашли и Черил

БЛАГОДАРНОСТИ

Едва ли щях да имам тази книга, в която да изразя своята признателност, ако не бяха моите приятели и близки, които ме подкрепяха от самото начало на работата ми над нея. Списъкът е много дълъг, но трябва непременно да спомена няколко имена, между които Дънкан Милър, Джоф Листър, Лайза и Роб Кинг, Дейв Алърд, Ди Ди и Кърк Холънд, Брук Уейд, Алек и Тереза Уолтън, Алиса Уейман и Майкъл Маккинли.

Огромни благодарности на Кит Шиндел, редактор на свободна практика, който буквално разнищи всичките ми ръкописи, глава по глава, за да ме накара да извлека всичко от тази история. Искам да благодаря на Бевърли Мартин (от agentresearch.com) и на Сандра И. Хейвън за редакторската им помощ.

Благодаря на Сюзън Кроуфърд, че представи ръкописа ми на Тор Букс, издател, който надхвърли всичките ми очаквания. Не мога да си представя по-всеотдайни и насърчаващи ме издатели от Том Дохърти и Линда Куинтън. Искам да благодаря и на Том Испънчид — за напътствията, на Сет Ледър — за оформлението на корицата, на Джон Мороун — за брилянтните коректури, и на Пол Стивънс, който събра всичко на едно място. И разбира се, специални благодарности на моята великолепна редакторка Наталия Апонте — един прекрасен сътрудник, поддръжник и приятел.

Накрая искам да спомена, че съм дарен, за разлика от героите в романа, с едно стабилно и прекрасно семейство, което винаги ме е подкрепяло. Братята ми — Тони и Тим, заедно с мама и татко, са оказали определено важно влияние върху мен. А двете ми изумителни дъщерички, Челси и Ашли, заедно със съпругата ми Черил, ми напомнят постоянно, че в живота има неща, по-важни дори и от писането.

1

Защо точно психиатрия? Този въпрос ми е бил задаван в най-различни варианти от приятели и роднини и дори от напълно непознати хора. И твърде често в интонацията им се е прокрадвало разпространеното убеждение, че за да стане човек психиатър, трябва нещо в собствената му глава да не е съвсем наред. Бях придобил навика да отхвърлям това подозрение с различна степен на учтивост, но сега, застанал под хладната струя на душа, си дадох сметка, че вече не съм толкова сигурен. Психологическите ми шкафове бяха претърпкани до пръсване, също както и на немалко от моите колеги.

Телефонният звън ме изтръгна от самовглъбението. Поколебах се дали да не го игнорирам, но после осъзнах, че съм киснал под душа повече от половин час. Дори пациентите ми, страдащи от натрапчиви мании, биха признали, че вече съм чист. Така че спрях душа и се измъкнах от банята. Стигнах до телефона на петото позвъняване — едно по-късно. Изчаках да замига лампичката на автоматичния секретар и натиснах копчето за прослушване на съобщенията.

— Док, обажда се Дев — не бе възможно да сбъркам тихия провлечен говор на сержант Итън Девъншир от отдел „Убийства“. — Не ми е приятно да ти го съобщя, но Стенли Колбърг е намерен мъртъв в неговия офис. Застрелян във врата и тъъ... — Той остави словесната картина недовършена. — Както и да е, сега сме на местопрестъплението и се надяваме, че ти би могъл да ни помогнеш. Би ли ми се обадил на мобилния веднага след като получиш това съобщение? — замълча и добави: — Съжалявам.

Забравил хавлията, седнах на края на леглото. От мен се стичаха капки вода. В главата ми се блъскаха противоречиви мисли и чувства, но си наложих да се съсредоточа върху перспективата да се присъединя към Дев в офиса на Стенли — там, където някога бях работил заедно с жертвата. Нямаше никакъв смисъл да се забърквам професионално в това разследване на убийство, но дали поради шока или от някакво нездраво любопитство имах желание да отида на

местопрестъплението. Исках да разбера какво е онова нещо, по-лошо от куршума във врата, което бе сполетяло Стенли и бе прекъснало описанието на Дев наред изречението.

Станах от леглото и се запътих към дрешника. Когато посегнах към най-горното чекмедже, погледът ми бе привлечен от една снимка. Взех неголямата, със седем на пет инчова^[1] рамка. Стенли ни беше снимал, мен и Лорейн, на борда на тридесетфутовата^[2] платноходка. Навлечени със спасителни жилетки, ние се опитвахме да запазим сериозни физиономии и да си придадем вид на мореплаватели, само че изглеждахме като пълни смотаняци. Щастливи смотаняци. Преместих поглед от снимката към огледалото пред мен. Все още нямах бели косми, а бръчките в ъглите на устата и очите ми бяха едва забележими. Но огледалото не казваше цялата истина. Бях остарял с цял един живот през петте изминали години, откакто Стенли бе направил снимката. Ако Лор бе жива днес, тя сигурно нямаше да е остаряла с нито един миг. Може би и аз нямаше да съм. Боже, колко ми липсваше.

След като оставих рамката на мястото ѝ, нахлузих чифт панталони цвят каки и риза, която веднага залепна за тялото ми, не само поради влагата от душа. Излязох навън и се отправих към гаража. Качих се в колата и си казах кратката молитва. Господ ме чу — двигателят на сребрилата хонда „Акорд“, модел 1988, се прокашля няколко пъти, изхрани се и накрая заръмжа в обичайния си нездравословен ритъм. Обещах си още утре да сменя тази купчина стара ламарина. Толкова често си го бях обещавал, че звучеше като някаква мантра.

Паркирах в подземния паркинг на сградата, където се помещаваше бившият ми офис. Въпреки многобройните оплаквания на наемателите, все още не бяха сложили врати на входа. С помощта на ключа, който не си бях направил труда да върна при напускането, се вмъкнах през вратата на партера. Мнозина наркозависими бяха прониквали през същата врата с помощта на метални лостове и други подръчни средства. Медицинските сгради, с предполагаемите си запаси от наркотици и спринцовки ги привличаха както медът мухите, оттам и множеството оплаквания на наемателите.

Долових шума от суматохата, идващ от офиса на Стенли, преди още да отворя вратите на асансьора на третия етаж. Пристъпих вътре в стерилния коридор, залят от светлината на флуоресцентни лампи и

подминах един зъболекарски кабинет и двама семейни доктори. Вратата в края на коридора бе леко открената. Двете табелки на нея носеха имената на докторите Стенли Колбърг и Калвин Никъл. Малко под тях се виждаше правоъгълник избеляла боя със същите размери като табелките. Там някога бе закачена моята табелка — д-р Джоел Ашман.

Бутнах вратата и влязох в чакалнята, където срещнах първото „зайче“. Изследователите на местопрестъпления от Сиатълската служба по съдебна медицина винаги носеха бели гащеризони, ръкавици и терлици по време на работа, но дължаха прякора си най-вече на белите шапки, увенчани с очила и често слушалки, които ги правеха да изглеждат като някакви гигантски зайци мутанти.

Наблюдавах как зайчетата чоплят по пода и стените със своите инфрачервени, виолетовосини и не-знам-какви още инструменти. Макар че на мен всичко това ми заприлича на някакво шантаво търсене на великденски яйца, бях наясно какво търсят момчетата от ССМ — остатъци, влакна и най-вече кръвни клетки, косми или сперматозоиди — някакъв отпадък, съдържащ информация за ДНК, от която микроскопът би могъл да извлече номера на нечия социална осигуровка или пощенски код. Не ми се зарадваха, което не ме изненада; отдавна си бях дал сметка, че зайчетата не се интересуват от човешки тела с температура, по-висока от тази на околната среда.

Следвайки глъчката, завих зад ъгъла и почти се сблъсках с идващия насреща ми Дев. Итън Девъншир — Дев за всички, освен за съпругата си — бе висок широкоплещест мъж с наченки на шкембе. Облото му лице, под непокорните прошарени коси, бе прорязано от дълбоките бръчки на постоянната усмивка, изпъстрено със следи от акне и от него ме гледаха вечно любопитните му сиви очи. Тази вечер носеше джинси и пуловер с висока яка. Често му се случваше да прегрешава, пренебрегвайки официалното облекло, но в случая имаше оправданието, че е доста късно след полунощ.

— Съжалявам за приятеля ти. — На обветреното му лице се изписа съчувствена усмивка.

Кимнах благодарно с глава.

— Мога ли да го видя?

Той вдигна ръка и ме потупа по рамото. Обърнах се по посока на кабинета на Стенли и тъкмо направих крачка напред, когато гласът на

Дев ме спря:

— Док, сигурен ли си, че искаш? Гледката е доста зловеща.

Кимнах и продължих в посока към стаята в дъното на коридора, където Стенли разговаряше с пациентите си. Стигнах широко отворената врата и спрях. Бях виждал и по-лоши сцени на престъпления, но нещо ме накара да замръзна на вратата. Този път жертвата не беше някой непознат.

Изненада ме голямото количество кръв. Почти нямаше незасегнато кътче от помещението, а подът бе понесъл основната тежест. Зеленият килим в средата на стаята бе почернял в кръг около неузнаваемото тяло на Стенли Колбърг.

Той лежеше присвит на пода пред бюрото си. Най-потресаващата гледка в гротескната поза бяха ръцете му. Извита над главата и очевидно пречупена в китката, дясната му ръка изглеждаше като че ли се опитва да хване собствената си мишница. Макар и не толкова деформирана, лявата му ръка бе изпружена неестествено нагоре с обърната длан, в опит да потуша пода с подпухнали пръсти.

Разглеждах другите подробности с нарастваща болка в слепоочията. Лицето му бе превърнато в размазана каша. Смъкнатата от челото му кожа не ми позволяваше да видя дали очите му са отворени. Носът му бе грозно изкривен надясно, а устните му бяха подути до размера на банан. Косата и брадата му се бяха слепнали от съсирената кръв.

Гледката предизвика една от онези странни асоциации и за момент се замислих защо ли толкова много мои колеги носят бради по модела на Фройд. Преди време Стенли — никой никога не го наричаше Стен — бе дал обяснение: „Всички други лекари имат някаква униформа или поне престилка, комбинезон, стетоскоп или нещо подобно, което им помага да продадат себе си на публиката. А какво имаме ние, психиатрите? Нищо. Затова и си пускаме бради като на Зигмунд“. После се бе усмихнал и намигнал съзаклятнически — „Освен това, повечето от нас, психодокторите, сме малко шибани в главата, нали?“. Стенли можеше да бъде безкрайно прецизен в академичния си израз, но понякога, когато искаше да подчертае нещо, прибъгваше до уличния език и го подправяше с ругатни.

Нечий глас ме върна към действителността.

— Попиваш детайлите ли, Джоел?

Погледнах надясно и видях главния следовател по местопрестъпленията Нат Чиф, който сега бе застанал до мен. Изглеждаше като едно съвсем изтощено от работа зайче. Посочи с пръст окървавената стена на стаята и каза:

— Вземете проби от стените.

Погледнах червената ивица, пресякла стената като лента с формата на дъга.

— Страхотно изпомпване — въздъхна Чиф. — Само едно нещо може да причини такова бликане на кръв — артериален кръвоизлив, и то на главна артерия. — Той уважително подсвирна.

Чиф не беше груб и безчувствен като много от хората, които си имат работа с мъртви тела. По-скоро проявяваше научен интерес към механизмите на предмета на своята дейност, който в случая бе място на убийство.

Гледах Стенли, но не можех да открия раната през слоевете кръв и разкъсана плът. Усетил несигурността в погледа ми, Чиф допря два пръста до гърлото си, като че ли си измерваше пулса.

— Каротидната артерия. Втората по големина в човешкото тяло след аортата.

Това не би трябвало да е новина за мен, миналия през медицински колеж, но не си направих труда да го напомня на събеседника си, който продължаваше:

— Прясно разкъсаната каротидна артерия може да изхвърли кръв на разстояние до десет фута. Да изпомпа галон^[3] или два за по-малко от минута, съвсем като градински маркуч. — Той присви устни и издаде един ненужен свистящ звук. После влезе в стаята за разговори.

Поех дълбоко дъх и го последвах. Заобикаляхме кървавите петна по килима, докато доближихме краката на лежащата на пода жертва. Отблизо Стенли вече не изглеждаше като жертва на пътен инцидент и повече приличаше на човека, когото познавах. Това направи цялостната картина още по-тягостна. В опит да се разсея, се съсредоточих върху съдебномедицинските детайли.

— Само един изстрел ли е имало?

— Само един го е уцелил — сви рамене Чиф. — Но нашият човек е гръмнал още веднъж, този път направо в стената. — Той посочи малък кратер в мазилката на стената над вратата зад нас. — Не

мога да разбере защо го е направил. Няма начин да не е уцелил от толкова близко разстояние.

— Стенли прав ли е бил, когато са го гръмнали?

— Можеш да видиш точно как е паднал... — Чиф обходи с ръка помещението като декоратор, който избира цветната палитра, а не като техничар от ССМ, описващ екзекуция. — Жертвата е застанала права пред бюрото. Бум! — Той насочи пръста си и изстреля въображаем куршум. — Изстрелът попада в дясната страна на врата му. Той залита и се завърта наляво. Кръвта избликва под налягане от 120 мм живачен стълб. Достатъчно е да проследиш пръските. Виждаш ли как кръвта е оплискала стената, после креслото и накрая пода? — Той изимитира колапса на Стенли. — И продължавайки да се върти, жертвата пада на пода.

— А другите наранявания? Те очевидно не са от падането.

— Освен ако не е паднал от самолет — изкикоти се Чиф. После се прокашля и отвърна глава, припомняйки си вероятно, че покойният ми е близък приятел. — Предполагам, че убиецът му е нанесъл всички тези травми, след като го е свалил на пода.

— С какво?

— Не знам. Нещо тъпо. Може би тръба или нещо по-тежко. Не и с дръжката на пистолета. Вероятно патологът ще може да даде подробности — сви рамене той.

— Кога е бил удрян, преди или след като е умрял?

— Не мога да кажа. Надявам се аутопсията да отговори и на този въпрос.

Забелязах, че Чиф пристъпва от крак на крак. Започваше да се изнервя. Вероятно не искаше да пропусне шанса да изрови нещо в тази златна мина от веществени доказателства, като си бърбри с мен. Помолих го да ме остави за малко насаме с покойния и той излезе от стаята с кратко кимване.

Стоях и се взирах в останките на човека, който повече от всеки друг бе оказал влияние върху моя живот. Който ми напомняше толкова много за баща ми, че имаше мигове, когато обърквах двамата. Зад осакатеното лице видях младоликкия образ на Стенли, не красив, но представителен — с гъсти вежди, лешникови очи, дълъг нос и брада, по-тъмна от равномерно посивялата му коса. Лицето му внушаваше уважение, но можеше да излъчи и симпатия, разбиране и доверие. Най-

вече доверие. Мнозина бяха онези, поверили през изминалите години живота си в лежащите сега над главата му осакатени ръце.

Познат глас разкъса тишината.

— Док?

Озърнах се и видях Дев, който безшумно се бе приближил до мен. Зад него стоеше жена с приблизително неговия ръст, но без следа от заоблениа му корем. Жълтеникавокафявите ѝ коси бяха прибрани в стегнат възел и откриваха лицето, с добре оформена волева брадичка, нежна млечнобяла кожа, обсипана с лунички, високи скули и искрящи изумрудени очи. Леките бръчици, насочени към слепоочията и около устните ѝ, подсказваха, че е по-възрастна и по-опитна от двацет и няколко годишната девойка, за която я помислих в първия миг. Тя ме поздрави с кратко кимване и насочи неспокойния си поглед към жертвата.

— Наред ли си? — попита ме съчувствено Дев.

— Можеше да е по-лошо — свих рамене и прочистих гърлото си, в опит да се справя с пороя на заливащите ме емоции. — Можеше тук да лежа аз.

Дев леко се подсмихна, но мисля, че долових неодобрителния поглед, който му хвърли неговата колежка. Излязохме навън и продължихме разговора си в коридора, като че ли се опитвахме да скрием нещо от ушите на Стенли. Все пак, вратата остана широко отворена и през нея ясно се виждаше мъртвото му тяло.

— Д-р Ашман, запознай се с новия ми партньор, детектив Клер Шепърд. — Дев направи жест първо към мен, после към нея. — Детектив Шепърд се присъедини съвсем наскоро към отдел „Убийства“.

— Наричайте ме Джоел — рекох, протягайки ръка към нея.

— Драго ми е да се запознаем, Джоел. — Клер стисна здраво дланта ми, но не отвърна на усмивката, може би заради предишната ми реплика.

— Докторът е консултант към отдел „Убийства“ — обясни Дев с носовия южняшки говор, прозиращ през двадесет и петте години живот на Северното Тихоокеанско крайбрежие. — Прави психологически профили и от време на време наистина ни помага.

— Престани да дрънкаш, Дев. Притесняваш ме.

Усмивката му угасна.

— Жертвата бе приятел на Джоел — поясни той на Клер. — Работили са заедно преди време.

Клер потръпна и очите ѝ се разшириха съчувствено.

— Джоел, това е наистина много неприятно.

— Така е — потвърдих и отклоних поглед настрани.

— Съжалявам, че трябваше да те извикам тук толкова късно — продължи Дев, след като прочисти гърло. — Предположих, че би могъл да ни дадеш някаква бърза насока в разследването.

— И без това бях буден — отвърнах учтиво.

Дев ми хвърли бегъл делови поглед, с който искаше да каже, че времето за любезности е изтекло. Посочи с ръка касапницата в кабинета и попита:

— Какво би казал за това, док?

Опитах се да се съсредоточа — местопрестъплението е скелетът, около който се изграждат всички психологически профили — но смесицата от чувства и спомени затъмняваше преценките ми. Можех само да промърморя, че едва ли става дума за взломаджия, който случайно е попаднал на Стенли.

— Така ли мислиш? — изсумтя Дев.

— Всъщност как е влязъл? — опитвах се да спечеля малко време.

— През счупеното стъкло на входната врата. Дори не му се е наложило да разбива ключалка. Тази сграда няма алармена инсталация. Системите за безопасност са просто подигравка.

— Не знаеш колко си прав — разказах им за леснодостъпния паркинг в подземието и за неприятностите, които бяхме имали с предишни нахлувания. После се върнах на първоначалния въпрос. — Убиецът е застрелял Стенли във врата, а след това си е направил труда така да го размаже с бухалката, че да го убие поне още два пъти...

— Излишно престараване — кимна Клер, без да откъсва поглед от трупа.

— Точно така — потвърдих. — Чиста проба гняв. И не мисля, че имаме работа с ревнив съпруг или с измамен делови съдружник. Много по-иррационално е.

— Подозираш някого от смахнатите му пациенти, така ли? — подметна Дев.

— Трябва да имате предвид пациентите му. — Нямах настроение да се занимавам с политически некоректните термини, които използва.

— Стенли работеше с всеки, който почука на вратата му.

— В какъв смисъл? — рязко вдигна глава Клер.

— Напоследък повечето психиатри имат по-тесни специалности. Частни практики, гериатрия, осигурителни фондове, съдебна психиатрия и други подобни. Не и Стенли. Той работеше във всички области. Той е — той беше — колос в общността на психиатрите.

— Нищо ли не ти идва наум, док? — попита Дев.

Поколебах се.

Той усети нерешителността ми и повтори настойчиво:

— Док?

Имах нужда от още време, за да подредя нещата в главата си, затова продължих:

— Отдавна разведен, без деца. Финансово се справяше много добре. Беше харесван, ако не от всички, то поне от по-голямата част.

— По-голямата част от какво? — Клер ме погледна изпитателно с присвити очи.

— Колегите му го уважаваха. Пациентите му са друго нещо.

— Нима? — учуди се Дев. — И защо?

— Стенли се интересуваше от контрола над гнева. На практика беше основоположник на изследванията в тази насока.

— Струва ми се напълно възможно убиецът да е имал проблеми с контрола на гнева — рече сухо той, сочейки с пръст размазаното тяло на жертвата.

— Освен това, Стенли беше и консултант в Западната щатска болница — обърнах се към Клер и поясних: — Това е мястото, където затварят психично болни хора с агресивно поведение. Пациентите на съдебномедицинската психиатрия.

Тя кимна учтиво и чак тогава ми просветна, че тя би трябвало да е съвсем наясно с положението в Западната щатска. Ритнах се наум, че съм си позволил такова снизходително поведение и след това се зачудих дали има нещо символично в запознанството ми с нея точно в тази необичайна нощ.

— И аз съм работил с пациентите на съдебната медицина — продължих. — Повярвайте ми, със сигурност не бихте искали някой от тях да ви има зъб.

— Трябва да проверим дали не са освободили наскоро някого от тях — вметна Дев.

— Джоел, какво мислиш за ръцете и китките му — попита Клер, сочейки насилствено сплетените ръце на Стенли. — Какво е значението на това?

— Подобни странни пози се срещат при някои ритуални убийства — свих рамене. — Но освен ръцете, никакъв друг детайл не подсказва да имаме работа с такова убийство.

Потъгнахме в мълчание, загледани в пречупените китки и премазаните пръсти на Стенли. Накрая Дев пророни с въздишка:

— Надявам се лесно да надушим дирите на нашия престъпник. Вече мога да кажа, че ще имаме дълъг списък заподозрени.

Взирах се в кървавата следа на стената, оставена от смъкващия се на пода Стенли.

— Вие бяхте доста близки, нали? — Дев отново сложи ръка на рамото ми.

Кимнах, без да отмествам погледа си от стената.

— Доста години работихме заедно, в един общ офис, като съдружници и добри приятели.

Не им казах, поне засега, че имахме и един общ пациент. Формално тя бе първоначално пациентка на Стенли, а после стана моя. И остана такава до момента, когато се хвърли от моста „Аврора“.^[4]

Видях Анджела Конър за пръв път преди една година, приблизително в деня преди смъртта на Стенли. Нощта, през която я срещнах, бях дежурен на повикване в Спешното психиатрично отделение на Шведската болница.

Чаках пазача да отключи вратата на усмирителната килия, където бе затворена, и се чудех какво ли ме очаква от другата ѝ страна. Най-често пациентите, затворени в усмирителни килии (малки помещения, предназначени за безопасно задържане на хора, които могат да навредят на себе си или на околните) съвсем не са мирни, но в този случай нещата бяха различни. Когато пазачът отвори тежката врата, видях Анджела, седяща в мълчание на матрака на пейката, обикаляща стената на помещението, с прибрани колене и изпънати крака, завита в одеяло от раменете надолу. Не ме погледна, докато влизах в килията. Продължи да гледа

пред себе си и леко да се поклаща, като че ли бе сама, дори когато седнах до нея на пейката.

— Анджела?

Никакъв отговор.

— Анджела, аз съм д-р Ашман.

Пак нищо.

— Аз съм психиатър.

Изсумтя нещо, приличащо на смях, без други признаци, че ме е забелязала.

Едно от чудесните прости правила на психиатричния преглед е: ако нямаш нищо полезно за казване, дръж си устата затворена. Възползвах се от тишината и разгледах новата си пациентка, която продължаваше да ме игнорира.

Късата коса стърчеше в безпорядък на главата ѝ. Умореното ѝ лице нямаше следи от грим, а устните ѝ бяха напукани до кръв. Неподдържаният ѝ вид не можеше обаче да прикрие поразителната ѝ хубост — високите скули, вирнатото носле, пълните устни, сивосините очи и късата, катраненочерна коса. От медицинското ѝ досие знаех, че е на двадесет и пет, но ако не бях го прочел, със сигурност щях да реша, че е по-млада.

След още няколко мълчаливи минути, Анджела най-после премигна и попита:

— Кога ще мога да си вървя? — Гласът ѝ бе хрипящ заради ендотрахеалната тръба^[5] на респиратора, който доскоро бе обдухвал гласните ѝ струни.

— Анджела, ти си тук за преглед и установяване на състоянието ти, разбираш ли ме?

— Това не означава, че съм длъжна да говоря с вас — сви рамене тя.

Вярно. Според законите на щата можем да задържим против волята му някого, когото считаме за потенциално опасен за себе си и околните, за седемдесет и два часа. През това време можем да го затворим, да му дадем лекарства, принудително да го храним и дори да приложим електрошокова терапия, но не можем да го принудим да разговаря с нас.

— Кажу ми, Анджела, защо „Амитриптилин“? Това лекарство не ти е било предписано от лекар.

Пак свиване на раменете.

— *Защо просто не си изпила предписаната ти доза „Флукуил“?*

[6]

— *Да си чул някой да е успял да умре от свръхдоза „Флукуил“?*
— *попита момичето.*

— *Не.*

Тя се уви още по-плътно с одеялото.

— *Но ти не си мъртва — отбелязах.*

— *Този път — не — отвърна тя. — Казаха ми, че съм била близо.*

— *Много близо — съгласих се. Ако не са били съобразителният доктор от Спешното отделение, аспираторът и системите, налели във вените ѝ сода бикарбонат и калий, е щяла, без съмнение, да умре. Но се бе измъкнала от всичко това физически невредима, само с едно яко изгаряне в горната част на гърба, резултат от припадане в близост до електрически нагревател.*

— *Имаш намерение да повториш опита, така ли?*

Наведе глава и зари лицето си в одеялото.

— *Какво ще пробваш следващия път?*

— *Оръжие? Въже? Въглероден оксид? Има ли значение?*

— *Както вече отбеляза, някои средства не са така успешни като други.*

— *Никога не повтарям грешките си — отвърна тя, без да вдига глава от одеялото.*

— *Какви други грешки си направила?*

— *Колко типичен въпрос за психиатър! — Тя поклати глава и за пръв път през последните петнайсетина минути вдигна лице към мен и очите ѝ отвърнаха на погледа ми. — Ако искаш да знаеш, последната ми голяма грешка беше, че разговарях с един като теб.*

Смених темата, но си отбелязах мислено да се върна по-късно на провокационния коментар.

— *Анджела, къде си живяла като дете? — Правило на психиатричния преглед номер две — когато се колебаеш, премини към детството.*

— *Хайде, почна се. — Тя изпъшка и прекъсна визуалния контакт. — Хубаво, ще ти спестя устията. Израснала съм тук, в този град, в заможно, стабилно семейство от средната класа. Татко бе*

преуспяващ адвокат, мама — домакиня. Две отрочета — по-голяма сестра и по-малък брат. Бях напълно щастливо и обичано момиче. — След кратка пауза добави, като че ли сега ѝ бе дошло в главата: — Вярно че татко ме чукаше, откакто навърших единадесет, което не беше особено хубаво, но кой ли има идеално детство, нали така?

Обвиненията в кръвосмешение отдавна не ме впечатляват, но не си спомнях някой да е имал подобно отношение. Успях да прикрия изненадата си, усещайки, че най-правилно ще бъде да не показвам никаква реакция.

— Изкарах безпроблемно гимназията — продължи тя, като че ли преди това бе споменала досаден дребен детайл от образованието си. — Никакви хранителни смущения. Без проблеми с алкохол или наркотици. Никакви изнасилвания по срещи и купони. След това отидох на изток, в колеж. Със стипендия от Куинс колидж^[7]. Да се разкарам от стареца, нали разбираш? — втренчи предизвикателно поглед в очите ми. — Завърших с пълно отличие. С тази диплома и връзките на татко можех да вляза във всеки юридически университет, но предпочетох да не го правя.

— Защо?

— Навярно мислиш, че съм искала да покажа някакво неодобрение към татко, отказвайки да го последвам професионално, нали? — сведе отново поглед към одеялото.

— Нямах никаква представа какво си мисля.

— Може би си мислиш колко хубаво би било да ме изучукаш. — Тя прекара ръка през късите си коси, а аз този път не успях да прикрия изненадата си:

— Това пък откъде ти хрумна?

— Винаги е било така. Мъжете непрестанно ме желаят. Честно казано, в повечето случаи това е благодат.

— Какво стана след колежа? — опитах се да върна разговора в предишното русло, но тя пренебрегна въпроса ми с усмивка.

— Нямам нищо против да си мислиш такива неща за мен. Много си готин, от интелектуалния тип. — Усмивката ѝ угасна и тя продължи с по-нисък глас: — Само не ме наранявай, става ли? Не бих могла да го понеса отново.

Сигналните камбанки зазвъняха в главата ми. Станах от пейката.

— Анджела, май ще е по-добре да ти изпратя психиатър жена.

— Нямам нужда от друг доктор. — Думите ѝ ме настигнаха чак на вратата.

— Трябва да говориш с някого, Анджела, абсолютно наложително е.

— Искам да говоря с вас... Моля, д-р Ашман.

В думите нямаше нищо специално, но ме прониза нещичко в гласа ѝ — някаква мъждукаща уязвимост, която не бях доловил до този миг. Испитах внезапен пристъп на симпатия към момичето. А може би вече подсъзнанието ми бе отбелязало силната прилика между нея и едно друго момиче от моето детство. Каквато и да бе причината, обърнах се и се върнах до леглото.

— Тогава ще трябва да осъзнаеш, че интересът ми към теб е изцяло на професионална основа. — Тя ме погледна опулено. — Ясен ли съм?

— Кристално — кимна с глава тя. — Повече никакви неприлични приказки.

— И така, след колежа...

— О, боже! — потри лицето си с ръце. — Работех тук-там. Няколко краткотрайни връзки. Едната с момиче. Но макар че одобрявам идеята за лесбийска връзка, явно не съм устроена по такъв начин...

И продължихме нататък в същия стил. Залп. Ответен залп. Тръгнах си след едночасовия разговор, изтощен и разстроен, но не и възнаграден за усилията си.

На масата в лекарския кабинет ме чакаше историята на заболяването на Анджела. Досега бе влизала само два пъти в психиатрична клиника, последния път преди година, когато бе прекарала един месец в Университетската болница. Документите, които ми бяха изпратили по факса, повтаряха онова, което бях чул от нея, но колегите от Университетската не бяха намерили никого, който да потвърди историята за кръвосмешението. Бяха я изписали с диагноза „Обща депресия със суицидални наклонности и вероятно БРЛ“. Въздъгнах, като прочетох това съкращение, означаващо гранично разстройство на личността. Илюстрирано от пациенти с нестабилни връзки, чести опити за самоубийство, трудно поддаващи

се на лечение, това трибуквено съкращение караше психиатрите да усетят полазилите по гърба им тръпки. Поне по моя.

Докато записвах констатациите си от разговора, си дадох сметка, че Анджела не е типичен суицидален пациент. Ако не броим психозата и простото търсене на внимание, хората реагират удивително еднообразно непосредствено след истински опит да сложат край на живота си. Повечето или съжаляват, че не са успели, или показват безразличие. Депресираните веднага си личат, защото настроенята им са много заразителни — само след пет минути ти се прииска да застанеш пред връхлитация локомотив.

Анджела не бе показала нито съжалението, нито безразличието, типични за депресираните. Още по време на разговора имах усещането, че ме преценява — съзнателно ме провокира и после преценява реакциите ми. Не бях успял да се наложа и това ме притесняваше.

Много неща в Анджела ме притесняваха. Колкото и откровена да се бе показала още при първия разговор, усещах, че само се плъзгам по повърхността, но вече бях сигурен, че душата ѝ е измъчена. И това не бе само професионалната ми оценка. От мига, в който я зърнах, Анджела ми напомняше за Сузи, момичето, което безвъзвратно прекрати детството ми. Насилих се да се отърся от притеснението и отдадох подсъзнателно изпитаното неудобство на неприятните спомени.

Бях абсолютно не прав.

[1] Един инч = 2,54 см. — Бел.прев. ↑

[2] Един фут = 30,5 см. — Бел.прев. ↑

[3] Американският галон е равен на 3,78 л. — Бел.прев. ↑

[4] Мост в памет на Джордж Вашингтон над сладководното езеро Юниън в Сиатъл. Названието „Аврора“ идва от името на булеварда, минаващ по моста. — Бел.прев. ↑

[5] Тръба, поставяна в трахеята на пациента. — Бел.прев. ↑

[6] „Амитриптилин“, „Флукуил“ са лекарства — антидепресанти. — Бел.прев. ↑

[7] В Сити юнивърсити в Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

2

На следващата сутрин след смъртта на Стенли Колбърг бях на крака още преди зазоряване. Топлите лъчи на слънцето, показало се над планините Каскейд ме настигнаха, когато бях изминал десетте си мили и вече се прибирах у дома. Болката в дясното коляно ми напомни, че не трябваше да прекалявам с джогинга. Ранният артрит, появил се в коляното ми след двайсет маратона, все по-често напомняше за чука и триона на хирурга ортопед, но нямах сили да спра кросовете. Тичането бе моят предпочитан наркотик. Колкото повече напрежение се натрупваше върху ми, толкова повече имах нужда да тичам. През годината след смъртта на Лорън износих три чифта маратонки.

Бръсneh се пред кухненската мивка, когато чух радио КОМО да съобщава в заглавията на новините за убийството на Стенли Колбърг. Почти веднага след края на емисията телефонът ми зазвъня. Звъня, звъня, звъня... Престанах да броя след петнадесетия колега. Бях известен като протеже на Стенли и след като той нямаше семейство, на което да се обадят, бяха избрали мен, за да задоволят любопитството си, претендирайки, че изказват съболезнования. Повечето търсеха пикантни подробности и бяха само любопитни, но имаше и такива, които бяха разстроени. Мисля, че бившият ми съдружник в практиката, д-р Калвин Никъл, бе един от тях.

— Джоел — рече той с притеснен глас, — чу ли за Стенли?

— Видях го да лежи на килима, Кал — отвърнах.

— О, да. — Гласът му зазвуча дистанцирано. — Нали работиш за полицейското управление на Сиатъл.

— Има нещо такова. — На практика съм консултант към ПУС, комуто плащат (или понякога не плащат) за всяко отделно повикване. Предпочетох да не изяснявам тази подробност на Никъл и сръбнах глътка от кафето си.

— Стенли е бил застрелян, нали? — попита той.

— Като начало.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — смекчих удара аз. — Просто там имаше ужасно много кръв. Страшно оплескано.

— Арестуваха ли някого?

— Умрял е преди по-малко от дванадесет часа, Кал. — Изкушавах се да добавя, че убиецът не бе оставил портфейла с документите си на местопрестъплението, но се усетих навреме и се възпрях.

— Мислех си, че може би някой е видял нещо — отвърна глухо Никъл.

— Ти не си бил в сградата, нали така?

— Разбира се, че не съм бил — рязко отвърна той, но бързо се взе в ръце. — Предполагам, че е бил някой от пациентите му.

— Май е рано да се правят предположения.

— Хайде сега, Джоел, онези престъпници от Западната щатска болница или пък другите, които имаха проблеми с контрола на гнева? Направо си търсеше белята. Предупреждавах го, но той не искаше и да чуе.

— Отказвал ли се е някога Стенли от нещо, което си е наумил?

— Може би съвсем напоследък, а може би никога — въздъхна толкова силно, че слушалката ми засвири. — Горкият Стенли. Помни ми думата, когато намерят извършителя, ще се окаже някой от пациентите му.

— Ако го намерят — казах вече на себе си, след като окачих слушалката.

Тръгнах към гаража. Старата хонда се закашля няколко пъти, преди колебливо да изръмжи. Излязох на улицата.

Докато шофирах към болницата „Харбървю“^[1], в която се помещава медицинският център на окръг Кинг, мястото, където се извършват всички аутопсии, си припомних един разговор със Стенли на тема пациентите с проблеми по отношение контрола на гнева, за които бе споменал Никъл. Бяхме седнали в кабинета на Стенли. Всъщност седнал бе само той, защото столът, на който би трябвало да седя аз, се търкаляше по пода разбит на парчета. Един пациент се бе отдал по време на сеанса прекалено много на първичните си чувства и бе използвал стола като средство да демонстрира неудовлетворението си от своя началник, съпругата си, целия свят и, по-специално, пода.

Не за пръв път кабинетът на Стенли понасяше последиците от гнева на разярен пациент. Навярно, не и за последен.

— Не се ли притесняваш? — попитах.

— Джоел, трябва да играеш голф — отвърна той ни в клин, ни в ръкав.

— Голф?

— Голфът е много подобен на психотерапията. И на самия живот. В голфа напредъкът никога не е линеен. Преди да се подобри, играта ти се влошава, независимо от тренировките и обучението. Същото е и с терапията, не мислиш ли? Неуспехите и регресиите се редуват с напредъка.

— Добре, но дали някоя от „регресиите“ на твоите пациенти няма да те запрати навън през прозореца?

Стенли се разсмя.

— Няма да се случи. — Усмивката му се стопи. — Ако ли пък се случи, ще означава, че не съм толкова добър, колкото си мисля.

Вървах покрай бежовите стени на студения коридор и мислено отхвърлях забележката на Стенли. Той беше толкова добър, колкото си мислеше, че е. Дори по-добър. Беше гений, но понякога вземаше много неправилни решения.

Сержант Девъншир и детектив Шепърд ме посрещнаха в приемната на моргата, мрачно сиво пространство, което бе първа спирка на мъртвите по пътя им към масите за дисекция. Тази сутрин Дев бе облякъл риза с яка, но джинсите му бяха почти съвсем протрити на коленете. Клер носеше блейзър и пола в строг бизнес стил, като ги бе разнообразила с небрежна бледоморава блуза и чифт черни лачени пантофки, които неумолимо привличаха погледите върху добре оформените ѝ прасци. Докато се здрависвахме, скупчени в средата на помещението, по лицето ѝ пробяга намек за усмивка.

— Някакво развитие? — попитах аз.

— Следователят на местопрестъплението определи времето на смъртта — между десет и единадесет — каза Дев. — Чистачката, която го е намерила — една португалка, която дълго време няма да се оправи от шока — е дошла минути след единадесет. Не е видяла никого. — Дев разклати глава наляво и надясно, докато шийните му прешлени изпукаха. — Зайчетата са намерили и двата изстреляни куршума — 38-ми калибър. Друго нищо.

— Но пък намерихме свидетел — намеси се Клер. — Един възрастен човек на автобусната спирка, която е на половин пряка оттам, твърди, че е видял взлома малко след единадесет. Входът не е бил осветен, а зрението на нашия човек не е като на младини, така че получихме само най-общо описание. Среден ръст и габарити, облечен в черно, може би — анцуг и бейзболна шапка.

— Много ще ни помогне — изсумтя Дев. — Вече проверихме. Еминем има алиби.

— Но има една закачка. — Клер вдигна пръст и ми отправи първата продължителна усмивка, откакто се бяхме срещнали. — Типът, на практика, не е влязъл в сградата.

— Само е счупил прозореца, отворил вратата и след това се чупил?

— Така твърди нашият свидетел.

— Док, какво може да означава това според теб? — попита Дев.

— Има две възможности — отвърнах. Имах усещането, че вече зная отговора. — Първата, че преди да влезе, е искал да изчака и да види дали някой ще реагира на счупеното стъкло.

— Не — поклати глава Клер, — свидетелят е чакал на спирката почти половин час и не е видял да се връща никой.

— Или втората възможност — продължих. — Инсценирал е взлома на тръгване, след като си е свършил работата.

— Виждаш ли? — обърна се към нея Дев. В интонацията му звучеше нещо от рода на: „Нали ти казах, че не е толкова глупав, колкото изглежда?“. После се обърна към мен: — Няма съмнение. Нашият човек вече е успял да влезе в сградата.

— Там може да влезе всеки, който има яко парче дърво — казах и Дев извъртя очи към Клер, като че ли й се извиняваше за прибързаните приказки.

— Док — каза той, — защо ще влизаш по един начин, а после ще искаш да нагласиш нещата така, че да изглежда, че си влязъл по друг?

— Уместен въпрос — казах, докато мислено изтривах жълтъка, оплескал физиономията ми. — Мисля, че и от сцената на убийството става съвсем ясно, че Стенли е познавал нападателя.

— Не е ясно обаче — не се предаваше Дев — дали Стенли е познавал нападателя достатъчно добре, за да го вкара в сградата или онзи е имал собствен ключ.

— Във всеки случай нашият нападател не е искал да узнаем, че е имал нещо общо с жертвата — заключи Клер с лъчезарна усмивка.

Малкият ураган на име д-р Мич Грийн, нахлул в помещението, ме спаси от по-нататъшните атаки на двамата детективи. Това бе обичайният начин на патологоанатома да влезе в коя да е стая. Познавах го от десет години, през които напук на всичко той бе станал по-разхвърлян, по-дебел и по-тромав. И като такъв го харесвах повече.

— Пепеляшко! — Този прякор^[2] бе негово изобретение и само той се обръщаше така към мен.

— Изглеждаш чудесно, Мич — отвърнах аз, сочейки издутото горнище на хирургическия му костюм, под което се показваше увиснала плът. — Сигурно тренираш яко?

— Ти какво, нямаш ли си стабилно гадже? — попита той, след като усмири смеха си.

— О, не — вдигнах ръце, отговаряйки на измъчената му шега. — Не ми предлагай твоята. Горката Труди си има достатъчно ядове с нея.

— Нали знаеш, да ме обича човек, отнема всичкото му време. — Грийн изсумтя и потупа огромния си корем. — Дааа. Колко време мина, откакто Лорън...

— Три години — отвърнах.

— Три години? Прекрасна жена бе Лорън. Жалко. Ужасно жалко. — Грийн поклати глава и въздъхна. — Но ти е крайно време да се върнеш обратно, Пепеляшко. Не ставаш по-хубав с годините, повярвай ми. — Той пусна още един смях от дъното на необятния си корем, а после се обърна към Дев: — Нито пък ти! Как си, арканзаски кучи сине?

Дев не беше от Арканзас, а от Алабама, нещо, което патологът знаеше много добре. Детективът игнорира закачката и направи жест от него към Клер.

— Да ти представя новия си партньор Клер Шепърд.

— Мич Грийн. — Той подаде напред месестата си лапа и енергично раздруса ръката ѝ. Клер изглежда не беше сигурна как трябва да реагира на поведението на дебелия патолог и само учтиво промълви:

— Радвам се, д-р Грийн.

— По дяволите, Мич! Аз съм д-р Грийн само за пациентите си. — Той се ухили отново: — А ако някой от тях случайно ми проговори,

значи имам проблеми.

Без повече приказки той се завъртя и тръгна обратно към вратата, през която се бе появил. Ние се шмугнахме след него. Асистентът му в моргата подаде на всеки от нас жълта престилка, ръкавици, шапка за косите и калцуни, в които трябваше да се вмъкнем, преди да влезем в ярко осветената, облицована с бели плочки дисекционна зала, където Мич извършваше всички съдебни аутопсии на града.

— И така, Пепеляшко, продължаваме да си играем на стражари и апаши, а? — попита Грийн, докато си слагаше престилката и ръкавиците.

— Ами, прекалено интелигентен съм, за да се занимавам с патология.

Грийн се изкиска.

— Нито пък стомахът ти даяни на патология. Помниш последния път, нали?

Трудно можем да забравя последната аутопсия, на която бях присъствал. Чудя се защо ли въобще отидох. Чувство за вина? Сбогуване? Или може би отказ да повярвам? Каквито и да бяха причините, не съветвам никого да присъства на аутопсията на човек, измъкнат от водата след двадесет и четири часа престой. Особено ако преди да достигне водната повърхност, тялото е падало от височината на 150-футов мост. По средата на процедурата се наложи Грийн и асистентът му да ме прихванат и да ме сложат на стол. И какво научих? Че е умряла от удара. И че след 100 фута няма значение дали се удряш във вода, или в бетон. Знаех добре и двете неща, така че бих могъл да си спестя неприятните преживявания. Но предполагам, че всъщност исках просто да кажа сбогом на Анджела.

— Стенли Колбърг — изръмжа Грийн, измъквайки ме от реминисценциите. — Можеш ли да повярваш? Някой е отишъл и е убил една легенда — замълча и въздъхна дълбоко. — От друга страна, не е ли психиатърът най-вероятната жертва?

— Според статистиката, пациентите убиват по-често пластичните си хирурзи, отколкото психиатрите си — отбелязах аз.

— Числа! Хора! — презрително изсумтя патологът, като че ли самият той принадлежеше на друг биологичен вид. — Разбира се, че

ще са по-склонни да убият някой, който се ебава с физиономиите им, отколкото друг, който се ебава с мозъка им.

— Слушай, Сократ. — Дев посочи носилката, която се виждаше през отворената врата към голямата зала. — Има ли някакъв шанс да извършиш аутопсията днес?

— Ако продължаваш в същия дух, може да извърши своята аутопсия. — Грийн завърши думите си със силен кикот. После се обърна към асистентката си: — Хайде, Хелън, да започваме поредното представление.

Наобиколихме поставеното в средата на помещението подвижно стоманено легло, на което, заметнато с покривало, лежеше тялото. Докато Грийн наместваше с крак някаква кофа под леглото, асистентката дотъркаля до главата продълговат сребристобял поднос. Преди да свали покривалото от трупа, той се обърна към Клер:

— Тук има кофа, а в ъгъла на залата има столове. Клер, няма да бъде срамно, ако се възползвате и от едното, и от другото — усмихна се и насочи пръст към мен. — Това се случва дори и на някои наши уважавани колеги, доктори по медицина.

— Всичко ще бъде наред, Мич — поклати глава тя.

Патоанатомът отметна покривалото и откри окървавеното тяло на Стенли. Почти нищо не се бе променило от последния път, когато го видях — само ръцете лежах прибрани близо до тялото. След като го бяха съблекли, можех по-ясно да видя пораженията от ударите, нанесени по гръдния му кош, коремната област и най-много по слабините. Нападателят бе обърнал особено внимание на гениталиите му и ги бе размазал до неузнаваемост. Хвърлих бърз поглед към останалите. Клер бе запазила невъзмутимото си изражение. Дев беше може би малко по-блед, но и той съхраняваше покерджийска физиономия.

Освен от осакатяванията бях поразен и от това, колко стар изглеждаше. Винаги бях мислил Стенли за младеец, заради кокалестата му конструкция и скокливата походка. Сега, когато гледах отпуснатата кожа, висяща по слабото му тяло и изтънелите му бедра, видях, че напълно отговаря на своите шестдесет и три години.

Грийн се отдръпна назад и застана със скръстени ръце, загледан в тялото с леко наклонена глава и с изражението на скулптор, изправен пред девствен мраморен блок.

— Съвсем мъртъв е, няма съмнение. — Този път нямаше смях. После се раздвижи, обиколи масата поне три пъти, преди да избере от коя страна на Стенли да застане. Протегна облечената си в ръкавица ръка и посочи следите по предлакътниците. — Хелън, би ли ми подала ролетката, ако обичаш?

— Три сантиметра — заключи той, след като измери контузеното място. — Тежък, гладък метал. — Прекара пръст по краищата на раната. — Може би тръба или метален лост. Вижте обаче колко малка е следата от контузията — само колкото е било оръдието.

— Което означава? — попита Дев.

— Че ударът е бил нанесен, след като той вече е бил мъртъв — делово отвърна Грийн. — Сърцето не е изпомпвало кръв, която да направи обичайните синини от натъртването — посегна към дясната китка на Стенли и я сгъна няколко пъти. Вместо да се прегъва в основата на китката, крайникът се движеше около мястото на счупването — близо пет сантиметра по-нагоре. В резултат на действията на патолога острият краища на лакътната и лъчевата кости се очертахта ясно, пробиха тъканта под кожата на предлакътника.

Отново погледнах ченгетата. Дев бе побледнял още повече. Клер, с непроменено изражение, се бе доближила, за да вижда по-добре.

— Китката е съвсем разтрошена — отбеляза Дев. — Предполагам, че е преди смъртта?

— Не — изсумтя докторът. — Кръвта е от вътрешността на счупената лакътна кост. Тя изтича и след спирането на сърцето.

— И тя ли е била счупена с тръбата? — намеси се Клер.

Той поклати глава. Пресегна се, взе една навита на руло кърпа и я постави на пода.

— Представете си, че това е ръката. — Стъпи върху единия край на кърпата, наведе се и хвана другия край с две ръце и каза „праас“, имитирайки звука на пречупваща се кост, подскачайки върху кърпата.

— Трябва да е бил доста як тип, щом го е направил по този начин — щракна с пръсти Дев.

— Не разчитай на това, Коломбо. — Грийн се изправи с учудваща лекота. — Предполагам, че костите му са в доста напреднал стадий на остеопороза. Чупят се като сухи клонки. — После се обърна към тялото. След като измери някои други контузии, повдигна размазания penis с края на ролетката и разкри скротума с размер на

топка за софтбол^[3]. — Не е нужно да го разрязвам, за да се убедим, че тестикулите са смазани. Това също се случва след смъртта. И понеже говорим за удари под пояса...

Грийн посегна към подноса, взе оттам сонда и форцепс и се премести към горната част на масата. Вмъкна форцепса отляво на шията на Стенли и внимателно разчовърка разкъсаната плът. След малко се обърна към асистентката си и рече:

— Куршум от сравнително малък калибър — вероятно 38-ми — е проникнал през вратните мускули, пронизал е лявата обща каротидна^[4] артерия, след което е преминал през трапецовидния мускул.

Патологът насочи инструментите си към главата на Стенли и отстрани с форцепса по-голямата част от съсирената кръв. Повдигна главата с облечената си в ръкавица ръка и разгледа задната част на черепа.

— Няма удари по главата — заключи той, обръщайки се към асистентката си и отпусна мъртвата глава обратно на масата. Направи още една бавна обиколка около тялото. Отново скръсти ръце, с видимо удовлетворение поклати глава и се обърна към нас. — Време е да надникнем вътре.

Застанал до гърдите на Стенли, Грийн взе в ръка най-големия скалпел от подноса. След това с изненадваща нежност започна да изтърбушва бившия ми съдружник.

Едва ли са много хората, които са забравили първата аутопсия, на която са били свидетели. Аз лично помня всичките. И не се изненадах, когато усетих познатото прималяване, докато наблюдавах как Грийн разрязва гръдния кош и корема във форма на буква „У“ и отвътре се изсипва обичайната разбъркана маса вътрешности, как после систематично изважда един по един органите от коремната кухина, белите дробове и накрая — сърцето. Едва ли има по-добро напомняне за тленността на човек — от пепел до пепел, с кратка междинна спирка при касапина.

Патоанатомът и асистентката му претеглиха и опаковаха поотделно всеки орган на Стенли, след което той се обърна към нас, изправен до матовата метална мивка.

— Ще трябва, разбира се, да погледна и разрез на мозъка му, но мисля, че мога да си сложа главата в торбата и да заявя, че Стенли

Колбърг не е умрял от естествена смърт.

— Аз пък толкова се надявах — проточи Дев.

Грийн се изсмя и продължи, надвиквайки шума на водната струя, под която изплакваше ръкавиците си:

— Още няколко дребни детайла. Първо, не мисля, че вашият човек е добър стрелец.

— Защо? — попита Клер.

— Стрелял е от разстояние, по-малко от пет метра — това се определя от размерите на офиса. Хващам се на бас, че пичът се е целил в гърдите или главата. Вместо това, куршумът удря жертвата във врата, прекъсва артерията и по някаква глупава случайност се оказва фатален.

— И какво още? — подкани го Дев, облегнат на стената до мивката.

— За добро или зло — обърна се към мен Грийн, докато спираше водата от крана, разположен на нивото на коленете му, — но мисля, че добрият стар Стенли не е усетил нищо от усилията, употребени да осакатят тялото му. — Той забеляза изписаното по лицето ми съмнение. Освен факта, че няма следи от каквито и да било охранителни наранявания, прекъсването на каротидната артерия води до смърт в рамките на секунди, не на минути. — Посегна към книжните салфетки от кутията до мивката. — Така че, ако бях детектив, бих се запитал — освен очевидния въпрос защо съм се набутал в тази загубена професия — той се разсмя от сърце, — защо е било сторено всичко това? Защо, *след като* съм езекутирал някого с изстрел във врата от близко разстояние, ще се захващам да му изкарвам червата от бой?

Уместен въпрос. Въпрос, на който се очаква аз да дам отговор, като психолог, консултирац полицейското управление на Сиатъл. Но все още не бях решил как да разкажа на Дев и Клер за един изключително важен и тясно свързан със случилото се аспект от живота на Стенли, без да нарушавам доверието на свой пациент и да се подлагам на рискове от нарушаване на закона.

Не отговорих на въпроса и се загледах в сапунената вода, изпълнила мивката, връщайки се отново към аутопсията на Анджеела Конър. Кръговете, образувани от оттичащата се вода ми напомниха за

нейния живот, който се въртеше по подобен начин през месеците на нашето познанство.

Преди година, след първата седмица от престоя ѝ в болницата, Анджела бе докарала персонала до границите на търпението. Две от най-опитните медицински сестри ми бяха заявили, че едвам се удържат да не я задушат с голи ръце. Факт, още по-забележителен, ако се отчете с какви пациенти си имаха работа ежедневно.

Мисля, че причината бе в потенциала, който Анджела показваше — периодите на очарователно поведение, които правеха другата ѝ страна още по-малко поносима. Но аз не бях принуден да понасям всичко онова, на което сестрите бяха подложени по дванадесет часа на смяна — гневните изблици на темперамента ѝ, състезанията по надкрещяване и зловните обидни коментари.

Опитах се да обясня поведението ѝ по време на първото обсъждане, което имахме с нейния наблюдаващ социален работник. Казах му, че много хора, които страдат от силна депресия, се затварят в себе си.

— Чували сте, навярно, за т.нар. „плосък афект“, или загуба на чувство за отговорност? Има обаче и други случаи, в които болните реагират нестандартно. Депресията им се изявява чрез гняв, войнственост и нестабилни настроения. Това се нарича „неспокойна депресия“. Мисля, че Анджела страда от тази форма.

— А не е ли възможно тя да е просто една завършена кучка? — попита, поклащайки глава, социалната работничка, след като обмисли известно време поставената от мен диагноза.

Подобна мисъл бе минала и през моята глава, но тогава все още не бях установил степента на депресията на момичето. Нито причините ѝ.

Квалификациите настрана, отношенията ни през първата седмица бяха, меко казано, доста трудни. Когато я посетих на втория ден в болницата, получих от Анджела само „да“ и „не“. На следващия ден постигнах едносрични сумтения. Кое то ме притесняваше по-малко, отколкото пълният ѝ отказ да поддържа личната си хигиена. Смърдеше на пот, косите ѝ бяха мърляви и заплетени, по лицето ѝ имаше следи от засъхнала слюнка и сълзи. На

четвъртия ден не постигнах напредък. На петия Анджела отказа да разговаря.

Разговарях с майката на Анджела, Сали Конър, на шестия ден от задържането на дъщеря ѝ. Макар и със сравнително дребно телосложение, в нея личаха същите остри черти и сини очи. Беше по-млада, отколкото предполагах. Нямаше нито ден повече от четиридесет и пет години.

Седеше с наведен към пода поглед и прибрани в скута ръце в стаята за срещи на болницата. Имах чувството, че иска да се разтвори в заобикалящите мебели, само и само да избегне разговора за психическите проблеми на дъщеря си. След близо петнадесет минути я попитах най-последно:

— Госпожо Конър, защо според вас Анджела се намира тук?

— Заради хапчетата — отвърна тя с въздишка.

— Тя почти успя да извърши самоубийство.

— Човек върши много глупости на млади години — меко каза тя.

— Не, г-жо Конър — поклатих глава аз, — това не е било импулсивно действие или вик за помощ.

— Още от тринадесетгодишна Анджела е склонна прекалено да драматизира нещата.

— Чуйте ме, г-жо Конър — рекох, като преднамерено втвърдих тона, — дъщеря ви е имала сериозното намерение да се самоубие.

Тя се намести неудобно на стола, преди да вдигне колебливо поглед към мен.

— Анджела ще бъде наред, ако се върне у дома и поживее известно време с мен — тя преглътна, — сигурна съм в това.

Накрая се предадох. Сали бе убедена, че е достатъчно само да спрем да обсъждаме проблемите на дъщеря ѝ и те ще изчезнат по същия начин, по който изчезва неприятната миризма отвън, щом вдигнеш стъклото в прозореца на колата. Не успях да преодоля множеството нива на нейното отрицание. Склонността на Сали да отрича реалността ми напомни за собствената ми майка.

Трудно ми е да опиша мама — особено като цялостна личност, преди ранната форма на Алцхаймер да опустоши мозъка ѝ — но всеки път, когато прелиствам семейните албуми си припомням колко хубава е била. Красотата ѝ изпъква въпреки всекидневните дрехи и неудобството, с което гледа към обектива. Висока и слаба, с

безупречни черти на матовото лице и замислени кафяви очи, Тоби Ашман изглежда имаше всички данни да бъде фотомодел, макар че по всяка вероятност професията на модел е стояла няколко нива по-долу от тази на наркотрафикант в нейната скала на идеалните професии.

Мама просто не се чувстваше удобно в собствената си кожа. Може би затова се бе отдала така изцяло на академичните си амбиции в Катедрата по политически науки на колежа. В емоционален план тя не бе в състояние да се справи с майчинството. Всички обичайни проблеми на детството — тупаник с водещия побойник в класа, ненужен скандал или друга проява на младежка агресия — бяха незабавно докладвани на татко. Когато навърших девет години, вече бях разбрал, че въобще не бива да ги коментирам с нея. И въпреки това я чувствах близка. Макар че не бях в състояние да го формулирам тогава, прозирах през самоуверения ѝ интелектуален облик — нещо, което други определяха като надменност — нейната вътрешна деликатност. Още от малък имах нужда да закрилям мама.

За сметка на това не видях никаква склонност за закрила у по-голямата сестра на Анджела Конър, Елън, когато след разговора с майка им открих следите ѝ в Бангор, щата Мейн. От краткия ни разговор по телефона останах с впечатление, че отдалечеността я удовлетворява напълно.

— Сестра ми винаги е създавала проблеми, още от десетгодишна. За разлика от брат ни Томи, не съм склонна да прекарам живота си в непрестанни усилия да оправя нейните бъркотии — каза тя и рязко прекрати разговора.

Окачих слушалката и се запътих към стаята на Анджела, готов за нова схватка. Още от вратата, щом я видях седнала до преградения с решетка прозорец с молив в ръка да пише нещо в джобен бележник, усетих промяната. Погледна ме и дори леко ми кимна, в знак че ме разпознава. Още по-окуражителни бяха видимите грижи, които бе положила за себе си. Разбира се, бе облечена в стандартната болнична сива пижама, но късите ѝ коси бяха сресани назад и откриваха едно чисто лице. Макар и не красива по общоприетия начин, с донякъде мъжките си черти и ярките сини очи, тя приковаваше вниманието върху себе си. Осъзнах, че вероятно не е преувеличавала притегателната сила, която има над мъжете.

— Прекъсвам ли нещо? — попитах.

— Просто си водя записки, които ще обсъдя по-късно със своя адвокат.

— Адвокат?

— По делото ми срещу болницата и вас, докторе. Незаконно задържане. Психическо насилие и други подобни.

Беше казано с такъв равномерен тон, че ми трябваша няколко секунди, докато разбера, че се шегува.

— Сериозни обвинения — подсмяхнах се. — Но чувам, че сестрите имат намерение да издигнат насрещни обвинения. Според тях една нощна смяна, прекарана с теб, води до сериозни случаи на посттравматичен стрес.

— Трябва да ме видят, когато не съм в най-добро настроение.

Изсмях се.

— Днес май ти е добър ден? — попитах.

Сви рамене и затвори бележника.

— Какво пишеш, все пак? — посочих релефната обложка на бележника ѝ, изписана с пастелни графики.

— Нещо като дневник. — После замислено добави: — Един друг психиатър каза, че може да ми бъде от полза.

— И помага ли?

— Не.

— Идеята е добра. Отличен начин да се разсееш и успокоиш.

Тя кимна и ме попита с надежда:

— Още колко, д-р Ашман?

— Не по-малко от две седмици. Или повече.

Прие присъдата с едно от нейните знакови свивания на рамене.

— Не бързам. Мостът „Аврора“ ще си бъде на мястото и след две и след четири седмици.

— Не си играй с огъня — рекох, след като я погледах втренчено няколко секунди.

— Да ти го начукам — отрязва ме тя и се обърна с лице към стената. Докато се упреквах наум, че съм се изпуснал и съм предизвикал реакцията ѝ, Анджела неочаквано се обърна и ме изненада с откровение, което не очаквах. — Все още го обичам.

— Кого?

— Татко. Нали е много нелепо? Перверзникът ме чукаше още от шести клас, но аз го обичах до края.

Не отговорих.

— Но и на него не му беше лесно — продължи момичето. — Не мисля, че той и мама са го правили често, след като се роди малкото ми братче. Мама пие много. Удавя в бутилката всичко, с което не успява да се справи по друг начин. Пък и аз не бях най-лесният тийнейджър — въздъхна тя.

Прехапах език. Ако това, което разправяше за баща си, че я е бил насилвал, беше вярно, нямаше как юношеските ѝ години да са били лесни.

— Татко би направил всичко, за да бъдем заедно... — Главата ѝ все още бе обърната настрана, но можех да видя, че бърше очи в дрехата на рамото си, опитваща се да скрие сълзите.

Леко почукване по вратата наруши тишината.

— Трябва да е Томи — рече тя, без да обръща глава. — Бихте ли го помолили да ме изчака малко?

Разбрах, че пред мен е по-малкият брат на Анджела, още в мига, когато зърнах Томи. Приликата бе свръхестествена — биха могли да минат за близнаци. Момчето се държеше с тежест, несъответстваща на годините му. Ако не знаех точно, можех да допусна, че той е по-големият.

— Д-р Ашман? — попита той, протегнал ръка.

— Томи, предполагам? — кимнах и стиснах ръката му. — Анджела има нужда от минутка-две, което е много добре. Може ли да поговорим малко в кабинета ми?

— Много съм притеснен този път — започна Томи веднага след като седнахме в моя кабинет.

— „Този път“? Имало ли е и други опити за самоубийство?

— Не ѝ е първи опит — кимна утвърдително той. — Но никога толкова сериозно.

— Какво е различното?

— Само я погледнете! Та тя дори не се мие. — На лицето му бе изписано като с големи ярки неонов букви: Що за шибан психотерапевт сте, докторе? Отворете си очите!

— Депресията може много да промени човека, Томи.

— Но тези промени са постоянни, ден и нощ. Не мога да видя и следа от някогашната Анджела от седмици насам. Изглежда като че ли съвсем се е предала.

— Разкажете ми за предишната Анджела — казах.

— Нищо общо с това, което виждате днес. Интелигентна. Забавна. Стегната. Вярвате или не, но тя има истинска жива искра в себе си. — Той въздъхна и видях между веждите му да се образуват бръчки, каквото бих очаквал при някого, поне десет години по-възрастен. — Има добро сърце, но винаги е докарвала у дома непрокопсаници.

— Имате предвид мъже? — уточних аз.

— Именно — промърмори Томи.

— Искра да ги закриля, нали?

— Точно така. Дори и когато ѝ носят само неприятности. Най-вече тогава. Би могла да има всеки, когото пожелае, но винаги избира загубеняци. Ще ме побърка.

— Сигурно много пъти са я оскърбявали?

— Много.

Томи демонстрираше съпричастие с Анджела, което не бях открил у майка ѝ или сестра ѝ. Така че се реших да засегна темата, която бях избягвал с тях.

— Тя говори много за баща ви.

— Нима? — Той леко се изправи на стола.

— Вие знаете в какво го обвинява, нали? — попитах, навеждайки се напред.

Той сведе поглед към масата, после кимна.

— Вярно ли е, Томи?

— Татко винаги казваше, че това са нейни измишльотини.

— На кого вярвате?

— По-скоро на нея. — Той сви рамене. Все едно че гледах сестра му. — Но никога не съм бил напълно сигурен — вдигна поглед към мен. Не можех да сбъркам изражението му. — Ако бях сигурен, щях да го пречукам.

[1] Името означава „изглед към залива“. — Бел.прев. ↑

[2] Фамилното име на героя, Ашман, буквално означава „човек от пепел“. — Бел.прев. ↑

[3] Нормалната топка за софтбол има размер 11 или 12 инча, което прави 28–30 см. — Бел.прев. ↑

[4] Артерията, снабдяваща с прясна кръв главата. — Бел.прев. ↑

3

На сутринта след аутопсията на Стенли Колбърг не можах да изтръгна от старата хонда нищо повече от слабо покашляне, дори и освободена от скорост. Лорън отдавна бе открила тази специфична черта в характера на старата ни кола — лостът на скоростите трябваше да бъде в неутрална позиция, за да може да запали. Ако го оставехме на позиция „паркинг“, машинката кихаше и кашляше като стар миньор, прекарал наднормени десет години в каменовъглените забои. Това даваше на колата чудесна защита от крадци в града, където броят на откраднатите автомобили достига ежегодно астрономически стойности. Разбира се, всеки, който би помислил сериозно да я открадне, се нуждаеше от професионална помощ. Колата плачеше за предаване на отпадъци, но сърце не ми даваше да се разделя с нея; тя все още бе цялата изпълнена със спомени за Лор.

Обадих се на Дев, за да му кажа, че ще закъснея, защото трябва да чакам такси в дъждовното утро и той предложи да ме вземе. Само че двадесет минути по-късно на вратата ми се появи Клер Шепърд, облякла над морскосиния си костюм дъждобран, който не бе успял да предпази косите ѝ дори за краткото разстояние от колата до моя дом. Срегнахме погледи и усмивката ѝ просия още по-лъчезарно отпреди.

— Мога ли да хвърля едно око? — попита тя, докато отърсваше дъждовните капки. Забелязала недоумението ми, обясни с още по-широка усмивка: — На колата ти.

— Разбира се — отвърнах, опитвайки се неудачно да прикрия изненадата си, че познанията ѝ за автомобилните двигатели може да са по-големи от моите, които са пълна нула.

— Не мерете всички с един и същ аршин, докторе — каза тя, завъртайки комично очи. После насочи пръст към ъгъла. — Натам ли е гаражът?

Кимнах и я последвах по пътеката, водеща към едноместния гараж отзад. Дори и на отворена врата вътрешността му бе толкова

тъмна, че се пресегнах да включа осветлението. Лампата светна точно в мига, в който Клер извади от чантата си чифт латексови ръкавици.

— Учудва ли те? — попита тя, видяла изненадата ми. — Винаги нося по някой чифт със себе си. Може да потрябват на местопрестъпление.

После чевръсто отвори капака на колата, докато аз стоях отстрани, хванал в ръце чантата и дъждобрана ѝ, и се чувствах донякъде като кастриран. Гледах я как се навежда към двигателя и намества нещо, което ми приличаше на кабели за свещите.

— Откъде си се научила да се оправяш с коли? — попитах.

— От баща си — отговори, оглеждайки двигателя. — Той обожава да човърка коли. Най-мъжкото момче от всички мъжки момчета, което има три дъщери — довърши тя със смях.

— О, жестока съдба... — подсмихнах се и аз.

— Не подценявай татко. Възпита ни като момчета. Най-вече мен. Аз съм най-голямата. — Издърпа сондата от масления резервоар, разгледа я и после я обърса с някаква стара кърпа. — Прекарали сме безбройни часове, легнали под една или друга от старите ни коли — продължи тя, усмихвайки се на спомените си. — И така, докато пораснах и се захванах с истинската игра.

— Каква игра?

— Все едно. Футбол, бейзбол, хокей или нещо друго. Освен баскетбола. Татко ненавижда баскетбола. Казва, че е глупава игра, защото всичко се решава в последните пет минути — засмя се. — Макар че според мен причината е в ръста му — само пет фута и девет инча^[1]. По-нисък е от мама.

— Още ли си фен?

— Давай, Бронко, давай! — възгласът ѝ отекна под капака. — Това ти влиза в кръвта. Аз съм четвърто поколение привърженик на „Бронкос“.

След още няколко минути бърникане тук и там по двигателя на колата ми, тя се изправи и отсъди.

— Съжалявам, Джоел, това надминава способностите ми. А може би и на всеки друг. — Затвори капака, свали ръкавиците и издуха талка от ръцете си.

— Време ли е да повикам свещеник за последно причастие? — подхвърлих иронично аз.

— Идеята не е лоша — засмя се и тя. — Мислех, че докторите карат хубави коли.

— Кой сега мери със същия аршин? — попитах, имитирайки негодувание.

— Прав си — Клер се усмихна и прехапа устни.

Излязохме от гаража и тръгнахме към улицата. Когато стигнахме колата ѝ, попитах:

— Къде е Дев?

— Капитанът реши, че трябва да проведе брифинг на тема нашето разследване. Пресата раздухва случая. — Изкара колата от паркинга и попита: — Стенли Колбърг май е бил важна клечка, а?

— В лекарските и клерикалните среди — да.

— В кои?

— Предполага се, че никой не убива свещениците, равините и докторите. Обществеността или поне пресата, се вълнува много, когато това се случи. Но Стенли беше наистина изключителен човек. В известен смисъл той олицетворяваше психиатрията в Сиатъл.

— И ти си бил негов съдружник?

— Допреди шест месеца.

— Какво се случи тогава? — Тя ме погледна любопитно.

— Почувствах нужда от промяна — сведох поглед към скута си. — Получи се нещо като прегряване и реших да изоставя практиката.

— Хммм...

Имах намерение да не продължавам, поне не и преди да присъства и Дев, но, кой знае защо, се почувствах задължен да поясня.

— Една наша обща пациентка обвини Стенли в неадекватно поведение.

— Неадекватно? — Клер бе спряла на червен светофар и сега се извъртя изцяло към мен.

— Твърдеше, че се е възползвал сексуално от нея.

Без да показва видима реакция на думите ми, Клер попита:

— Това не е ли често срещано обвинение във вашата професия?

— Много често — наместих се и оправих колана на седалката, — но имах причини да ѝ вярвам.

Светна зелено. Клер се обърна напред, подкара колата и попита с равен глас:

— Коя е пациентката?

Поклатих глава.

— Нито е етично, нито законно да разкривам имената на пациентите си. Нито пък да навлизам в детайли, свързани със заболяванията им.

— Но си зарязал практиката си именно заради нещата, които тя ти е казала.

— Не само това. Бях преуморен. Прегрял. Пък и интересите ни станаха разнопосочни. Напуснах и работата си в Западната щатска, където заедно със Стенли обслужвахме отделението по съдебна медицина като психиатри. — Забелязах учудения ѝ поглед. — Нямаше начин да работя повече с него. Не и след това, което ми разказа тя.

Клер сви рамене, видимо неудовлетворена от обясненията ми. Очаквах да настоява за повече подробности, но вместо това тя попита:

— А защо напусна Западната щатска?

— Пациентите на съдебната психиатрия са голямо бreme.

— Малко странно е да го чуеш от устата на психиатър.

— Вярно е. Не става дума за обикновените психично болни пациенти. Изпитвам съжаление към шизофрениците, които убиват, защото са чули гласове или защото си въобразяват, че се защитават от нападение. Те могат да бъдат лекувани — въздъхнах тежко. — Има обаче други, с неопределени диагнози, като различни дисоциативни състояния...

— Това какво означава?

— Дисоциативно състояние ли? Нестандартна реакция на прекомерно напрежение — обясних. — Нещо прещраква и пациентът превключва на автопилот. Той или тя са функционални, но не и рационални. И не могат да бъдат държани отговорни за постъпките им.

Клер ме погледна с вдигнати вежди.

— Зная — кимнах, — мнозина психиатри също изказват съмнения.

— А ти?

— Аз мисля, че има такива случаи. Но са твърде редки, противно на мнението, което адвокатите на защитата са разпространили в публичното пространство.

— Излиза, че подобни пациенти на съдебната медицина симулират психическо заболяване?

— Не е точно така — знаех, че пристъпвам на несигурна почва, но продължих. — Много от тях са истински социопати. Това значи, че не са в състояние да установят каквито и да било нормални отношения със заобикалящата ги среда.

— Това наистина ли е психическо заболяване? — попита Клер, поклащайки глава.

— Вероятно. Аз обаче не считам, че социопатите имат увреждания на мозъка. Те много често имат кристално ясна мисъл. Струва ми се, че им липсва душа, частично или напълно. Както и да е, за тяхното състояние няма лечение. Не можеш да научиш някого да чувства.

— Но това не е аргумент, който може да се използва в съда — отбеляза тя.

— Вярно. Но социопатите не приличат на редовите престъпници. Те са много по-интелигентни. Нещо повече, те обикновено са родени артисти. С лекота баламосват експерти като мен, които им измислят въображаеми психиатрични диагнози.

Тя кимна замислено, почуквайки с пръсти по кормилото.

— Звучи като предизвикателство.

— По-скоро е изтощително. На всичко отгоре, много от тези типове се държат като Чарлс Мансън. Гледат те в очите, подмятат заплашителни забележки, бръцолевят глупости. Първоначално е изнервящо, а после става просто отегчително — поклатих глава. — Чарли Мансън е за психиатрите нещо като Елвис за Вегас.

Тя се засмя и прекара ръка покрай ухото си, прибирайки зад него няколко непослушни кичура тъмноруса коса. Реших, че с този деликатен нос и волева брадичка изглежда много привлекателна, дори и в профил.

— Ами ти? — попитах.

— Не мога да се меря с Елвис или Менсън, но бих могла да мина за една злокобна Кейт Хепбърн. — Главата ѝ леко потръпна, докато запелтечи в перфектен хепбърнов стил. — „И въпреки всичко те обичам, стари глупако.“

Клер Шепърд определено ми се нравеше все повече.

— А как се оказа в полицията?

— Аз съм стопроцентов потомствен полицай. — В гласа ѝ ясно прозвучаха нотки на гордост. — Мама, татко и двете ми сестри, всички

са в бизнеса.

— Леле! Харесва ли ти да бъдеш ченге?

— Обичам тази работа — каза тя без сянка на колебание.

— И преди да откриеш любовта в лицето на отдел „Убийства“?

Тя ме изгледа косо и отвърна:

— Срегнах развода в Денвър.

— О?

— Занимавах се с обичайните дела за жена ченге — продължи небрежно Клер. — И се ожених за службата.

— Партньор ли ти беше?

— Не. — Тя прочисти гърлото си. — Но работехме заедно в отдела по наркотиците. Първото ми назначение като детектив.

— И какво се случи?

— Нещата не проработиха — меко каза тя и се изчерви. В гласа ѝ прозвуча нежелание да продължи темата. Ако ми беше пациент, бих настоял, но сега предпочетох да подмина проблема и попитах:

— И после какво?

— Преместих се в Сиатъл в търсене на ново начало. — Гласът ѝ отново укрепна. — Трябваше да отработя цяла година в униформа, преди отново да заслужи детективските нашивки. Изкарах известно време в Нравствената и ето ме в „Убийства“.

— Издигаш се нагоре по криминалната стълба.

— Като че ли. Ами ти?

— Досега не бях срещал никого от „наркотиците“.

Тя ми метна един скептичен поглед.

— Доктор Грийн не спомена ли някакво име? Май беше Лорън?

По дяволите, беше го сторил.

— И аз бях женен някога.

— Не проработи ли?

— Не и както го бяхме замислили — изкашлях се. — Тя почина.

Погледна ме изненадано, с разтворени устни и разширени очи.

Меко каза:

— Джоел, съжалявам много.

— Беше преди доста време — опитах се да звуча небрежно, но, както обикновено, темата за Лор потисна разговора.

Паркирахме пред полицейското управление на Сиатъл на „Вирджиния“, близо до Осма улица, в центъра на един еkleктичен

квартал, изпълнен с малък бизнес и индустриални предприемачи. Изкачихме стъпалата до третия етаж и намерихме Дев в маломерния му офис.

— Ако тази твоя кола беше кон, трябваше отдавна да я застрелят — каза той вместо поздрав.

— Нищо не пречи да я застрелям и сега — отвърнах, като присядах на крайчето на бюрото му, оставяйки за Клер единствения стол в помещението. — Видиш ли, Дев, ммм... — заекнах — не знам колко съществено може да се окаже, но има нещо, свързано със Стенли Колбърг, което трябва да ти кажа — продължих нататък, предлагайки на Дев същите мъгляви обяснения, които преди малко бях дал на Клер по въпроса за оплакванията на пациентката ми от сексуалните набези на Стенли.

— И името на тази пациентка е? — втренчен в мен попита Дев, след като ме изслуша.

— Знаеш, че не мога да ти го кажа — вдигнах в защита длани аз. — Конфиденциалност на отношенията лекар — пациент.

Той прие отказа ми с тежка въздишка, след което наклони глава наляво и надясно, докато шийните му прешлени изпукаха.

— Когато някой доктор започне да злоупотребява с пациент, обикновено има повече от една жертва, нали?

— Най-често — да.

— Но е рядкост оскърбената жертва да отвърне — намеси се Клер с нотка на разочарование в гласа. — Още по-малко с насилие, каквото видяхме на пода на кабинета на Колбърг.

Дев кимна замислено. Бях работил достатъчно дълго с него, за да усетя, че е заинтересуван от информацията, която му бях дал, но също като Клер, бе предпочел да не ме притиска повече.

— Мислех си за въпросите, които зададе Мич — рекох. — Поточно, защо убиецът е малтретирал мъртвото тяло.

— И какво измисли? — попита Дев.

— Може би не е имал намерение да убива Стенли. Поне не веднага. Да допуснем, че е отишъл там с намерението да го накаже. Обладан от върховна омраза, е решил да му даде добър урок. Но когато влиза в офиса, превърта. Вбесен е до такава степен, че губи всякакъв контрол и застрелва Стенли още преди да има възможност да му се нахвърли. Не съм убеден, че е само лош стрелец, както предположи

Мич. Виждам го разтреперан от гняв. Може би затова единият изстрел е попаднал в тавана, а другият е щял също за малко да пропусне.

Дев и Клер се спогледаха, но никой от двамата не проговори.

— Ами осакатените му ръце и гениталии? — казах.

— Какво за тях? — попита Дев.

— Ако търсим някаква символика, това е не толкова сексуалност, колкото кастрация. Помислете за това. Дясната ръка и тестисите — символите на мъжката сила и потентност.

Клер скръсти ръце пред гърдите си.

— Откога убийците са станали толкова поетични?

— Аз само се старая да оправдая присъствието си тук.

— Ще видим. — Дев се надигна от стола си. — Хайде, нека поговорим с нашите гости.

Тримата ни гости бяха последните случаи, които Стенли бе освободил от Западната щатска болница. Отличителна черта и на тримата бе, че имаха зад гърба си поне по едно убийство. Според Дев те се бяха съгласили „доброволно“ да се явят, но от опит знаех, че този термин има много широко тълкуване в речника на полицаия.

Въпреки че Стенли бе официално техният лекуващ лекар, бях прекарал известно време с всеки един от тях. Затова решихме, че ще е по-добре, ако наблюдавам скрит зад огледалния прозорец на залата за разпити. Заех място в тъмната наблюдателна стая и се загледах през стъклото към залата за разпити с нейното постоянно мигащо неоновото осветление. Дев и Клер въведоха първия кандидат — Уейн Хакинг, чието фамилно име бе явен символ на лош късмет, ако човек вземе предвид извършеното от него престъпление^[2].

Висок и кльоцав, той приближаваше четиридесетте. Имаше бебешко лице, приветливи сини очи и приятна усмивка. Знаех, че е бил образцов пациент в Западната щатска — услужлив, мотивиран и без поведенчески проблеми. Бе много трудно да свържа пациента, когото познавах, с мъжа, заварен от полицаите да кълца мъртвите тела на приятелката си и нейната сестра в апартамента си. Според служителите, извършили ареста, Хакинг е продължавал да разпарчетосва двете жени въпреки опръсканите с кръв стени и локвата кръв на застлания с линолеум под, дълбока половин инч. Никакъв мотив, никакъв опит да избяга от местопрестъплението и никакви угризения на съвестта. По време на процеса срещу него Стенли

Колбърг бе пледирал като експерт на защитата, че това е класически случай на дисоциативно престъпление. Съдебните заседатели приеха тезата му и признаха обвиняемия за невинен поради невменяемост. Съдията го изпрати в Западната щатска на лечение, което продължи пет години или, както бе казала една от по-циничните болногледачки, по две години и половина на сестра.

Позицията ми бе такава, че наблюдавах масата за разпити отгоре. Клер и Дев седяха от дясната ми страна, а Хакинг — отляво. Външният му вид, все така спретнат, не се бе променил след освобождаването му. Нито общителният характер. Усмивката се лепна на лицето му веднага щом Клер започна да задава въпроси.

— Били сте пациент на д-р Колбърг повече от пет години, нали?
— Гласът ѝ стигна до мен през пукота на високоговорителите в стаята за наблюдение.

— Точно така — кимна с глава той.

— И след като са ви изписали преди десет месеца, сте останали под негово наблюдение?

— Напълно вярно.

— Кога го видяхте за последен път?

— На редовния ми преглед миналия петък.

— Имали ли сте някакъв проблем с д-р Колбърг?

Хакинг погледна и на двете си страни и се наведе напред, като че ли да сподели някаква тайна.

— Много хора са ми казвали, че без свидетелството на д-р Колбърг съдебните заседатели нямаше да ми повярват. Той спаси живота ми и ми помогна да се почувствам отново добре.

Клер зададе серия от въпроси за връзките между него и Стенли, но нито един от отговорите не хвърли допълнителна светлина върху случая. Строи ми се, че долавям нетърпеливост в гласа ѝ, когато най-накрая го запита:

— Къде бяхте в понеделник вечерта, между девет часа и полунощ?

— При моята приятелка.

— Вашата приятелка? — Дев, който досега седеше неподвижно излегнат назад в креслото, се надигна и продължи, бавно и отчетливо разделяйки сричките. — Тя знае ли историята на вашите интимни връзки? И още по-важно, знае ли ги нейната сестра?

Усмивката на Хакинг помръкна за миг, но бързо възстанови тоталната си лъчезарност.

— Ние се запознахме по време на моя процес.

Спомних си коя беше неговата приятелка. Виждам я бях няколко пъти в психиатрията. Тя го посещаваше, телефонираше му и му пишеше писма при всяка възможност. Кучешката ѝ привързаност и видимата липса на самоуважение силно я доближаваха до стандартния тип жени, които си падат по насилници, излежаващи присъда.

— И тя ще потвърди, че сте били заедно през цялата вечер, ако я попитаме, нали?

— Надявам се — отвърна Хакинг на въпроса на полицаия.

— Тя вероятно ще се закълне, че вие двамцата сте направили една малка разходка до луната, ако ѝ го поискаш.

— Бяхме в апартамента на Ивон. — Хакинг учтиво сви рамене.

— Уейн, можеш ли да се сетиш за някого, който би искал да направи на д-р Колбърг нещо лошо? — намеси се Клер.

Разпитваният се загледа в мигащите светлини, преди да отговори. После рече, без видимо да съзнава иронията, съдържаща се в думите му:

— Той работеше с доста буйни и непредсказуеми пациенти, както знаете. Мисля, че постъпвате правилно, като проверявате всички негови пациенти от Западната щатска.

Клер му благодари за отделеното време и го изведе през вратата.

Ник Пападус зае мястото му още преди столът да е имал време да изстине. Помнех го добре. На деветнадесет години престанал да си взема хапчетата и устроил престрелка в дома на родителите си с ловната пушка на баща си. Не можех да разбера защо баща му е държал в дома си заредено оръжие, знаейки, че синът му страда от пристъпи на неконтролируема ярост, но така или иначе Ник се оказал кофти стрелец и накрая само един куршум рикоширал от камината и уцелил главата на баба му, която платила с живота си сметката за неразумното поведение на бащата.

Среден на ръст, плешив и закръглен, Пападус имаше склонност към прекалена мнителност и обилно потене, което го правеше да изглежда постоянно гузен. Бях сигурен, че няма да се представи добре на разпита.

След въвеждането Клер го попита:

— Добре ли си, Ник?

— Отлично. Защо? — Потта вече бе почнала да избива по челото му. Той насочи треперещ пръст към огледалото пред мен и попита: — Някой наблюдава ли ме?

— Не е важно, Ник — отвърна Дев. — Разкажи ни за д-р Колбърг.

— Беше мой психиатър в пандиза. И к'во?

— Ник, продължи ли да се срещаш с д-р Колбърг, след като излезе навън? — запита Клер.

— Сега имам друг психиатър. Един индус, д-р Сингх.

— А защо не Колбърг? — поинтересува се Дев.

— От болницата ме пратиха при него — каза Пападус. — Аз и без това никога не съм харесвал д-р Колбърг.

— Защо така?

— Изнервяше ме — отвърна Ник, хвърляйки поглед през рамо.

Бях убеден, че Пападус ще бъде изнервен и от една божа кравица. Чудех се защо е избягал от Колбърг. Дев, явно, мислеше същото, защото попита:

— Предполагам, че много хора те изнервят, Ник. Какво беше толкова специфично у д-р Колбърг?

— Задаваше ми шантави въпроси. Винаги ме питаше как съм се чувствал, когато застрелях баба. А пък аз въобще не си спомням. Бях наистина много зле, когато го направих.

— Писна ти от него, така ли, Ник? — попита Дев.

— Май че да.

— И ти се прииска да му го върнеш, нали?

— Не. — Очите на Пападус тревожно се разшириха. Потта от лицето му закапа по ризата. — Сега си вземам редовно лекарствата.

— Ник. — Клер му се усмихна. Спокойствието ѝ рязко контрастираше с гърченето на разпитвания. — Къде беше онзи ден вечерта?

Очите му се стрелнаха из помещението, но успокоителният тон на Клер бе подействал.

— Сега живея в приюта на „Св. Мартин“ в центъра на града. Онази вечер съм гледал телевизия или нещо подобно.

— Някой може ли да потвърди?

— Предполагам — поклати глава Ник. — Не съм убил д-р Колбърг, ясно ли е?

— А кой го е убил тогава? — попита Клер, когато Пападус вече се надигаше да си върви.

— Може би някой друг тип, с когото е прекалил?

И преди още Клер да изкаже благодарности към него, Пападус се измъкна през вратата и изчезна навън. Детективката се закашля и отиде да доведе следващия ни гост.

От тримата разпитвани познавах Рон Уейвър най-слабо, но той си бе останал загадка дори и по времето на престоя си в Западната щатска. Беше обвинен в умишлено убийство. Инцидентът бе започнал в някакъв бар заради спор относно право на собственост върху пакет цигари и бе завършил на паркинга, където Уейвър бе размазал черепа на другия човек с градинска лопата. Бе признат за виновен за полекото престъпление — непредумишлено убийство — най-вече заради експертизата на Стенли, според която той страдеше от „неконтролируем гняв“. Накрая се стигна до съдебно споразумение, съгласно което Уейвър трябваше да прекара три години в затвор и още три години в психиатрична лечебница.

В средата на четиридесетте, Уейвър имаше изтъняваща кафява коса и толкова незапомнящо се лице, че спокойно би могъл да ограби банка, без да носи маска. Седнал неподвижно в стола си, бе вперил поглед настрана от детективите, които изстрелваха въпрос след въпрос.

— Продължаваше ли да се срещаш с д-р Колбърг, след като те освободиха? — попита Клер.

— Това бе едно от условията, за да ме пуснат.

— Не го ли харесваш?

— Той беше съвсем наред.

— Но ти нямаш нужда от психиатър, нали? — попита Дев. — Правеше му услуга, а?

— Все още имам проблеми.

— А, добре тогава. Имаш проблеми с темперамента. — Дев скръсти ръце зад тила си. — Не си въртял лопатата напоследък, нали?

Уейвър остана неподвижен.

— Успявал ли е някога д-р Колбърг да те изкара от контрол?

— Не.

— Никога? — повдигна вежда Дев. — Защото можем да попитаме секретарката му дали се е случвало.

— Понякога той ме насърчаваше да го правя — каза Уейвър след кратка пауза.

— Да имаш гневно избухване?

— Той го наричаше „контролирано изпускане на въздуха“. Безвредно.

— Рон, къде беше в понеделник вечерта? — попита Клер.

— У дома. В леглото, с книжка.

— Сам ли беше?

— Да.

— Книгата не беше оплескана с кръв, нали? — бодна го Дев.

— Не съм убил д-р Колбърг.

— Разбира се, че не си — рече Дев. — Иначе веднага би дошъл и би ни го казал.

Не бях сигурен, че детективите го виждат, но от моята наблюдателна позиция забелязах как Уейвър размърдва краката си. Раздразнено потриваше стъпалата си, но успяваше да запази лицето си безизразно.

— Как бихме могли да сме сигурни, че не си закопал нещо? — продължаваше Дев.

Уейвър присви очи.

— Искам да говоря с адвокат.

— Защо? — неискрено се усмихна детективът. — Нали не си направил нищо, Рон?

— Искам да говоря с адвокат. — Уейвър се бореше с емоциите, напираси към лицето му.

Дев се ухили още по-широко. И по-гадно.

— Да го помоля ли да донесе пакет цигари и лопата?

— Няма да кажа нищо повече без адвокат — просъска Уейвър. Ръцете му се впиха в масата и той притисна длани към повърхността ѝ. След това ги отдръпна и ги отпусна до тялото си. — Арестуван ли съм? — гласът му отново бе безизразен. — Или мога да си вървя?

Дев погледна Клер и после, без да поглежда Уейвър, каза:

— Не се отдалечавай много, Рон.

След като Клер изведе разпитвания от залата, Дев се обърна към огледалото и ми каза с вдигнати напред длани:

— Отлично, докторе. Мисля, че и тримата може да са го направили.

Чаках Клер и Дев и размишлявах върху разликите между криминалните и психиатричните разпити. Психиатрите рядко прибягват до постановката с доброто и лошото ченге. И според мен се опитват да бъдат малко повече съпричастни. Но крайната цел и в двата случая е една и съща — истината. Не знам чий подход е по-ефикасен. Не обичам да си припомням колко време ми отне, докато напипам истината с Анджела Конър.

Преди единадесет месеца, в края на втората седмица от хоспитализацията ѝ, отношенията помежду ни бързо прогресираха. Но не можех да се отърва от подозрението, че крие нещо от мен. Имах нужда от още едно мнение и се обърнах към Стенли по време на ежеседмичния ни съвместен обяд.

Обясних му накратко ситуацията с нея, без да я назовавам — ние пазим анонимността на пациентите дори и помежду си. Накрая рекох:

— Има нещо, което се таи под повърхността и което не мога да улова. Не разбирам защо ще го крие, след като само за пет минути стигнахме до темата за сексуалното насилие, извършено от баща ѝ. Какво ли ще е това, което толкова упорито не иска да сподели?

Стенли отпи дълга глътка вода, преди да отговори.

— Понякога най-трудно се забелязват очевидните неща, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Преди време имах един пациент — започна той, след което замълча, за да гребне малко от салатата си (винаги ядеше само салатата по време на обяд, което вероятно бе една от причините за кльощавостта му). — Социопат. Най-опасният човек, когото съм срещал. По време на втория ми разговор с него, той съвсем неофициално съобщи, че на дванадесет години е убил цялото си семейство — двамата си родители и по-малкия си брат. Подпалил пожар, докато са спели. Наясно беше с отношенията лекар-пациент, освен това е бил малолетен, когато го е извършил, така че не се притесняваше особено, когато ми го разказа. Притесни ме повече нехайният начин, по който го направи... — Той поклати глава. — Не

знам защо ми каза. Едва ли, за да ме шокира. Нито пък за да се похвали. И със сигурност не за да облекчи съвестта си! Нямаше такава. Две години по-късно, след като бяхме установили помежду си възможно най-откровените отношения, които човек може да има със социопат, ми разказа за един случай, когато майка му го е облякла в дрехи на момиченце. Бил на четири години, но споменът все още го тормозеше ужасно. — Стенли насочи вилницата си към мен. — Бе запазил тази тайна като нещо жизненоважно. Заплаши ме, че ще ме убие, ако издам тайната за преобличането му в предучилищна възраст и, същевременно, не се притесняваше, че мога да разтърбя за изпепеляването на семейството му. Нещата, на които хората държат, понякога са толкова нелогични и неочаквани.

— И как този случай ще ми помогне да разбера моята пациентка? — поклатих глава аз.

— Ще ти каже, когато бъде готова. Винаги го правят.

— Предлагаш да почакам още две години?

— Не съм ли те научил на едно просто нещо, Джоел? — подсмихна се Стенли. — Пациентите са предсказуеми. Трябва само да проявиш търпение. — Все още с вилница в ръка, той събра шепи и после ги разтвори като черупка на мида. — Спечели доверието им и ще получиш достъп до всичко.

Това, което не знаех, и което той никога не спомена, е, че може би нямаше да искам този достъп.

Анджела отбелязваше напредък въпреки предпазливостта си. Повечето болногледачки, дори и онези, които се бяха изкушавали да замислят убийството ѝ, сега я заобичаха. Антидепресантите си вършеха работата и пред нас се развиваше една не толкова агресивна, по-мила и учудващо по-неуверена личност. Започваше да прилича на момичето, описано от брат ѝ.

На петнадесетия ден от хоспитализацията ѝ, се срещнахме в болничната зала за разговори. Беше сресала напред късата си коса, която стърчеше на неравни кичури. С удовлетворение отбелязах, че бе захвърлила болничните дрехи и сега носеше джинси и суитчър. Не можех да преценя как е под суитчъра, но панталоните ѝ бяха широки.

Плъсна се в стола пред бюрото ми, кръстоса крака и ме попита:

— Кога ще мога да си ида у дома, д-р Ашман?

— Вече не си под забрана, Анджела. Не мога да те спра, ако решиш да си тръгнеш.

Тя наведе поглед и поглади коляното на панталоните си.

— Мислите ли, че съм готова да изляза навън?

— А ти?

— Смотани психиатри! — изръмжа тя и още по-енергично се зае да изглажда гънките по панталоните си. — Задължени ли сте да отговаряте на всеки въпрос с друг въпрос?

— Трябва ли да бъдем? — усмигнах се.

— Слабо, д-р Ашман. — Тя все пак се усмигна. — Мисля, че бих могла да си тръгна след седмица или две. — Лицето ѝ изразяваше неувереност. — Това струва ли ви се правилно?

Възхищавах се на способността ѝ да превключва от предизвикателност към неувереност. Това парадоксално поведение явно бе част от характера ѝ, сега бе подсилено от депресията.

— Защо ти са нужни седмица или две? Не си ли вярваш достатъчно?

— Ами, не съм сигурна, че съм готова да се върна обратно навън. — Сега се бе захванала систематично да разглажда торбестите ръкави на суитчъра си.

— А ще бъдеш ли след седмица-две?

Тя сви рамене и отвърна очи.

Възползвах се от настъпилото затишие и попитах:

— Анджела, как започна всичко това?

— Какво е започнало? — попита тя с въздишка.

Не се опитваше да ме баламосва. Скръстих ръце и се облегнах назад в креслото си.

— О, това са стари истории — изпъшка момичето, но след малко започна да разказва. — Когато бях на единадесет години, заминах с татко в командировка в Канада. Беше обещал да ми покаже Щатския музей във Виктория. — Сведе очи към пода. — Бях много възбудена, защото щяхме да отседнем в хотел „Императрицата“. Шикозна работа. Имахме стая с голямо двойно легло. Донесоха ни и едно сгъваемо легло. — Тя прочисти гърлото си. — Но никой не го използва през онзи уикенд. Въобще не си спомням дали видях шибания музей.

— Каза ли на някого какво се случи?

Анджела завъртя почти незабележимо главата си.

— И защо?

— Не мислех, че някой ще ми повярва.

— Но това продължи и след Виктория?

Тя кимна на обувките си.

— Не много често. Татко беше предпазлив. Имахме си нашия най пътувания баща-дъщеря... Винаги с някакъв неубедителен претекст да посетим една или друга природна забележителност, там където отивахме.

— А брат ти и сестра ти не идваха ли с вас на тези пътувания?

— Не на същите. Но татко не беше глупак. Вземаше брат ми и сестра ми със себе си на други пътувания. Не толкова често като мен, но все пак...

Не коментирах.

— Сигурна съм, че не ги е чукал, ако това имате предвид.

— Как можеш да бъдеш сигурна?

Все още с наведена глава, тя подсмръкна няколко пъти и прекара ръка през очите си.

— Той казваше, че съм неговото „специално момиче“. Казваше, че Елън е най-сръчната, а Томи — най-силният, но аз бях най-красивата. Тази със специалната дарба. Единствената, която можеше да му помогне. — Пак избърса очите си и почти шепнейки попита: — Не е ли глупаво? Но тогава значеше много за мен. Караше ме да се чувствам окей. Помагаше ми да понеса всичко останало.

— И кога престана? — попитах с равен глас, въпреки напирания вътре в мен гняв.

— В началото на дванадесети клас. Бях на седемнадесет.

— Защо?

— Предполагам, защото на татко вече не му ставаше — сви рамене. — Още не бяха измислили виаграта.

— Анджела, важно е — настоях.

— Онова лято казах на Томи.

— Той повярва ли ти?

Тя отново сви рамене.

— Но е говорил с баща ви?

Кимна.

— Какво му е казал?

— Не зная — сви рамене Анджела. — Но след това спря.

— И това бе преди девет години, така ли?

— Аха.

— Кога почина баща ти?

— Преди четири години — тихо отвърна тя.

Потреперих.

— За пръв път си влязла в болница преди три години, така ли е?

— Там някъде — въздъхна тя.

— И това сега ти е трети път?

— Нещо такова. — Тонът ѝ показваше, че губи търпение.

— След като насилието е спряло, си прекарала четири години в колеж и още една година на работа. През това време не си се срещала с психиатър и не си вземала антидепресанти.

— И какво от това? — сонна се тя.

— Притеснява ме времето, през което възникват проблемите ти.

— Имате право. — Тя ме погледна открито. — Това, че татко ме насилваше няма нищо общо с проблемите ми. Те започнаха, след като се срещнах с първия си психотерапевт.

— Нима?

Тя ме погледна ядосано, като че ли щеше да направи някакъв коментар. После отмести поглед. Гласът ѝ се успокои.

— Правите проблем от една дреболия.

— И никога ли не сте започвали отново с баща ти, чак до смъртта му?

— Не ме докосна повече. Дори и за целувка по бузата.

— Някой друг?

— Никой, освен онези, които аз съм пожелала да ме докоснат.

— Тя се изсмя пресилено, но мисля, че усетих познатото изплъзване в гласа и езика на тялото ѝ.

Останах в офиса, след като тя си тръгна. Премислях чувството и се отдадох на спомени за собствения си баща.

Не беше човек, на когото можеш да разчиташ. Не бих могъл да изброя всички места, където ме е оставял да чакам, но някои от тях, най-честите, като например пустия училищен коридор или тротоар пред затворената ледена пързалка, са запечатани в паметта ми. В някакъв момент колата му изникваше до бордюра и го чувах да казва:

„Съжалявам, приятелче, задържаха ме“, независимо дали бе закъснял десет минути, или три часа. Понякога въобще не се появяваше. По-късно изчезваше от живота ми за цели седмици. Понякога на лекционна обиколка или промоция на книга. (Бе преподавател по психология и бе написал серия умерено успешни популярни книги в областта си още преди този отрасъл да разцъфне в многомилionна индустрия.) Друг път изчезваше без обяснение. Дори и да беше у дома, когато си лягах, имаше сериозна вероятност, ако се събудя нощем и се прокрадна в спалнята на родителите си, да намеря леглото му празно. Мама се отнасяше небрежно към отсъствията му. Казваше, че работи до късно. Но когато навърших десет години, вече знаех, че това е евфемизъм за нещо не толкова благоприятно, макар и да не знаех какво е то.

Независимо от това, обичах човека Дейвид Ашман, както го обичаха мнозина други. Телосложение на бегач, пленителни очи, прямо изражение — татко изглеждаше много привлекателен. Най-неустоим бе неговият чар. С него именно печелеше хората. Имаше дарбата да накара всекиго да се почувства най-важният човек на света. Най-вече жените, които направо му се лепяха. За мен вниманието на татко бе като наркотик. Колкото повече ме обгрижваше, толкова повече се нуждаех от неговото одобрение. Неговите интереси бяха и мои интереси — футбол, джогинг, джаз, исторически романи и бейзбол.

Въпреки всичко, и досега топлите летни вечери, прекарани с него в игра на топка и ядене на хотдог, са между най-щастливите мигове в моите спомени. Тридесет години по-късно си оставам запален фен на бейзбола — много след като кучешката ми преданост към татко деградира до пълно презрение.

[1] Около 175 см. — Бел.прев. ↑

[2] Хакинг — от глагола „hack“ — кълцам, насичам. — Бел.прев.

↑

4

Напуснах работното си място в Центъра за психически заболявания „Каскейд“ осем часа след като приключихме разпита на тримата криминални пациенти на Стенли и взех такси, за да се върна в „Убийства“. Крачех към офиса на Дев, твърдо решен да се оттегля от разследването, в което бях твърде много лично ангажиран. Но изумруденозелените очи и приветливата усмивка на Клер Шепърд сломиха решителността ми. Реших, че оттеглянето ми може да почака няколко минути.

Седнах до нея на разклатения стъваем стол, който бяха донесли в офиса след сутрешното ми посещение. Насреща ми Дев седеше зад бюрото си, облегнат назад и скръстил ръце зад тила си. Синьото му поло имаше още по-омачкан вид, а торбичките под очите му бяха малко по-провиснали от сутринта. За разлика от него във външния вид на Клер нямаше и следа от умора и излъчваше свежест. Тази жена или беше магьосница на гримирането, или имаше дарбата да поддържа идеален външен вид с минимум усилия. Може би малко прибързано, но тайно се надявах да е второто.

Когато тя завъртя стола си към мен, усетих нотка на познатата откритост, източника на която не можех да определя точно. Харесваше ми.

— От магазина за автомобили ли идваш? — попита обнадеждено тя.

— Нямам нужда — отвърнах. — Сервизът обеща да направи хондата като нова.

— Виждам в бъдещето ти много ходене пеш — поклати глава тя.

— Докторе, свършихме доста работа от сутринта насам — прекъсна задявките ни Дев.

— Полезна, надявам се?

Клер закима енергично.

— Продължихме да разследваме хората, които разпитахме сутринта. Разговаряхме с Ивон Карпинели, приятелката на Хакинг. Тя

подкрепя алибито му за вечерта на убийството.

— Ивон би потвърдила и алибито на айсберга в нощта, когато е потънал „Титаник“ — подсмихна се Дев и поклати глава. — Все още не съм готов да затворя страницата Хакинг.

— И алибито на Ник Пападус изглежда наред — продължи Клер. — Един куп хора са го видели да се поти и лута около приюта „Св. Мартин“ през въпросната вечер.

— Което оставя без алиби само Рон Уейвър — казах на глас мислите си аз.

— Точно така, док. Как ти се струва нашият Копач?

— Още преди да му вдигнеш кръвното, имах усещането, че е дошъл някак си прекалено подготвен. Силен самоконтрол. Цялото му поведение ми заприлича на нов пластмасов калъф, нахлузен върху ръждиво скеле. Мисля, че все още кипи вътре в себе си.

— Старата ви секретарка също има съмнения в него — кимна Дев.

Бони Хъбард, шейсетгодишната секретарка на Стенли, преживяваше убийството му по-тежко от всички останали. Милата стара мома направо го боготвореше. Разнасяше несподелената си любов към него из офиса като стара жилетка.

— Спомена ли Бони някакво име на пациент? — попитах.

Клер ме погледна внимателно. Сега, когато усмивката бе отлетяла от лицето ѝ, долових същата упоритост, която бях забелязал при първата ни среща.

— Бони ни даде с готовност имената им. Без никаква принуда. Освен това, след като Колбърг е убит в работното му помещение, имаме пълно основание да подозираме някого от пациентите му. Формално всички документи в офиса стават обект на криминалното разследване и по закон имаме право на достъп до тях.

Сигурно изненадата се е изписала красноречиво на лицето ми, защото Дев се разсмя.

— Не знаеше ли, че Клер е магистър по криминалистика?

Тя на свой ред се пресегна и докосна opakото на китката ми. Извън ръкостискането при запознанството ни, това бе първият физически контакт помежду ни. Усетих допира на меките ѝ топли пръсти до кожата си.

— Бони е съкрушена, Джоел. — Тонът ѝ стана по-плътен. — Иска единствено да види убиеца зад решетките. И вярва, че ще бъдем дискретни.

Не бях толкова уверен като Бони, но можех да разбера мотивите ѝ.

Дев се надигна в стола си.

— Между другото, докторе, Бони не прие добре идеята, че Колбърг е насилвал пациентките си.

— Не ме изненадва.

— Бих казал — Дев изпука с кокалчетата на пръстите си, — че това ѝ се стори толкова невъзможно, колкото и предположението, че Майка Тереза опипва сирачетата и прокажените.

Въздъгнах. Дев толкова успешно разиграва карикатурния образ на простоватото ченге, че понякога дори и аз се хващам. Но той има и други страни на характера, с които не обича да парадира. Виждам с другата му страна — всеотдайният баща на пет момчета, треньор на детския футболен отбор в един от най-непрестижните квартали на града. Под маската на ограничения полицаи, която често надяваше, бе интелигентен и начетен, доказателство за което бяха двете му степени, получени задочно в колеж. Днес обаче се държеше като улично ченге.

— Забелязах, че милата Бони счита Колбърг за кренвирша и кифлата на хотдога, но пък не е склонна да каже нищо добро за Калвин Никъл. — Той цъкна с език. — Каква е историята с този тип?

— Каква „история“? — недоумяващо запитах.

— Джоел, знаеш ли, че Калвин е напуснал практиката? — попита Клер, вдигнала ръка към мен.

— Нима? — поклатих глава. — Стенли беше за Кал нещо като Господ.

— Но се е разочаровал от божеството си — изръмжа Дев.

— В смисъл?

— Според Бони — каза Клер — е имало поне две сериозни разпавии помежду им, преди Никъл да напусне.

Зяпнах от изненада.

— Но аз никога не съм чувал който и да е от тях въобще да повишава глас.

— Истински надкрещявания, докторе.

— И за какво са се карали?

— Бони не знаеше — рече Клер. — Но според нея Колбърг е изглеждал угрижен след последния скандал и това я е притеснило, защото...

— Стенли никога по-рано не е изглеждал угрижен — довърших изречението аз. — Стенли имаше ледено самообладание.

— Какви бяха отношенията ви с Никъл? — попита Дев.

— Кал беше добър съдружник в бизнеса, но иначе не бяхме особено близки.

— След няколко минути ще се срещнем с него. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Мисля, че няма да е уместно — поклатих глава.

— Но той специално попита за теб — каза Дев.

Тази вечер бе пълна с изненади.

— Защо?

— Може би защото ти има доверие, Джоел — предположи Клер.

Може би. Но аз имах известни съмнения. Преди да успее да възразя, спокойствието в стаята бе взривено от бумтящия глас и ръмжащия смях на Мич Грийн, който нахлу вътре. Бе свалил болничните одежди и ни се представи в износен сив костюм с опънато по шевовете сако и вратовръзка, която не достигаше колана му.

— Всички ли сте още тук? — попита той. — Ако вършех вашата работа, щях да съм си тръгнал още в четири и половина. Глупости — избълбука той, — щях да се омета още по обяд.

— Да бе — отвърна му Дев. — Аз пък, ако правех това, което правиш ти, щях да си купя нов костюм.

— Благодаря. Изпитвам огромно уважение към твоя стил на облекло. — Грийн посочи с пръст избелялото и смачкано поло на детектива. — Стига дрънкане. Донесъл съм ви нещо.

Той остави чантата си на пода. С мърморене затършува вътре, докато накрая измъкна папка с уголемени фотографии.

— След като се магнахте от главата ми в моргата, се върнах обратно и разгледах по-внимателно външността на жертвата. — Той измъкна първата снимка.

Наобиколихме бюрото на Дев, за да разгледаме снимката, показваща гръдния кош на Стенли. Грийн постави отгоре ѝ друга снимка, увеличен кадър, показващ зърната му, заобиколени от редки косми. В основата им ясно се виждаха следи от пробождане.

— Разпознавате ли това? — Грийн почука по дупките в кожата с подобния си на наденица показалец.

— Колбърг си е направил пиърсинг на зърната? — зяпнала от изненада изрече Клер.

— И на двете. — Грийн извади друго увеличение и го сложи на купчината. На него ясно личаха подобни дупки по кожата, но не можах да разпозная в коя част на тялото.

Дев обаче позна.

— Колбърг си е надупчил пишката?

— Кожата точно в основата на главичката — кимна Грийн.

— Не! — Изражението на Клер бе някъде между подигравката и отвращението.

Грийн сложи на масата още една снимка, на която се виждаше мъжки гръб.

— Не можах да го обърна, докато не дойде друг асистент, което стана чак след като си тръгнахте. — Кожата нямаше следи от удари, като по предната част на гръдния кош. Обаче гърбът и задникът на Стенли бяха нашарени с вертикални драскотини и прорязвания.

— О, боже — измънка Клер. — Били са го с камшик?

— Покажи ми един мъж, когото да не са го били — подсвирна Грийн. — Остър поглед имаш, Клер. Пораженията са нанесени с добрия стар бич с девет върви — размаха ръка и изимитира пляска на камшик, добре познат от уестърните, — но раните са получени няколко дена преди смъртта.

Дев се надигна от стола си.

— Би ли направил обобщение, Мич?

— Такива пиърсинги са типични за садомазохистичния секс — каза Грийн, премятайки снимките. — Вкарват малки гривнички или пръчици под кожата и след това окачват на тях вериги. Така интимният партньор може да ги развежда в любовна игра из помещението, дърпайки веригите. После, вместо прегръдки, той или тя може да му изкара червата от бой. — Той се изкиска. — Раните не лъжат. Нашият човек Стенли е бил много напред в садо-мазото. — Погледна ме и тъжно поклати глава. — Пепеляшко, знаех, че вие, психиатрите, сте утайката на човешката раса, но да открия това при уважаван шестдесет и три годишен психиатър, изненада дори мен. А можеш да ми повярваш, че не са много нещата, които ме изненадват.

Седяхме мълчаливи, докато Грийн ни демонстрираше още фотографски доказателства на своите предположения. Гледах снимките, но мислите ми бяха на километри и години далеч оттук.

— Ами ти, докторе, изненадан ли си? — попита Дев, след като Грийн си бе тръгнал.

— Не — признах си.

— Твоята пациентка ли ти каза за тези садистични забегки? — Той почука с пръст по снимките на издрания гръб на Стенли.

— Да — отвърнах след кратко колебание аз.

— А ти какво направи по въпроса? — От очите на Клер струеше подозрителност.

— Нищо особено не можех да направя — тихо отвърнах аз. — Всичко, с което разполагах, бяха нейните думи, че е участвала съзнателно в извратени сексуални сношения.

— Което е нарушение на закона — остро рече Клер. — Не го ли докладва?

— Искях да го направя — свих безпомощно рамене, — но пациентката ми нямаше желание да действа. Дори да бе го направила, накрая щяхме да стигнем до положението нейните думи срещу неговите. — Погледнах първо единия, после другия. — Вие на кого бихте повярвали? На душевноболен пациент или на един от най-уважаваните психиатри в града?

Клер скръсти ръце на гърдите си.

— Джоел, мисля, че чух да казваш, че тя имала доказателство.

— Само следи от изгаряния по гърба. За мен това бе достатъчно, но едва ли би убедило някого, който не я познава отблизо. — Замълчах. — Беше направила и няколко записки в дневника си, което отново не потвърждава с нищо думите ѝ.

— Пазиш ли още копия от записаното, докторе? — попита Дев.

Поклатих глава.

— Дори да ги бях запазил...

— Нямаше да ни ги дадеш — за моя изненада Дев прие отказа ми с леко кимване. — Но, ако твоята пациентка е казвала истината за Колбърг, тогава трябва да е имало и други, нали така?

Кимах в съгласие.

— И някоя от тях може и да се е оплакала — възбудено щракна с пръсти Клер.

— Държавният департамент по здравеопазване във Вашингтон.

— Ще го посетим утре — каза Дев.

— Може да се окаже напразна разходка — подметнах аз. — Ако Стенли не е бил разследван официално — а аз щях да съм чул за такова нещо — тези оплаквания са конфиденциални. Департаментът няма да даде достъп до непотвърдени оплаквания.

— Ще помислим по този въпрос — каза Дев, който се изправи на крака и съучастнически ми се усмихна.

Напуснах офиса, следвайки него и Клер. Излязохме на улицата, но аз не се качих при тях в колата на Клер. Дев се надигна и ме попита:

— Идваш ли?

— Мисля, че ми е време да се разкарам.

— Животът ти е прекалено обвързан с жертвата? — попита Клер с разбираща усмивка.

Кимнах, умислен колко много ще ми липсва.

— Док, лично аз бих могъл да преживея отсъствието ти. — Дев опря лакти на гюрука на колата. — Но ти познаваш добре играчите. Това е твоят свят. Би могъл да ни бъдеш много полезен.

Полуусмивката на Клер не скриваше ултиматума в погледа ѝ — време е да се решиш — или си с нас, или се разкарваш. Поколебах се за миг и после, пренебрегвайки вътрешния си глас, отворих задната врата и се вмъкнах в колата.

След кратко пътуване се озовахме в Белтън, реконструирана бивша промишлена зона, сега много на мода сред сиатълските бездетни професионалисти. Клер паркира пред модерния жилищен блок на Никъл. Постройката, в която живееше Калвин Никъл, бе една от онези модерни конструкции от метал и стъкло, наводнили напоследък квартала.

Той ни отключи входната врата и ни посрещна на прага на своя тристаен апартамент, намиращ се на седемнадесетия етаж на сградата. В началото на петдесетте, много мършав и висок — над метър и деветдесет — с купа посивяваща коса на главата и педантично подстригана брада и мустаци. Отново ме впечатлиха раздалечените му непроницаеми сиви очи, които идеално пасваха на безизразното му и неразгадаемо лице.

Понякога жилищата на някои хора ме изненадват; те противоречат на всичко онова, което психотерапевтът в мен очаква да

види, основавайки се на тяхната душевност. Домът на Никъл обаче бе точно онова, което си бях представял. Аскетично мебелиран с подходящи дъбови мебели, дивани, тапицирани с лъскав плат и няколко абстрактни литографии и лакиран паркет, който се притеснявах да не издраскам. Чудех се колко ли пъти на ден минава апартамента си с прахосмукачката. Вътрешният ми глас подсказваше, че са много.

Представихме се и Никъл ни въведе в дневната, където се настанихме на столове с високи облегалки, наредени в полукръг пред стъклената камина.

Предложи ни минерална вода — предполагам, не можеше да допусне мисълта, че нещо друго ще се разлее по мебелите му — но ние отказахме.

Клер започна разпита.

— Д-р Никъл, познавате ли някого, по-специално някой пациент, който би искал да навреди на д-р Колбърг?

— Сигурен съм, че Джоел ви е разказал за... — Той погледна към тавана в търсене на точната дума. — За най-предизвикателните пациенти, с които работеше Стенли.

— Да — кимна Клер. — Бихте ли ни дали някои имена?

— Нямаме практика да споделяме имената на пациентите си, но мисля, че бих могъл да разпозная най-деструктивните.

— Ще ни дадете ли някакво описание? — попита Дев.

Никъл описа двама от пациентите, към които Стенли прилагаше своята терапия на гнева, „чиито тиради надвишаваха всичко друго“. Описанието на втория бе толкова неопределено, че можеше да съответства на когото да е, включително и на Копача.

— Можете ли да кажете нещо за Уейн Хакинг и Ник Пападус?

— Не познавам пациентите по имена — поклати глава Никъл.

— Добре — каза Дев. — А големите скандали? За какво бяха те?

И по-рано бях виждал как Дев изненадва разпитвания с внезапни обвинения, но при Никъл тази тактика претърпя пълен провал.

— Имате предвид между мен и Стенли? — Очите му останаха обичайно непроницаеми.

— Бони ни каза, че напускате — вметна Клер.

— Дойде ми до гуша — каза Никъл, обръщайки се към мен.

— Кое? — попитах.

— Вече десет години — започна Никъл, след като пое дълбоко въздух — се разправяме за неговите т.нар. пациенти със специални потребности. И всяка година в офиса ни се появяват все повече бивши затворници. След това идеите му за терапия на гнева и групите му за контрол над гнева. Помниш ли как се чувстваха нашите пациенти, Джоел? — Той се обърна към детективите. — Налагаше им се да седят в същата чакалня с пациентите на Стенли или да слушат гневните им изблици, проникващи през стените. Мнозина от моите клиенти страдаха от хронично безпокойство. Представяте ли си как им се е отразявало това? — Той поклати глава. — Започнах да губя пациенти. Чувствам се несигурен, когато отивам вечерно време към колата си. Реших да се махна. И го казах на Стенли.

— Ясно и категорично — допълни Клер.

Никъл почеса брадата си с присъщия на Стенли жест.

— Не му допадна онова, което имах да му кажа, и много скоро разговорът ни се превърна в надкрещяване.

— Нима? — скептично попита Дев. — Разправия на висок глас пред пълна с пациенти чакалня?

— Трябва да ме разберете — въздъхна Никъл. — Проблемът бе много сериозен. Сега се чувствам много неудобно. Ужасен начин да приключиш двадесет и пет годишно сътрудничество.

— Има и по-лоши начини — рече Дев.

Никъл сигурно бе доловил доста прозрачното обвинение, но не клъвна на примамката. Вместо това потъна в мълчание.

— Джоел — обърна се към мен Дев, — би ли разказал на д-р Никъл за това, което открихме по време на аутопсията? — Остави на мен да поставя най-неудобните въпроси.

— Какво сте открили? — любопитно ме погледна Никъл.

— Кал, при аутопсията Мич Грийн попадна на някои изненадващи неща, свързани с... ммм... сексуалния живот на Стенли — рекох.

Никъл вдигна едната си вежда.

— Имал е пиърсинг по тялото — изкашлях се. — И следи от бич. Всичко говори, че се е занимавал със садомазохистичен секс.

— Садомазохизъм? — помислих си, че Никъл ще се задави с думата. — Стенли? — поклати глава. — Не съм в течение на

интимните му връзки след развода му с Оливия. Предполагах, че няма такива. Но сега излиза, че...

По-нататък не се каза нищо съществено. Оставихме шашардисания ми бивш съдружник да седи в стола си и се отправихме обратно към колата на Клер. Никой не продума, докато не се бяхме наместили вътре. Тогава Дев се обърна назад към мен.

— Какво мислиш?

— Това, което каза за буйстващите пациенти на Стенли, е съвсем вярно. Кал се притесняваше от тях повече от мен.

— Но? — подкани ме с кимване Клер.

— Както каза той, това нещо трае цели десет години. Защо изведнъж ще пламне в два скандала и спешна раздяла?

— Може би на Никъл наистина му е писнало? — предположи тя.

— Може, наистина — съгласих се без особен ентусиазъм.

Клер ме остави пред дома ми в девет вечерта. Почти бях стигнал вратата, когато я чух да подвиква след мен:

— Ако искаш да те взема утре сутринта, звъни ми. Живея наблизо.

Чух Дев да промърморва нещо, но когато се обърнах, стъклото на прозореца ѝ вече бе вдигнато. Видях как ми маха с ръка, преди да потегли.

У дома Нелсън ме посрещна пред стълбите и ме приветства с вяло повдигане на глава. Това бе максималният поздрав, който щях да получа. Моят пес, кръстоска между овчарка и ретривър, бе много стар, близо тринадесетгодишен. Беше почнал да се предава още когато Лор го хареса в кучкарника на милосърдното дружество на окръг Кинг. След смъртта ѝ двамата с Нелсън се търпяхме взаимно, подобно на възрастна семейна двойка, която никога не се е харесвала особено, дори и преди децата да се изнесат. В оправдание на Нелсън трябва да си призная, че нямам особен афинитет към кучета. Но той обичаше Лор. Имаше навика да се влачи като сянка след нея навсякъде из къщата. Беше толкова лесно да я обикнеш.

— Хайде, Нелсън — казах, докато вземах каишката му от закачалката в антрето, — време е да раздвижим артритните стави.

Песът се изправи с доста повече ентусиазъм, отколкото проявяваше обикновено за вечерната си разходка. Но вместо да дойде при мен до предната врата, се понесе в тръс към прозореца отзад.

Започна да лае и дори се опита да се покатери на перваза на прозореца, за да надникне навън. Нелсън рядко лаеше, още по-рядко с толкова тревога в гласа. Забързах към кухнята и включих осветлението в задния двор. Надзърнах през прозореца, но не можах да видя нищо в слабо осветената нощна тъмнина.

Тъкмо да припиша случката на старческото въображение на кучето, когато зад нас се разнесоха три удара, всеки по-силен от предишния. Познавах звука много добре. Изкорубената задна порта на двора ми не можеше да се затвори, докато не блъснеш доста яко, обикновено три или четири пъти. Затичах се към задната врата и изскочих навън. Портата бе затворена и който и да е бил в двора ми, вече бе изчезнал.

Огледах бързо къщата и проверих мазето. Всички врати бяха затворени и заключени. Нямаше индикация някой да се е опитвал да влезе в къщата. Почудих се — кой би искал да нахлуе в дома ми? Нямаше много представителен вид откъм улицата. Накрая реших, че вероятно са били децата на съседите.

Сложих каишката на Нелсън и заедно потеглихме към предната порта. Не бяхме изминали и няколко крачки по тротоара, когато светлината на автомобилни фарове, запалени зад гърба ни, освети знака „стоп“ отпред. Погледнах през рамо назад, но не можах да видя нищо, заслепен от ярките светлини. Колата допълзя до нас, спря малко вляво и заплашително изръмжа с двигателя си.

Стояхме неподвижно. Нелсън виеше срещу заслепяващите фарове. Устата ми започна да пресъхва, космите на врата ми настръхнаха.

И тогава дочухме звука на кола, приближаваща зад ъгъла. Живата картина се разпадна. Спрялата кола изведнъж форсира двигателя, изсвири с гумите си и бързо потегли. Докато минаваше покрай мен, светлините на насрещната кола ми позволиха да видя, че беше голям стар седан с един човек вътре.

Стомахът ми се сви. Какво, по дяволите, става?

На следващата сутрин станах много рано и излязох за обичайния си крос още преди да се е развиделило напълно. Някъде по средата на кроса аз реших, че снощният инцидент, в който играх ролята на хванато от светлините зайче, едва ли е бил финал на неуспешен опит за нахлуване с взлом в дома ми. Сигурно бе случайно съвпадение.

Върнах се вкъщи и се обадох на механика в сервиза, който ме уведоми, че колата ми все още не е готова и че, много вероятно, никога няма да бъде. „Защо да хвърляте пари на вятъра?“, попита той с благородна, но финансово неизгодна прямота. Нямахме как да му обясня сантименталната стойност, която имаше за мен старият автомобил. Преди петнадесет години двамата с Лорън обединихме студентските си възможности за кредит и насъбрахме достатъчно за тази хонда втора употреба. Цели четири години тя предано ни караше до университета и обратно. През сватбеното ни лято тя се превърна в наш дом и гумите ѝ браздяха континента нашир и дълж. Днес не можем да разчитам, че ще ме докара до другия край на града, но през онова лято колата измина седем хиляди мили, без да хлъцне. Ядяхме, спяхме и понякога, с малко повече въображение и сръчност, правехме любов в нея.

Отново спешен, се обадох на Клер и я сварих точно когато се прибираще от утринния си крос. Обеща да мине и да ме вземе след половин час.

Взех душ, преоблякох се и заслизах по скърцащите стълби към кухнята. От три години възнамерявах да поправа — по-точно, да намеря някого, който да ги поправи — проклетите стъпала. Бих могъл да кажа същото и за по-голямата част от къщата.

Купихме имота в състояние, което предполагаше сериозен ремонт. Бяхме видели в него големи потенциални възможности, особено с оглед на дизайнерския опит на Лорън в стил началото на тридесетте. Изглеждаше ми доста порутено, но местоположението ми допадна — само на една пряка от Зеленото езеро. Само минутка, след

като прекосях предната порта, щях да мога да тичам по пътеката, която заобикаля езерото и води към шлейфа на съседната Уудлендска зоологическа градина. За мен това бе най-атрактивното качество на имота.

Насред планирания ремонт и обновяване, парите ни свършиха. А пък на Лор ѝ се изчерпа свободното време. Но не и преди да е завършила кухнята и дневната. Големите прозорци и капандури позволяваха на слънчевите лъчи да къпят в светлина помещенията. По-голямата част от времето, когато не спя, прекарвам в топлото отворено пространство, създадено от нея.

След като домашният тест за бременност най-после разкри тайнствения положителен знак, Лор се хвърли в задачата да превърне спалнята ни за гости в детска стая. Светлосините стени на стаята — сега пълна с кашони и други вехтории — все още са украсени с оцветения до средата Мечо Пух и неговите приятели, нарисувани по шаблон. Веднъж попитах какво ще правим, ако ни се роди момиченце. Тя се разсмя със заразителния си смях и рече: „Не. Той е момче. Но в най-лошия случай, ако не се окажа права, което е изключено, тя ще обича синия цвят и Пух“. Сега, като се обърна назад, виждам колко Лор е подценила най-лошия случай.

Клер пристигна, както бе обещала, след половин час. Не ме повика с клаксона от колата, а слезе и почука на вратата ми. Днес нямаше клипсове и черната ѝ коса бе пристегната назад на конска опашка. Това, заедно с по-яркото червило и сенки около очите, променяше акцентите на лицето ѝ, правеше го по-ъгловато и по-чаровно. И по-секси. Бих я поканил вътре, но щеше да ми бъде трудно да обясня защо всичко е както по средата на ремонта три години по-рано.

— Невероятно! Колата ти все още не е готова — пакостливо ме погледна тя, след като вече бяхме заели места в нейната.

— Чакам ги всеки момент да се обадят.

— Ако те интересува — продължи тя, обръщайки поглед напред, — гаджето на сестра ми работи за една фирма в Ботъл. Може да намери коли, върнати от лизинг, при доста изгодни условия. Бих могла да те закарам там някой ден, ако искаш. Или да ти дам телефона.

Хареса ми неловкостта, с която направи предложението.

— А дали би приел една размяна? — делово попитах аз.

— Винаги — усмихна се тя. — Мисля, че ако се пазариш яко, можеш да успееш да вземеш пет, шест, а защо не и цели седем... долара за твойта.

— Ухаа! — разсмях се. — Това е цели три и дори четири повече, отколкото се надявах.

Изчерпахме плоските шеги по повод прокълнатата ми кола и замлъкнахме неловко, докато накрая Клер не пое инициативата.

— Ей, вчера аз ти разказах биографията си, но така и не можах да разбера защо си избрал психиатрията.

— Добър слушател съм — рекох, свивайки рамене.

— Забелязах — усмихна се тя. — И само толкова ли?

— Нямам предвид само да чуеш думите — продължих, — те могат да те заблудят. Като казвам „слушане“, това включва цялостното възприемане на посланието на говорещия човек. Ако слушаш по този начин, ще можеш да отсееш боклуците и да стигнеш до корена на нещата.

— Хммм. — Не изглеждаше да съм я убедил.

— Не бях планирал да се захващам с психиатрия. След медицинския университет започнах специализация в отделението за спешна помощ. Виждах бъдещето си сред кръв и карантия. Но след две години забелязах, че психиатричните случаи — самоубийците, манията или обикновените откачалки — ме занимават много повече от травмите и сърдечните пристъпи. Докато накрая, една година преди да завърша специализацията си, отидох да обядвам с тогавашния шеф на отделението — Стенли Колбърг. Тръгнах си като специализант по психиатрия.

— Харесваш ли си работата? — попита тя, без да откъсва поглед от пътя.

— Обичах я. — Вдигнах глава и погледнах сивото небе. — Може да ти прозвучи изтъркано, но считах за привилегия да прониквам в личното пространство на пациентите си. Изпитвах удовлетворение, когато успявах да намерят малко смисъл в съществуването си.

— И какво се случи.

— Лорън почина — неволно се отрони от устата ми.

Усетих как насочва поглед към мен, но не каза нищо.

— Веднага след смъртта ѝ се зарових в работа. — Обърнах лице към нея. — Помагаше ми да забравя. Но след известно време, по

някаква ирония на съдбата, започнах да страдам от прекалената си съпричастност. Разбирах окаяната самота на някои от пациентите си. И се страхувах да се срещна с тях — спрях, за да прочистя гърлото си. — Наложих ми се дори да отпратя една клетка женица. Тя бе прекрасно създание, страдащо от пристъпи на патологична тъга. Не бях в състояние отново и отново да изслушвам разказа за неотслабващите ѝ сърдечни страдания десет години след като пиян шофьор бе прегазил съпруга ѝ. — Пак преглътнах. — Не можех да понеса мисълта, че ми предстои да преживея същото през идните девет години.

Клер се пресегна и докосна ръката ми.

— Извинявай, Джоел — меко каза тя.

— Не, аз трябва да се извиня. Не исках да те натоварвам с моите истории — неловко се засмях. — Знаеш ли, че от теб ще излезе добър терапевт? Не ми е в навиците да изливам душата си пред шофьорите.

— Понякога е полезно да поговориш. — Тя стисна леко китката ми и отдръпна ръката си.

Опитвах се да фокусирам погледа си върху офисите и магазините, покрай които минавахме, за да залича образа на усмихнатото лице на Лорън — буйните черни къдрици, дълбоките кафяви очи, вирнатото носле и очарователните лунички. В най-ярките ми спомени Лор е вечно засмяна, както бе и в истинския живот. Три години след смъртта ѝ нейният образ отваряше раната като остър нож.

За щастие Клер ме върна отново към реалността.

— Добре, изяснихме историята с психиатрията, но как стигна до работа с полицията и психологични профили на престъпниците?

— Стенли ме приобщи, както вече бе ставало в други етапи от кариерата ми.

— И той ли се занимаваше с това?

— Не. Но знаеше, че нито един психиатър в града не се занимава със създаване на профили. Така че аз отидох и изкарах шестмесечен курс във ФБР.

— Не съжаляваш ли сега?

— Ако не го бях направил, сега нямаше да ме возиш безплатно.

— Няма такова нещо като безплатно возене — подсмихна се тя. — Не ми отговори.

— Тази дейност ме забавлява. Донякъде — разглеждах изящния ѝ профил. — Направила си магистратура по криминология, нали?

Значи трябва да си минала някакво обучение и в тази област.

— Не много. — Въпреки че косите ѝ бяха прихванати отзад, прокара привично ръка покрай ухото си. — Работих основно в Нравствената. Там няма какво да се профилира. Всичко е секс и пари.

— Ти току-що описа 99,99% от всички престъпления.

— Вероятно — умислено отвърна тя. — Мислех си, че основен принцип на профилирането е, че престъпникът винаги оставя част от себе си на местопрестъплението. Вярно ли е?

— Най-често. Защо?

— Какво е оставил след себе си убиецът на Колбърг?

— Много неща. Познавал е Стенли. И го е мразел по-силно, отколкото можеш да си представиш — продължих в лековат стил. — Повечето хора, най-вече ченгетата, мислят психологическите профили за куп глупости. Може и да са прави, не знам. Не съм убеден, че съм много по-полезен от някоя дама, която работи с утайка от кафе или кристално кълбо.

— Уверена съм, че накрая ще ни заведеш при убиеца — поклати глава Клер.

Не бях толкова сигурен, но не ми се наложи да говоря повече, защото тя забави и спря пред централния офис на Сиатълското полицейско управление.

Влизайки в сградата, се натъкнахме на Дев, застанал в приемната. Беше обут в чифт протрити джинси, каквито отдавна вече никой не носеше, и ни посрещна с преувеличено неодобрение.

— Клер, отделът гледа с неодобрение на детективи, които нощем работят като шофьори на такси. А пък лично аз, докторе, гледам с неодобрение на хора, които са толкова стиснати, че не искат да си платят таксито.

— Казаха ми, че нямало такова нещо като безплатно возене — рекох, предизвиквайки усмивката на Клер.

Последвахме Дев в асансьора.

— Док, нашите юристи казват, че могат без особени проблеми да получат списък на пациентите, които са се оплаквали в Департамента по здравеопазване. — Не успяваше или не искаше да прикрие назидателния си тон „аз-нали-ти-казвах“. — Най-късно до утре.

— Накъде ни водиш, партньоре? — шеговито го мушна в гърба Клер.

— Днес ще бъде тежък ден — жизнерадостно отвърна той. — Започваме с пациентите на Колбърг, към които е прилагал своята терапия на гнева. Копнея да разговарям още веднъж с Копача. Може би и с Уейн Хакинг. Боже, как може човек да живее с такова име! — Той поклати глава. — Но и нека не забравяме стая 101^[1] на убийствата. Почесто, отколкото предполагате, разследването довежда до „бившия“ на жертвата.

Петнадесет минути по-късно паркирахме насред гъстонаселения квартал „Белвю“. Бившата съпруга на Стенли живееше на двадесет и седмия етаж на новопостроен небостъргач, гледащ към езерото Уошингтън. Оливия Колбърг ни посрещна на вратата на апартамента си. Бе висока, със сива коса и интелигентни очи. Изглеждаше в средата на шейсетте, но се движеше с младежка енергичност. Въведе ни в гостната и когато улови погледа ми, насочен към сватбената снимка, от която ме гледаше един млад и гладко обръснат Стенли, каза:

— Женила съм се само веднъж в живота си, д-р Ашман. Беше чудесно преживяване. Моля, не си правете прекалени изводи от една фотография.

Дефанзивният ѝ коментар ми даде основание да си направя много по-сериозни изводи, отколкото окачената на стената сватбена снимка. Но казах само:

— Винаги съм мислил, че Стенли се е родил с брада.

— Изглежда много по-добре без нея — рече Оливия, поглеждайки снимката.

След като се настанихме, тя се обърна към Дев:

— Както вече ви казах, сержант, с бившия ми съпруг се срещнахме много рядко през последните години. Съмнявам се, че ще ви бъда от полза.

— Кога се срещнахте с него за последен път, г-жо Колбърг? — Клер отправи почтителна усмивка към по-възрастната жена.

— Преди шест месеца — отвърна Оливия. — Може би и повече. Не поддържахме контакти след развода.

— Защо?

— Нямаме деца, които да ни дават повод — сви рамене Оливия. — Просто заживяхме всеки своя живот.

— Кога се разведохте? — попита Дев, въртейки с палец венчалната си халка.

— Преди шестнадесет години. — Жената тръсна глава. — Удивително. Бяхме женени само двадесет години, а ми се струва, че е било цял живот.

След петнадесет минути въпроси и отговори стана ясно, че Оливия Колбърг познава Стенли от младежките му години, а не човека, когото намерихме да лежи осакатен на пода на офиса си. Отново на мен се падна да задавам неудобните въпроси за сексуалните наклонности на покойния. Опитах се да ги изложа по същия начин, както го бях сторил с Кал Никъл, но с изненада констатирах, че за Оливия това не бе новост.

— Г-жо Колбърг, явно не ви казвам нищо ново.

Поклати глава съвсем леко.

— Винаги ли е имал склонност към садомазохизъм?

— В самото начало не го знаех. — По лицето ѝ пробяга крива усмивка. — Бях съвсем неопитна сексуално, когато се омъжих. Бях девствена. Отначало беше толкова нежен любовник.

Макар и привикнал професионално да надзъртам в сексуалния живот на хората, сега се почувствах неловко, като че ли бях сварил някого да се преоблича.

— В края на шейсетте и началото на седемдесетте — въздъхна тя, припомняйки си — хората рязко се промениха. Дотогава никой не споменаваше за съществуването на секса и изведнъж всички заобсъждаха открито детайлите на половия си живот. Бяхме женени почти десет години, когато Стенли започна да говори за „експериментиране“. — Тя показва кавичките с жест. — Започна почти безобидно — белезници, меки окови и т.н. На Стенли му харесваше да бъде връзван. Трябва да си призная, че и аз бях донякъде увлечена. По някакъв начин това съживи връзката ни.

— Не е необходимо да...

Но тя вече бе започнала своето признание. Може би за пръв път в живота си. Когато шлюзовете се отрицат е много трудно да бъдат затворени обратно.

— Не след дълго той трябваше да бъде връзван или пристегнат просто... за да може да го направи. След това се започна с пляскането. И оттам всичко ескалира. Скоро трябваше да го заболи или да причини болка, за да може въобще да се възбуди. Беше болестно състояние, д-р

Ашман. — Гласът ѝ издрезгавя. — Не можех да продължавам по този начин. Просто не можех.

— И го напуснахте? — попитах.

— Не веднага. — Тя поклати глава. — Не бих спънала кариерата на изгряваща звезда като Стенли, проваляйки брака му. Започнахме да водим самостоятелен живот. Поне той водеше.

— Сигурно ви е било много тежко, г-жо Колбърг — съчувствено кимна Клер.

— „Тежко“ не е правилната дума, скъпа — тъжно се усмихна Оливия. — Първо идва самотата, липсата на интимността след години връзка. А промяната на Стенли не беше такава, че лесно да се забележи. За мен обаче всичко бе ясно като бял ден.

Тя леко обърса очи с опакото на дланта си и подсмръкна.

— Какво ви накара да се решите да го напуснете?

Тя потри отново очи.

— Един ден влязох в банята и сварих Стенли, седнал на ръба на ваната да се мъчи да намаже гърба си с някакъв мехлем. Целият беше в кръв, като че тигър бе ползвал гърба му да си остри ноктите. Той се обърна към мен и с болезнена гримаса помоли: „Скъпа, би ли ми намазала гърба с това?“. — Тя потръпна. — На следващия ден се изнесох.

— А знаехте ли къде има навик да ходи, за да... — попита Дев.

— Не. Никога не се поинтересувах къде, кога, как и с кого върши тези неща. И най-вече защо. — Тя замълча. — Макар че мисля, че е свързано по някакъв начин с майка му. Отгледала е сама Стенли и двамата му братя, след като съпругът я е напуснал. Беше тиранична жена. Изкарвала си е гнева към съпруга и мъжете като цяло върху децата си. Налагала ги е безжалостно. Стенли ми е казвал, че това са били единствените мигове, когато е усещал, че истински му обръща внимание. — Тя пак поклати глава. — Независимо от това, той бе сериозно болен.

Благодарихме на Оливия и си тръгнахме.

След като се настанихме в колата, Дев замислено рече:

— И само като си помисля, че жена ми прави скандал, когато завари вдигната дъската на тоалетната.

— Не е никак смешно, Дев — поклати ядосано глава Клер. — Това, дето го е вършил съпругът ѝ.

— Това, че е успявал да го вдигне само след як тупаник? — отбранително попита Дев. — Това не е достатъчно основание човекът да умре по този начин.

— Да съм казвала нещо друго? — сръза го Клер, явно изпаднала в настроение за кавга.

Дев обаче не беше в настроение да отвърне.

— Знаеш ли какво — продължи миролюбиво той, — щом Колбърг е бил садо-мазо, няма начин да не се е познавал с Мръсника Серж.

— Сигурно си прав — кимна Клер.

— Кой? — попитах аз.

— Сергей Пуцин, известен като Мръсника Серж — каза Дев. — Той е един от малкото оцелели руски гангстери. Пичът е безсмъртен. Прострелвали са го поне два или три пъти, но явно има повече животи и от котка.

— Познавах Серж от Нравствения — добави Клер. — От край време е бил сводник. Специализира доминация и насилие. Има си стадо източноевропейски момичета, на които е взел страха. Затова винаги успява да се оправи. Предишният ми партньор го наричаше Тефлоновия Балкан.

Преди да се запозная с тези хора чрез Дев и компания, нямаше да повярвам, че съществуват гангстери с подобни нелепи прякори. Оказва се, че не само съществуваха, ами направо преуспяваха в прогнилите подмоли на Сиатъл.

След бърза справка с бюрото на наблюдаващите полицаи, се озовахме в източния край на Куин Ен Хил, пред блока с апартаменти, един от които обитаваше Сергей Пуцин.

— Сигурен ли си, че си е у дома? — попитах, след като никой не отговори на звънеца на домофона.

— Шегуваш ли се, докторе? — Дев погледна часовника си. — Десет часът сутринта е и ние сме пред портите на сводник. Това е все едно да позвъниш на вратата на някой нормален човек в три през нощта в делничен ден.

И наистина, след още пет позвънявания от говорителчето се дочу скърцащ глас:

— Какво има?

— Как си бе, мръсник? — любезно попита Дев.

— Оди се шибай — отвърна Пуцин със силен руски акцент.

— Серж, ти никога не би казал това на полицейски служител, нали?

— Полицаи? — попита Пуцин. — Обадете се на адвокатата ми. И след това си го начукайте.

Дев звъня още три пъти, преди отново да чуем гласа на Пуцин.

— Слушай, лайно такава — изръмжа в домофона Дев, — аз съм сержант Девъншир. От отдел „Убийства“, помниш ли? Имаме недовършена работа с теб. Пусни ни горе. Веднага!

Изкачихме се с асансьора на двадесет и втория етаж, където Пуцин ни чакаше на вратата на апартамента си, облечен в тежка черна хавлия за баня. Беше едър, трмав човек, висок колкото Кал Никъл, но три пъти по-мускулест от него и без никакъв забележим врат. Имаше прекомерно голяма глава, украсена от купа черни коси, издадена долна челюст и стоманени сиво-сини очи. Не е чудно, че не можеха да го застрелят, помислих си. Ако бях самата смърт, почукала на вратата му с коса в ръка, навярно щях учтиво да се извиня за безпокойството и тихомълком да се оттегля в другия край на коридора. Но нито Дев, нито Клер изглеждаха и най-малко смутени от впечатляващото физическо присъствие на руснака. Без да чакат покана, го заобиколиха и нахълтаха в апартамента му.

Той имаше огромни френски прозорци с един от най-хубавите изгледи към езерото Юниън и планините Каскейд зад него, които бях виждал. Обзавеждането бе съвсем друго нещо. Тежките мебели от кожа и ковано желязо сигурно струваха майка си и баща си, но заедно с килимите и картините в крещящи цветове ми действаха потискащо. На Дев също.

— Чувствам се като в кафкиански кошмар — каза сержантът, показвайки крайчеца на добре прикриваната си литературна начетеност. — Похарчи малко от мръсните си пари за добър декоратор, за бога.

Стоях достатъчно близо до Пуцин, за да усетя тежкия дъх на чесън, когато проговори.

— За какво събудихте мене толкова рано?

— За да ми помогнеш да приключа един случай. Защо пречука Пити? — Дев погледна към нас през рамо: — Пити Уайт беше също сводник. Миналата година Серж го преби до смърт.

— Не съм докосвал него с пръст — рече онзи, кръстосвайки на гърдите си бичметата, които му служеха за ръце.

— Вярно бе — каза Дев и се плесна по челото. — Пити е паднал върху една бейзболна бухалка... шейсет или седемдесет пъти.

Думите му не впечатлиха Пуцин, който каза с въздишка:

— Вие не дошли тук, за да се заяждате със Сергей заради Пити. — Името прозвуча по-скоро като „милост“ и за кратко ме обърка^[2]. — Така няма нищо излезе. Защо вие тук, Шерлок?

— Липсваше ми, Серж. Не зная точно какво, може би бляскавото ти остроумие, недооцененото ти чувство за дизайн, деликатната ти усмивка... — Дев скри лице с ръце в подигравателно притеснение. — О, мисля, че може би започвам да се влюбвам.

— Смешник ти, Шерлок — презрително се засмя Пуцин. — Там, откъдето идвам, смешници дълго не живеят.

— Да не би да ме заплашваш? — Очите на Дев се разшириха и ноздрите му се зачервиха. — Ти ли, напомпано със стероиди кучешко лайно? — Той пристъпи напред и сграбчи яката на хавлията на руснака. Никога не го бях виждал толкова ядосан. От друга страна, никога не съм бил напълно сигурен с Дев — всичко това би могло да бъде част от стандартното му представление на „лошото ченге“.

Пуцин не реагира веднага. Но когато след малко проговори, в гласа му личеше примирение.

— Добре де, Шерлок, просто си приказваме.

Дев видимо се успокои и пусна ревера на хавлията. Ако мога да опиша случилото се с термините на зоологията, борбата за надмощие завърши без бой. Водещият мъжкар доказа превъзходството си.

— Искаме да говорим с теб за един друг човек, Серж — рече Клер.

— А, прелестна лейди Шерлок. Помня тебе. — Той я стрелна с похотлив поглед. Внезапно ми се прииска този път аз да сграбча мечока за ревера и добре да го раздрусам.

— Нима? Аз пък те намирам толкова незапомнящ се — бързо му запуши устата тя. После бръкна в джоба си и извади скорошна снимка на Стенли. Подаде му я. — Този тип твой клиент ли е?

— Аха. И к'во? — Той ѝ отправи своята уродлива адонисова усмивка без въобще да погледне към снимката. — Разкажа вас всичко и после обадим се негова жена, така ли?

— Виждаш ли, док — кимна към мен Дев. — И те защитават тайната на клиентите си като теб. Нали е трогателно — как пази конфиденциалните отношения сводник-курвар.

— Искате Сергей гладува ли? — рече Пуцин с класически руски патос. — Ако започна говоря за свои клиенти, бързо бъда изхвърлен от бизнеса.

— О, Серж, ще разбиеш сърцето ми. Само като си помисля колко много ти се налага да работиш, за да остържеш всичко това — Дев обходи с жест луксозния апартамент — от посинените гърбове на непълнолетните момиченца.

Пуцин сви устни, но не каза нищо.

Дев се тръсна в един от претрупаните столове и продължи:

— Предлагам ти да се обзаложим.

Очите на руснака се стесниха подозрително.

— Когато тук дойдат от отдела по наркотиците, със сигурност ще намерят няколко унции кокаин, които небрежно си оставил на кухненския си шкаф.

— Искаш натопиш Сергей? — втренчи се в него Пуцин.

— А после ще приберем твоето стадо момичета — присъедини се и Клер. — Ще направим проверка на всичките по линия на социалните и на имиграционните власти. Ще си ги получиш чак като дойде второто пришествие.

Пуцин поклати глава и изръмжа.

— Дай да видя снимка.

Клер протегна към него ръка със снимката. Той я погледна и кимна:

— Познавам го.

— От къде?

— От бридж клуба. — Това бе съпроводено с дрезгав смях. — Сергей също може шегува се, нали, Шерлок?

— Да бе, направо да си умреш от смях. — Дев нетърпеливо почука по фотографията. — Как се запозна с него?

— Изпращам него по някое момиче от време на време. Последни две години по-рядко — Пуцин сви масивните си рамене, — по-рано беше често.

— И? — подкани го Клер.

— Плаща в брой — промърмори той. — Момичета се връщат. Няма проблеми. Край на историята.

— Не, не е край! — насочи пръст към него Клер. — Какво му се харесва най-много?

— Харесва същото, което харесват повечето мъже. — Пуцин я загледа похотливо. — И повечето дами също. Нали? Обича прави го по-грубо.

Думата „грубо“ прозвуча цинично в устата му. Почувствах нов пристъп на гняв към едрогабаритния сводник.

— Ти не познаваш никакви дами, Пуцин — сръза го Клер. — Ти познаваш само уплашени, натъпкани с кокаин малки момичета — повдигна ръка и за миг помислих, че ще го удари. Но тя само го заплаши с пръст. — Давай по-конкретно.

— Обича да връзват него... и да го удрят по малко. Понякога той иска удря. Но плаща добре. Без проблеми.

— Нима? Той ни каза друго нещо — блъфира Дев.

— Какво вас казал? — сбърчи вежди сводникът.

— Каза, че нещата помежду ви са се изкофтили.

— Но сега всичко наред — промълви Пуцин след продължителна пауза.

— И за какво беше разправията? — излая Клер.

— Той изгори едно от момичета на Сергей. Хубаво, мои момичета знаят, че обича да ги удря. Няма проблем. Но едно момиче, той него вързал и го горил със свещ.

— Какво се случи с нея? — попита Клер.

— Имала възпаление. Трябвало влезе в болница — отвърна той с цялата загриженост на телеграфен стълб.

— Кога?

— Преди осем, не, девет месеца.

— И след това двамата сте си поговорили, така ли? — попита Дев.

— Аха. Поприказвали си — кимна Пуцин. — Той уредил неща.

— Какво, платил ти е?

— Не. Платил болничните сметки и загубено време. Също както плаща, когато потрошиш кола под наем.

— Ти, кучи син... — започна Клер, но Дев положи внимателно ръка на рамото ѝ и я спря.

— Ами ако направи пак? — попита той.

— Предупредил го — отговори с крокодилска усмивка сводникът. — Една грешка със Сергей и плащаш щетите. При втора грешка... парите няма помогнат.

— Май не ти е повярвал — рече Дев.

— Какво искаш да кажеш? — отново сбърчи чело онзи.

— Бил е пребит до смърт преди два дена — каза Клер. — Също като Пити Уайт.

— Или просто е паднал върху металната тръба шейсет или седемдесет пъти. — Дев безпомощно разпери ръце. — Каприз на съдбата, представяш ли си?

— Не, не. — Пуцин поклати глава и тъмният му бретон се размята напред-назад. — Пити Уайт получил каквото търсил. Докато този тип... — посочи с месестия си пръст снимката в ръката на Клер. — За него не зная.

Напуснахме апартамента на Пуцин и аз трябваше да се разделя с Клер и Дев, които отидоха да докладват на своя шеф. Полицейският капитан следеше отблизо развитието на случая заради големия медиен интерес. Прибрах се у дома с такси.

Още докато търсех ключалката, за да вкарам ключа, вниманието ми бе привлечено от звука на автомобилен клаксон. Видях Калвин Никъл да се измъква от спортното си BMW, паркирано на отсрещната страна на улицата. Върлинестият ми колега изглеждаше много нелепо в луксозната си спортна кола, досущ като клоун, натикан в микроскопично циркаджийско автомобилче. Отдавна бях установил, че подценяването на собствената личност не бе измежду най-силно развитите му качества.

Изчаках пред вратата, докато той с широки крачки прекоси улицата и мина по алеята към дома ми.

— Джоел, може ли да поговорим малко насаме? — попита, когато стигна до мен.

— Искаш ли да влезем вътре?

— Не. — Той потърка късо подстриганата си брада с палец и показалец.

— Какво става?

— Ами, исках да ти кажа нещо — криейки погледа си, ми отвърна той.

Никога досега не бях виждал Никъл така да нервничи. Внезапно започнах да се притеснявам за него.

— Какво нещо, Кал?

— Видиш ли — спокойно започна той, все още трескаво дръгнеш бравата си, — става дума за разследването на смъртта на Стенли.

— И какво за него?

— Ами... — Той се озърна наоколо. Гласът му се сниши до нивото на шепот. — Мисля, че ще е най-добре да се откажеш от участие.

— Това пък защо? — повиших на свой ред глас, като да компенсирам неговия.

— Защото не е... — Той се запъна в търсене на точната дума. — Не е безопасно.

— Какво, по дяволите, означава това, Кал? — изръмжах. — Да не би да ме заплашваш?

— Не! О, господи, не! — яростно заклати глава той. — Само се опитвам да те предупредя.

— Какво общо имаш с всичко това? — попитах, стараейки се да говоря по-спокойно.

— Не мога да ти обясня — въздъхна той. — Не точно сега. Няма да ме разбереш. Но за твое собствено добро, ще е най-правилно да не се забъркваш повече.

— За мое собствено добро, така ли? — рекох. — Ами твоето собствено добро?

— Забрави — каза той и ми обърна гръб. — Съжалявам, че въобще дойдох. — Като каза това, той бързо се отдалечи с клатушкащата се походка на жираф.

— Кал! — викнах след него.

Никъл не спря, докато не стигна до колата си.

— Просто забрави, Джоел — отвори вратата ѝ, нагъна се на шофьорската седалка и бързо потегли.

Значи, това остана от някогашното ни съдружие? Мъртвият Стенли и мърморещият неясни заплахи Никъл. А всичко бе толкова различно, преди да срещна Анджеला.

Десет месеца и половина по-рано, през петата седмица от престоя на Анджела в болницата, започнах да чакам ежедневните ни срещи с все по-голямо нетърпение. Самоубеждавах се, че причина за това е предизвикателството, което представляваше нейният случай, вече постигнатият напредък и потенциалът за по-нататъшен прогрес. Но като професионалист бях наясно колко често хората се опитват да отрекат съвсем очевидните неща. Истината бе, че харесвах Анджела. Тя ми напомняше все повече и повече за Сузи Мълой — момичето, което непреднамерено унищожих моето детство.

Когато бях дете, прекарвах дълги часове сам у дома, докато мама се отдаваше на академичните си амбиции, а татко — на женкарските си подвизи. Грижата за детето родителите ми бяха поверили на цяла серия студенти от местния колеж, които живееха семестър или два в сутеренния апартамент и плащаха наема си като изпълняваха функциите на детегледачи. Никак не ми харесваше. Много ми се искаше да имам брат или сестра и с лекота натрапвах тяхната роля на неподозиращите младежи, превръщайки се в техен неотстъпчив придатък в мига, в който се появяваха в живота ми. През дома ни бяха минали поне десет или дванадесет, но в спомените ми изпълква само последната. Сузи Мълой.

Преждевременно развита, Сузи бе прескочила два гимназиални класа и бе само на петнадесет години, когато се появи на прага на нашия дом като студентка първа година. Но от гледната точка на моите дванадесет години, тя бе олицетворение на зрелостта. От мига, в който зърнах дългите ѝ златисти коси, лешниковите очи, топчестото носле и белозъба усмивка, се изпълних с благоговение към Сузи Мълой.

Би ми било доста трудно да посоча приликите, ако поставех снимка на Сузи между тези на Анджела. Едната излъчваше тъмнокосото очарование на Одри Хепбърн, докато другата бе олицетворение на прелестното калифорнийско момиче. Същността обаче не бе в приликите помежду им, трагичните елементи в живота на двете бяха онези, които ги правеха толкова близки.

Тези паралели съвсем бяха изхвъркнали от ума ми, когато, седмица след изписването ѝ от болницата, Анджела ми се обади по телефона в два часа през нощта.

— Знаеш ли колко е часът? — попитах с прозявка.

— Съжалявам, д-р Ашман. Исках да...

— Не може ли да почака до утре? — Тя замълча и аз настоях. — Анджела?

— Не мисля, че ще мога да дойда днес в уговорения час.

— Анджела, ти настоя за петък след обяд.

— Не мисля, че ще мога да дойда.

— А аз не мисля, че можем да направим сеанса по телефона в два часа през нощта.

— Кой казва, че се обаждам за това?

— Ще се видим утре след обяд, ако дойдеш. А сега се връщам обратно в леглото.

— Почакайте, д-р Ашман — с внезапно разкаяние в гласа рече тя. — Не може ли да се срещнем другаде?

— В кабинета ми в четири часа.

— Не там. Не може ли да вечеряме заедно и тогава да поговорим? — Можех да си представя пронизващия ѝ поглед и устните, разтворени в най-прелъстителната ѝ полуусмивка, когато добави: — Аз черпя.

— Единственото място, където ще се срещаме, е моят кабинет. Точка.

— Мислите, че не съм наясно ли?

— Анджела, да не би да си пила?

— Нито капка. Също така, не съм пушила, смъркала, нито инжектирала каквото и да било — изпухтя момичето, но после се върна към гласа на сирена. — Хайде, д-р Ашман. Забелязах с какви очи ме гледате. Не можете да отречете, че помежду ни има привличане.

Потрих очи.

— Анджела, помниш ли първия ни разговор? Обеща да не поемаш по този път.

— Това беше по-рано...

— Не ме интересува — твърдо рекох. — Ти ми даде дума.

— Тогава не знаех, че двамата ще се разберем толкова добре — после нежно добави — и не знаех колко много ще започна да ви ценя.

— Ако наистина мислиш така, ще дойдеш в кабинета ми в уговорения час и тогава ще можем да обсъдим подробно тази тема.

— Затворих телефона, но не можях веднага да заспя отново.

Очаквах, може би дори се надявах, Анджела да позвъни отново. Не го стори.

Следобедът на същия ден бях леко изненадан, когато секретарката ми Тери влезе в кабинета и каза:

— Джоел, пациентката ти за четири часа е тук. Изглежда малко нервна.

Съдружниците ми не работеха в петъчния следобед и Анджела седеше самотно в чакалнята, облечена с дебело яке и ниско нахлупена бейзболна шапка. Беше се облегла назад на стола и драскаше нещо в бележника си. Направо подскочи, когато вдигна глава от настелните страници на тетрадката и ме видя, изправен до нея. Никога не я бях виждал толкова наострена. Без дума за поздрав ме последва през коридора вътре в кабинета и не показа знак на успокоение, докато не затворих вратата зад нея.

— Как си? — попитах, опитвайки се с усмивка да ѝ вдъхна доверие.

— Добре — свали шапката си. — За заранта... Аз, ммм, съжсаявам, че се обадох толкова рано.

Кимнах.

Като че ли се поуспокои малко. Разказа ми за новата си съквартирантка и за много привлекателното предложение за работа в една галерия за изкуства, която „чудесно пасва“ на нейния гимназиален профил по история на изкуствата.

Когато обаче ѝ казах, че искам да разговарям с предишния ѝ психиатър, помръкна отново. Очите ѝ се присвиха подозрително и ме попита:

— Защо?

— Защото информацията за историята на заболяването ти може да ми бъде полезна.

— Не мисля, че ще бъде.

— Какъв е проблемът, Анджела?

— Била съм при доста психиатри — скръсти ръце пред гърдите си тя. — Но не можах да харесам нито един от тях. Сама мога да разкажа цялата си история и не искам да набърквате никого от тях.

— Няма да ги „набъркам“ в нищо. Искам само да чуя тяхното мнение.

— Както искате — промърмори тя. — Но не си спомням имената им.

И двамата добре съзнавахме, че това е лъжа, но не настоях и смених темата.

— Може ли да поговорим за баща ти?

Тя отпусна ръце и сви рамене.

— Не си ми разказвала как е починал.

Отново само сви рамене.

— На колко години беше?

— Почти на шейсет — приглади напред с пръсти късите си коси. — Почина само седмица преди шестдесетия си рожден ден.

— Шейсет? — учудих се. — Майка ти изглежда толкова млада.

— Когато са се оженили, той е бил на тридесет и седем, а тя — само на осемнадесет и вече бременна с Елън. Татко е разправял на хората, че мама е на двадесет и три. — Очевидно тази прическа не ѝ хареса и тя започна да сресва косите си назад. — И не забравяйте, татко ги харесваше младички.

Изпитах интуитивна омраза към човека, когото не познавах и който отдавна бе мъртъв. Не можех да не го сравнявам с бащата, който бе съсипал живота на Сузи Мълой.

— Новината за смъртта му обиколи медиите. Преди четири години, ако си спомняте — АДВОКАТ УМИРА НА СНЕЖНА ПИСТА — цитира тя.

Взрях се безизразно в момичето. Думите ѝ не предизвикаха никакви асоциации. Постепенно си припомних всички трагични инциденти на близките до Сиатъл снежни писти.

— Татко тръгна да кара сноуборд с брат ми и неколцина негови приятели в планините Кристъл. — Тя поклати глава. — Онази зима имаше тонове сняг. И времето в деня, когато отидоха, беше много гадно. Но татко не искал да покаже слабост пред деветнайсетгодишните момчета и ги последвал по необозначено трасе. Нали разбирате?

Разбрах. Всяка година планинските спасителни служби в Каскейд прекарваха дълги, мразовити ноци и потрошаваха хиляди долари по опасните необозначени терени в търсене на заблудени сноубордисти, имали глупостта да игнорират предпазните надписи и

ограничителните възжета. В повечето случаи ги откриваха премръзнали и посрани от страх. Понякога намираха само телата им.

— Вероятно е загубил ориентация, спускайки се в гъстата мъгла. И е паднал в дерето.

— Ти как реагира? — попитах.

— Вие как мислите? Той бе моят баща! — Лицето ѝ се изкриви в гримаса, като че ли искаше да добави „задник такъв“.

— Ти не си му била само дъщеря, Анджела.

— Казах ви, че обичах татко с всичките му кусури — пак приглади косите си напред, после назад, докато накрая ги разроши с притеснена нерешителност. — Мисля, че изпаднах в първата си депресия през месеца след смъртта му.

След като Анджела си отиде, записах впечатленията си от разговора в личния ѝ картон, като през всичкото време не можех да се отърся от усещането, че пропускам нещо. Чудейки се дали колегата, който я е лекувал при първата ѝ депресия, би могъл да хвърли допълнителна светлина върху случая, прелистих картоната на заболяването ѝ, докато стигнах до копие от епикризата, с която я бяха изписали от Университетската болница. В долния десен край на листа открих напечатано със ситни букви името на лекувалия я лекар — д-р С. Колбърг.

Обзе ме необясним студен полъх. Почудих се защо ми изглежда толкова важно, че Стенли е бил един от лекарите, лекували момичето. Така или иначе връзката ме притесняваше.

Опитах се да отложя обсъждането на пациентката със Стенли до деня на редовната ни среща за обяд, но още на следващата сутрин, събота, търпението ми се пропука, обадих му се и си уговорихме среща.

Срещнах Стенли, маниакален пешеходец, пред северния вход на парка на газовата компания в един облачен юлски ден, толкова студен, че навярно щеше да запише рекорд в метеорологичната история. Паркът е разположен наред Сиатъл, на малък полуостров в езерото Юниън и е известен с все още намиращите се в него заводи за производство на светилен газ. Масивните машинарии бдят мълчаливо над спомена за индустриалното минало и разчупват със силуета си съвременните небеса на града. Този парк има запазено специално място в спомените ми — тук, на една пейка на кея, на

мястото, където две години по-рано се бяхме целунали за пръв път, поисках ръката на Лорън.

Стенли беше облечен в черен найлонов анорак, спирац поривите на вятъра, джинси и бели маратонки за бягане. Не можех да го възприема в джинси и маратонки — изглеждаше ми толкова неестествено, колкото и покрит с татуировки индиански вожд, облечен в сако и вратовръзка, за да се яви пред съда. От левия ръкав на дрехата му се подаваше крайт на шина от фибростъкло, която, заедно с избледняващата синина около окото, бе напомняне за поредната му схватка. Откакто го познавах, редовно биваше украсяван с драскотини и натъртвания от схватките си с пациенти, които не можеха да бъдат контролирани с медикаменти.

След като се въоръжихме с изпускащи пара чаши кафе срещу необичайно студения за сезона вятър, запапахме осемте километра, които лежаха пред нас.

— Какво си правил снощи в офиса? — попита Стенли.

— Опитвах се да приключа една обзорна статия за „Психиатричен журнал“ — отвърнах.

— В петък вечер?

— Ами кога?

— Не че ми влиза в работата — сръбна яка глътка от кафето си той, — но доколкото те познавам, прекарваш повечето петъчни и съботни вечери у дома си.

— Някои от тях — да.

— Хммм.

— Какво?

— Мислиш ли, че това щеше да се хареса на Лорън? — попита.

— Кое да ѝ се хареса?

— Да останеш сам до края на живота си — каза го съвсем небрежно, като че ли обсъждахме времето.

Спрях. Той също спря.

— И кой ми го казва това?

— Има голяма разлика, момчето ми — усмихна се той. — Аз съм избрал да бъда сам.

— Истината е, че с годините ставам все по-голям мизантроп. Освен това съм възрастен човек. Докато ти... — махна с шината от главата до петите ми. — Представителен млад мъж като теб, не

особено конфликтна личност — чудесна стръв за жените. — Тръгна отново да бяга и аз го последвах.

— Не мисли, че съм дал някакъв надгробен обет за безбрачие към Лорън. Просто досега не съм срещнал подходящия човек.

— Дали обаче ще разрешиш това да се случи? — попита той, насочил шината отново към мен.

Не отговорих.

— Слушай, Джоел, ако ти се случи да имаш за пациент човек като самия теб — някой, който повече от две години след смъртта на жена си води самотно съществуване — какво би го посъветвал?

— Стенли, ние не съветваме пациентите си — отвърнах с привидна обида аз. — Работата ни е да ги улесним да направят сами своя избор.

— Добре съм те научил — засмя се той, — но все пак какво би му казал?

— Ще наруша приетите правила и ще му кажа, че преди всичко трябва да се научиш да живееш със себе си. Никой друг не може да бъде отговорен за твоето щастие.

— Вярно, но защо ли се получава така, че толкова много други хора се оказват отговорни за твоето нещастие? — въздъхна той. Обърна се към мен със съчувствена усмивка. — Разбирам напълно съпротивата ти. Имаш наистина много лош късмет с жените.

— Благодаря!

— Знаеш какво имам предвид. Лорън, майка ти, момичето от юношеските ти години...

— Сузи...

— Да, тя — кимна той. — Когато става дума за жени, нещастията те следва като сянка.

Повървахме в мълчание известно време. Зяпах баржите, закотвени почти до хоризонта, и си мислех за пътуването с яхта, което Лорън бе планирала да направим след раждането на малкото ни момче. Често бе говорила за това, след като със сигурност научи, че най-после е бременна. „Представи си го облечен в сладко малко моряшко костюмче“, казваше тя и ми намигаше. „Може и на теб да ти ушием нещо в същия стил?“

Кого ли заблуждавам, по дяволите, рекох си наум и се отърсих от спомените. Разбира се, че може някой друг да е отговорен за

щастие то ти.

— Джоел, слушаш ли ме? — върна ме към действителността гласът на Стенли.

— Бях се съсредоточил в ритъма на дишането си. Поддържаш много прилична скорост.

— За стар човек — добави той. След шестдесетия си рожден ден винаги говореше за себе си като за „стар човек“, макар че не познавах никого друго, който да го възприема по този начин.

— Стенли — смених темата аз, — сега аз, хм, лекувам една твоя бивша пациентка. — Не очаквах, че ще ми бъде толкова неловко да повдигна въпроса за Анджела.

— О? — Той обърна глава към мен, без да нарушава крачките си. — Коя?

— Анджела Конър.

— Анджела Конър — повтори той без видима реакция. — Как е тя?

— Добре е. Сега — поколебах се. — Направи опит за самоубийство преди два месеца.

— Бих искал да кажа, че това ме изненадва — поклати глава Стенли.

— Било е първи опит — отбелязах.

— Съмнявам се, че ще ѝ бъде последният. Анджела... какъв блясък, какъв потенциал. — Пое дълбоко въздух. — Но и каква абсолютно изтерзана психика.

— Това е Анджела.

— Обсъждала ли е с теб моето лечение? — Той ме гледаше, продължавайки да бяга.

— Точно там е проблемът — казах, — тя е крайно предпазлива, когато става дума за отношенията ѝ с теб. Дори не искаше да ми каже, че си я лекувал.

— Не ме изненадва. Тотално се провалих с нея.

Отново спрях. Стенли пробяга още няколко крачки, забави и също спря.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Не бях прав — каза. — Бях много не прав за Анджела. Още от самото начало — обърна лице към мен и каза нещо, което ми прозвуча като богохулство. — Поставих ѝ погрешна диагноза. След което я

лекувах неправилно. Когато се разделихме, беше в по-лошо състояние, отколкото когато дойде при мен.

— Ти си ѝ поставил погрешна диагноза?

— Недогледах очевидното. — Почука слепоочието си с прихванатата от шината ръка. — Помислих, или може би исках да мисля, че страда от атипична депресия.

— Но тя страда точно от това — от лесно възбудима депресия.

Стенли поклати глава и въздъхна.

— Помня първите няколко месеца, през които бях напълно доволен от себе си. Видях Анджела да се измъква от враждебната си защитна черупка. Гледах я как разцъфва пред очите ми.

— Но?

— Беше игра.

— Стига бе, Стенли!

— Ще видиш — със спокойна увереност предрече той. — Анджела не е депресирана, тя има разстройство на личността. От смесен тип — отчасти антисоциална, отчасти — хистерична, донякъде — гранично разстройство.

Нито една от тези диагнози не бе ласкателна. Особено първата.

— Грешии.

— Нима? Обажда ли ти се вече вкъщи?

Кимнах.

— Показа ли някакъв интерес към теб?

— Имаше нещо — пристъпих от крак на крак аз.

— Не е точно поведението, присъщо на човек в депресия. — Той сложи другата си ръка, тази без шина, на рамото ми. — За нещастие, Джоел, зная как ще се развие всичко това. Поведението ѝ ще става все по-нестабилно. Телефонните обаждания ще зачестят. И ако се оставиш, както го направих аз, ще бъдеш завлечен все по-дълбоко и по-дълбоко.

Отпусна ръка и я прибра към гърдите си. Стояхме така, безмълвни, по средата на алеята. Вятърът довя пръски от разбиваща се вълна и аз се увих по-плътено в якето си.

— Не мога да решавам вместо теб — рече Стенли. — Може би ти си привикнал да бъдеш обект на внимание от млади и красиви

жени, но аз не бях. Така че, по дяволите, не удържах и допуснах да развия... емоционална привързаност към Анджели. Беше толкова манипулативна. И толкова прелъстителна.

— Стенли, ти не си...

— Разбира се, че не съм — вдигна ръце към небето той. — Исках да кажа, че като опитен и вече възрастен психиатър не би трябвало да допусна да бъда лично въвлечен толкова навътре.

— Въвлечен по какъв начин?

— Да позволя да ме има като някой на повикване. Да приемам телефонните ѝ обаждания по всяко време. Да се срещам с нея, където и когато пожелае. Дори, за бога, да ѝ давам пари. Колко грубо непрофесионално бе всичко това!

Бях направо втрещен.

— Както знаеш, Джоел, хора с такова заболяване не признават никакви граници — продължи той с по-професионална интонация. — Така е и при Анджели. Винаги размива границите на отношенията си и налага близостта си на хората, които харесва. Аз може би имах повече от всеки друг шанса да изградя стабилна връзка, с ясно очертани правила и граници — такава, която да ѝ бъде като еталон за бъдещите ѝ отношения с хората. Но след година и повече, отношенията ни станаха толкова нестабилни, че се опасявах да не убият единия от нас. Накрая се наложи да я отпиша от практиката си и да прекратя всякакви контакти с нея.

Междувременно вятърът се бе усилил и двамата треперехме под тънките си якета. Тръгнахме напред, за да се стоплим.

— Какво мислиш за отношенията ѝ с баща и? — попитах.

— Предполагамото кръвосмешение, нали? — въздъхна Стенли.

— Защо „предполагамо“?

— Досега говорил ли си с някого, който да потвърди разказа ѝ?

— С по-малкия ѝ брат Томи.

— Бедният Томи. Напомня ми за картината от „Портретът на Дориан Грей“ на Оскар Уайлд. Томи носи бремето на греховете на сестра си.

— Мислиш, че лъже за баща си?

— Когато става дума за Анджели, не зная на какво да вярвам — въздъхна той. — С течение на времето тя обвиняваше все повече и повече хора, че са я насилвали сексуално. Не бих се изненадал, ако

отправи подобно обвинение и към мен. — Погледна ме по непознат за мене начин — нещо средно между присмех и недоверие. — А пък и баща ѝ го няма, за да се защити, нали така?

— В смисъл?

— Каза ли ти, че е била с него в деня на смъртта му?

— Каза, че е бил с Томи.

— Да, но тя също е била там.

— За какво намекваш, Стенли?

Той сви рамене.

— Шейсетгодишен мъж, начинаещ сноубордист, тръгва наред снежната виелица по вероломен, немаркиран маршрут, достъпен само за експерти, с група двадесетинагодишни... — Недоизказаното обвинение увисна в студения въздух.

Не исках да слушам повече. Мушнах измръзналите си ръце в джобовете, наведох глава и потеглих, без да кажа нищо. Изминахме повече от миля, потънали в мислите си. Накрая, когато вече бяхме на паркинга, попитах:

— Ако Анджела наистина има гранично личностно разстройство, а не депресия, защо преди малко предположи, че ще направи още опити за самоубийство?

— Тя е най-саморазрушителният човек, когото съм срещал през тридесетгодишната си практика. — Той се обърна към мен с горчива усмивка. — През целия си шибан живот, ако искаш да знаеш.

[1] Асоциация с романа „1984 година“ на Дж. Оруел. Място, където всеки среща своя кошмар. — Бел.прев. ↑

[2] На английски думата „милост“ звучи като „пити“. — Бел.прев. ↑

6

На следващия ден, след като Кал Никъл се отби, за да ми отпрати закодираното си предупреждение, реших да подмина предложението на Клер да мине да ме вземе с колата. Нещо ставаше помежду ни. Имах нужда от време, за да изясня собствените си перспективи, и бях сигурен, че още едно приятно утринно съвместно пътуване няма да ми помогне.

Тичайки в хладното утро, се отдадох на анализи на несъществуващия ми любовен живот. Изненадващо много жени бяха показали интереса си към мен, откакто овдовях. Може би някои от тях го бяха направили от съчувствие. Все пак мисля, че като все още млад човек със стабилна професия представлявам изгодна партия. Може и да не съм наследил харизмата на баща си, но определено съм наследил привлекателната му външност. Висок съм малко над шест фута, имам кафяви очи, квадратна челюст и гъсти черни коси, които се къдрят, когато ги пусна по-дълги. Не обръщам особено внимание на външността си, но когато някога питах Лорън дали изглеждам добре в една или друга дреха, тя неизменно отвърщаше: „Джоел, обещавам да ти кажа, когато някой ден станеш грозен“, и подкрепяше мнението си с целувка.

След като се прибрах у дома и минах под душа, продължавах да кипя от неизразходвана енергия. Реших да се въздържа от таксито и да измина пеш двете и половина мили до мястото, където трябваше да срещна Дев и Клер за закуска — едно решение, за което съжалих, неизминал и половината път, когато небето на Сиатъл се разтвори и изля съдържанието си над града. Пристигнах в „Мазната лъжица“ — изборът бе на Дев — натезал с повече от два паунда^[1] влага в прогизналите си дрехи.

Измъкнах се от сакото си и седнах на стола между двамата детективи. Докато Дев си правеше майтапи на моя мокър гръб, Клер повика келнерката да ми налее кафе.

— Док, почвам да се изнервям от дължината на списъка на заподозрените — освен всички пациенти на Колбърг, там има място и всяка курва, всеки сводник или озлобен перверзник в този град. Но това създание — той кимна към Клер — намира историята за забавна.

— Дев — въздъхна тя, — казах само, че начинът, по който намираме връзките между жертвата и другите участници, е интересен. — После се разсмя. — А бе, майната му! Наистина е забавно.

Зелената ѝ блуза с широка яка бе в тон с цвета на очите ѝ и подчертаваше блясъка им. Когато тези очи срещнаха моите, разбрах, че е забелязала впечатлението, което ми е направила. От усмивката и от леката червенина по бузите ѝ можех да заключа, че не ѝ е неприятно. Супер, помислих си. Отново се чувствам като осмокласник.

— Док, какво мислиш за Мръсника Серж? — попита Дев.

— Обикновен гангстер — социопат.

— Защо така?

Прекарах ръка по косите си, за да спра капките, които се стичаха по челото и влизаха в очите ми.

— Тези типове са много точно дефинирани в теорията на психологията. Те убиват. Винаги. Брутално. Погледни само начина, по който са направили Пити Незнам-кой-си на пихтия.

— Но? — рече Клер.

— Това не е лично отношение — отпих бърза глътка от горчивото си кафе. — Това е работа, занятие, като строителството или застраховането. Ако Серж пребие някого до смърт, той го прави или защото въздава някакъв вид феодално наказание, или изпраща послание на други. Всичко е бизнес. Не би ме учудило, ако, докато е размазвал черепа на Пити, си е преговарял наум какво трябва да вземе от зарзаватчията на път за вкъщи. Не очаквам от него да прояви отмъстителния гняв, който се излъчва от сцената на убийството на Стенли.

— И аз не виждам Серж като убиец на Колбърг — кимна Дев. — Познавам този тип хора и без твоите дрънканици. Независимо дали неговото момиче е било изгорено или не, той няма да убие кокошката, която му носи златните яйца. Дори и ако тази кокошка пречука собствената му майка.

Клер се наведе към пода и извади облечения си в черна кожа бележник. Отмести настрана чашата с кафе и чинията с недокоснатата

кифла и разтвори бележника на масата. Извади фотокопие на лист с дневно разписание.

— Това е последният ден на Колбърг. Списък на пациентите, записани за преглед от един до осем часа.

— Нормално ли е? — попита ме Дев.

Кимнах утвърдително.

— Тук виждаме някои познати имена. — Клер прекара пръст по списъка и някъде по средата се спря на името У. Хакинг. — Хакинг е имал уговорена среща за четири часа.

— Чакай, чакай — прекъсна я Дев, — Хакинг не ни ли каза, че за последен път се е срещал с Колбърг няколко дни преди убийството?

— Виждаш ли отметката „Н/Я“ до името? — Клер почука буквите с пръст. — Не се е явил. — После премести пръста си към долната част на листа. — А това дали е съвпадение? Последният записан пациент е Брент Маккейб.

Дев не реагира, с което ясно показва, че на него, както и на мен, това име не му говори нищо.

— Не помните ли? Секретарката на Колбърг каза, че Маккейб е един от най-буйните му пациенти. Онзи, който е натрошил мебелите в офиса — обясни Клер.

Името продължаваше да не ми казва нищо, но си припомних резултата от пристъпа на Маккейб — парчетата от натрошен стол на пода на кабинета на Стенли.

— Ако той е бил последният, прегледан през онази вечер... — проточи Дев, почуквайки с пръсти по масата, — трябва да е приключил някъде около осем часа, нали така?

— Стенли винаги закъсняваше — рекох. — Най-вероятно е приключил към девет и половина.

— Един час преди смъртта си — каза Дев. — Плюс-минус един час.

Очите на Клер се разшириха.

— Може би Маккейб се е навъртал наоколо и се е върнал час по-късно, за да продължи спора с пистолет и ръка.

— Или пък е влязъл в колата си. — Дев спря да барабани с пръсти, вдигна ръка и я насочи към нас. — Но вместо да си тръгне, е седял там и е предъвквал ужасните неща, които Колбърг е наговорил за него и за майка му. След това е измъкнал от багажника тръбата и

пищова и се е отправил обратно към кабинета, за да изкаже възраженията си.

— Защо не се срещнем с Маккейб, преди да му дадеш последната цигара и му сложиш черната превръзка на очите? — прекъснах хипотезите им аз.

— Винаги можеш да разчиташ на психиатъра, че ще ти развали удоволствието — оплака се Дев.

Само с едно обаждане по телефона успяхме да установим къде е работното място на Маккейб. Изправен пред остъклената фасада на счетоводната къща „Нюбридж“, Дев поклати глава и замислено каза:

— Просто не мога да повярвам, че този д-р Джекил и мистър Хайд^[2] е шибан дипломиран счетоводител.

Рецепционистката ни въведе в просторния ъглов кабинет на Брент Маккейб, където от намиращите се на бюрото визитни картички научихме, че той е старши съдружник във фирмата. След миг в помещението влетя самият той, облечен в тъмносив костюм и морскосиня риза. Без вратовръзка. Явно, дори и представителите на най-консервативната професия започваха да се освобождават от „нашийниците“, както веднъж ги бе нарекъл Стенли, самият той почитател на вратовръзките (и, както се оказа, на нашийниците). В началото на четиридесетте, Маккейб имаше безспорно представителна външност — късо подстригана и артистично разрошена прошарена коса, сини очи, волева брадичка и приветлива усмивка. Която изчезна веднага, след като Дев ме представи.

— Психиатър? — остро попита Маккейб. — Каква е причината за посещението ви?

— Били сте пациент на д-р Стенли Колбърг, нали? — попита детективът.

— Това е поверителна информация. — Очите на Маккейб се свиха до тесни цепки.

— *Било е* поверителна информация — поправи го Дев. — След като някой е убил д-р Колбърг в офиса му, вече е наша работа.

Маккейб се поколеба малко, след което заобиколи бюрото си и седна в кожения стол.

— Да. Бях пациент на Стенли.

Използването на малко име ме подразни. Някои терапевти настояват пациентите да се обръщат към тях на малко име, като с това

искат да създадат по-уютна и интимна атмосфера. Според мен това е глупаво, макар че позволявам на някои от пациентите си да го правят. Но не и Стенли. За пациентите си той винаги бе „д-р Колбърг“.

— Какво общо има моята терапия със случая? — попита Маккейб.

— Имали сте уговорен час за преглед при доктора в деня, когато той е бил убит — каза Клер.

— И?

— Имате проблеми с темперамента, нали така? — попита Дев.

— Чели сте досието ми? — скочи от стола Маккейб.

— Не, не сме — пресече го Клер. — Но ни е известен интересът на д-р Колбърг към контрола на гнева. Вие сте определен като един от най-гласовитите му пациенти.

Маккейб се отпусна назад в стола си.

— За това ли се виждахте със Стенли? — попитах.

— Срецах се с вашия съдружник, за да спася брака си — каза той. Никой досега не бе споменал, че имам нещо общо със Стенли. — Съпругата ми постави ултиматум: или да овладее темперамента си, или да се разделим. Но това не означава, че някога съм вдигал ръка на нея или на децата.

— Разбира се, че не сте — каза Дев с тон, който противоречеше на думите му.

Маккейб му отправи огнен поглед, но премълча.

— Помогнаха ли ви консултациите? — попитах аз.

— Все още съм семеен — бе уклончивият отговор.

— Не звучите много убедително.

— Видите ли, не претендирам, че разбирам технологията на Стенли, но напоследък успявам по-добре да се контролирам. Ако не друго, поне бушоните ми не гърмят толкова лесно.

— Не са важни бушоните — намеси се Дев, — а сметката, която трябва да се плати накрая.

— Какво бе толкова необичайно в технологията му? — продължих.

— Тази работа с „контролираното изпускане на налягането“. Той ме окуражаваше да си изпускам нервите. На практика ме провокираше. Наричаше го десенсибилизиране или нещо подобно — пое дълбоко дъх. — Много чудновато беше.

— Харесвахте ли го? — попита Дев.

— Какво искате да кажете? — Лицето на Маккейб се смръщи притеснено.

— Просто питам. Извинете — сухо отвърна детективът, — харесвахте или не харесвахте този човек?

— Накъде се опитвате да ме подхлъзнете? — с откровена насмешка рече Маккейб.

— Вие сте били последният пациент на Колбърг — каза Клер. — В живота му.

— Е, и? — Маккейб силно потри брадичката си.

— Кога излязохте от кабинета и офиса му?

— В девет и половина. Най-късно десет без четвърт.

— Следователно е напълно възможно да сте последният, който го е видял жив.

— Освен човека, който го е убил — тросна се Маккейб.

— Помислихме си — рече Дев, скръстил ръце зад тила си, — че може по погрешка да сте го взели за един от столовете в кабинета му.

— Не съм го убил. — Стиснатите зъби на счетоводителя можеха да прехапят петцентова монета.

Тогава, за мое учудване, Клер излъга съвсем хладнокръвно, по начина, който бих очаквал по-скоро от Дев.

— Чистачката каза, че е дочула от кабинета шум на доста силна разправия.

Презрителната гримаса напусна лицето на Маккейб. Той наведе поглед към бюрото си и с монотонен глас каза:

— Бях преситен от интелектуалните му игрички. Казах му, че ми е писнало от тях... и от него.

— А той как реагира? — попитах.

— Продължи да ме провокира. Нарече ме неспособен баща и съпруг. Каза, че хора като мен са негодници и кавгаджии.

— И после какво стана?

— Тръгнах да си ходя — каза той, навел глава към бюрото си. — Стенли ми препречи пътя. Просто застана срещу мен и продължи да ми се присмива с нездрав блясък в очите.

Маккейб най-после вдигна очи от бюрото и аз му отправих най-добрата си професионална усмивка „разказвай още“.

— Ами, изпуснах си нервите. — Той повиши глас. — Казах му къде може да си завре смахнатата терапия. Но той не ме оставяше. И после започна да се смее.

— И после? — кимнах окуражително.

— Ами, шибнах му един як тупаник по физиономията. — Той прочисти гърлото си. — Стенли се катурна назад. Помислих, че ще припадне. Наведох се да видя дали е добре. Когато отмести ръце от лицето си, видях, че от устната му тече кръв. Но продължаваше да се смее. Отново се нахвърли върху ми с ужасни думи по адрес на жена ми и децата ми.

— И се наложи да го ударите отново — каза Дев.

— Не! — извика Маккейб. — Излязох през вратата. Не съм го докоснал повече.

— След това отидохте до колата, взехте тръбата и пистолета... — опита се да му внуши Дев.

— Не, не и не! — Маккейб яростно разтърси глава. — Бях изчерпан. И нямах намерение да се връщам при него. — Погледна ме. — Вашият съдружник имаше сериозни проблеми.

— Защо мислите така? — попитах.

— Винаги, когато успяваше наистина да ме вбеси — до състояние, в което не можех да се контролирам — на лицето му се изписваше едно особено изражение... — думите му заглъхнаха и той извърна поглед настрана.

— Как можем да сме сигурни, че не сте ни излъгали, г-н Маккейб? — попита Клер.

— Никога в живота си не съм държал оръжие в ръка — отвърна той. — Пък и защо да убивам Стенли веднага след като съм имал сеанс с него? Кой би бил толкова глупав?

— Никога не сте разговаряли с обикновен убиец досега, нали? — присмя му се Дев. — Може би не сте го планирали. В момента ви е дошло.

— Не съм го убил — размаха ръце пред себе си Маккейб. — Защо не попитате човека, който паркираше в гаража, когато си тръгнах?

— Какъв човек? — запита го Клер.

— Бях доста развълнуван, когато напуснах офиса. Спрях на улицата да изпусна една цигара. Докато стоях там, покрай мен мина

кола, която влезе и паркира в подземния гараж.

— Можете ли да я опишете?

— Много тъмно беше, така че не видях подробности.

— Видяхте ли шофьора?

— Не. Но двигателят звучеше зле, като че ли имаше нужда от нов ауспух. Друго, което ми направи впечатление — шофьорът много бързаше да се измъкне оттам.

Дев и Клер се спогледаха, след което се изправиха на крака. Последвах ги. Клер връчи на Маккейб визитката си и тримата се отправихме към колата.

Детективите ме докараха до офисите на психиатричната болница „Каскейд“. Прекарах следобеда в срещи с обичайните си пациенти — смесица от трудно функциониращи шизофреници, хора с депресии и загубили връзка с реалността — но не бях в състояние да отдам цялото си внимание на нещастните хорица. Мислите ми бяха твърде ангажирани със случая.

Малко преди пет часа се присъединих към Дев и Клер пред сивата циментова сграда на „Медисън стрийт“, в сърцето на медицинския квартал на Сиатъл — наричан Хълмът на хапчетата — в която се помещава сиатълският клон на Държавния департамент на здравеопазването. Бяхме въведени в кабинета на помощник-секретаря д-р Чарлз Холънд, който се изправи на крака, за да ни приветства. Нисък и слаб, Холънд имаше перфектно подстригани сребристи коси, тънки мустачки и внушителни кафяви очи. Помислих си, че намусеният му неприветлив характер идеално съответства на длъжността, която заемаше — ръководител на Щатската дисциплинарна комисия на психиатрите. Седнахме пред бюрото на Холънд.

— Д-р Ашман, идеята вие и детективите да прегледате списъка на непотвърдените оплаквания от този род ми се вижда... — Той поклати глава. — Честно казано, това не ми допада.

— Разбираме ви — отвърна вместо мен Клер. — Но разполагаме със съдебна заповед, която ви показахме.

— Разбира се — каза Холънд, като се пресегна и извади от чекмедже на бюрото си тънка картонена папка, — ще имате пълното ни сътрудничество. Искрах само да изкажа личното си становище.

Той завъртя папката така, че да можем да прочетем съдържанието.

— Досието на д-р Колбърг е доста тънко за психиатър с повече от тридесет години практика. Нито едно от трите оплаквания, които сме получили срещу него, не е било потвърдено от департамента.

— Може ли да ги разгледаме едно по едно? — запита Клер.

— Първото оплакване е от Мери Пиърс — той извади няколко листа от папката и ни ги подаде, — получено е през септември 1999 г. Най-добре го прочетете сами.

Скупчихме се около бюрото и зачетохме написаното на ръка с педантичен, макар и тук-там неравен почерк писмо. Беше на цели четири страници. Изпълнено бе с мъчителни подробности за причините, поради които ѝ се е наложило да потърси лекарска помощ. За повечето от тях тя обвиняваше своя баща, който „физически я е насилвал“. После изсипваше кален порой от обвинения срещу Стенли, започвайки с липса на симпатия и завършващ със словесно насилие. Като повечето оплаквания, написани от психически болни пациенти, не бе никак убедително. Поне докато стигнахме до последната страница.

„Последната капка бе — пишеше тя, — когато той ме принуди да разкрия подробности от контактите с баща ми. Каза, че за да се излекувам, трябва да разиграем всичко с разменени роли, като аз съм в ролята на баща си.“ След това описваше конкретен случай: „Д-р Колбърг лежеше на бюрото си и ме караше да го удрям с дървена лопата. Настояваше да го удрям силно, отново и отново. Когато най-накрая се изправи, видях, че се е възбудил!“. В още няколко изречения тя даваше воля на възмущението си, след което приключваше така: „Това бе унижително, отвратително и съвсем непрофесионално. Държавният департамент по здравеопазване трябва да вземе незабавни мерки. Ако не го направите, ще се обърна за съдействие към полицията“.

— Какво направи Департаментът по това оплакване? — попита Клер.

— Разбира се, проведохме разследване. Но трябва да знаете, че ежегодно получаваме по няколко оплаквания срещу психиатри с подобни шокиращи обвинения. Преобладаващата част от тях се оказват неоснователни. — Холанд прелисти няколко страници. — За

нещастие три седмици след като получихме това писмо, г-ца Пиърс извърши самоубийство. Баща ѝ я е намерил обесена на тръба в мазето на дома им.

Клер и Дев се спогледаха, но Холанд като че ли не ги забеляза. Извади от папката друго писмо и ни го подаде.

— Получихме това преди точно пет години от някоя г-ца Амарприйт Сохал.

Отново се надвесихме над бюрото и прочетохме единствената страница, написана този път на машина. Сохал отправяше доста мъгляви обвинения. Бе писала за „несъответстващо поведение“, но не бе посочила конкретни факти. Завършваше с предложението служители на Департамента да разговарят и с други жени, пациентки на Стенли.

— Влязохме във връзка с мис Сохал — каза Холънд, след като направи справка в папката. — Първо я потърсихме с писмо, на което тя не отговори. После се свързахме по телефона, но тя отказа да потвърди обвиненията си. По нейно настояване обявихме случая за приключен.

— Колко удобно — въздъхна Дев. — Кой е следващият?

— Това са записки на един от моите сътрудници, направени по време на телефонно обаждане — каза Холанд, вадейки поредния лист от папката. — Строго погледнато, не е оплакване, но е доста скорошно — вгледа се в листа. — Преди около шест седмици. И е малко необичайно — добави той след кратка пауза.

— Какво му е необичайното? — попита Клер.

— Източникът е брат на една пациентка на д-р Колбърг.

— Не е ли обичайно близките на болните да подават оплаквания от името на своите роднини? — прехапа устни Клер.

— Често се случва — отвърна Холънд. — В случая обаче оплакването е постъпило четири месеца след като сестра му е скочила от моста „Аврора“.

Стомахът ми се сви на възел още преди Холънд да назове името.

— Г-н Томас Конър. Твърдял е, че преди да се самоубие, сестра му Анджела е била насилвана от д-р Колбърг. — Той остави листа на масата. — Препоръчахме на г-н Конър да се обърне към нас писмено, за да можем да започнем разследване, но той не го е направил досега. — Замълча и после добави: — Което може би е за добро. При мъртъв пациент щеше да бъде много трудно да конкретизираме обвиненията.

А сега, след като д-р Колбърг е мъртъв, всичко щеше да бъде съвсем хипотетично.

Благодарихме на домакина за помощта му и напуснахме сградата. Изправен в хладната привечер под все още заплашителното небе, Дев ме погледна съсредоточено и каза:

— Като че ли практиката на Колбърг е изобилствала от леминги^[3].

— Много от пациентите му са с висока степен на суицидален риск — отвърнах, свивайки рамене. — Случва се и на най-добрите психиатри.

— Най-добрите психиатри не насилват пациентките си — възрази Клер.

— Като говорим за това — Дев посочи с палец през рамо офиса, който току-що бяхме напуснали, — жената, която ти е казала, че Стенли я насилва, не е ли една от оплакалите се?

— Знаеш, че не мога да ти кажа.

— Когато става въпрос за бившия ти съдружник, имам усещането, че сме докоснали само върха на айсберга. Обзалагам се, че не са малко хората, които не изпитват никакво желание да се срещнат с него.

Кимах утвърдително, без да се замислям. Внезапно изпитах силно желание да избягам далеч от сградата, в която се съхраняваха всички тези оплаквания и от спомените, свързани с тях. Искях да се прибера у дома и да се мушна под душа. Искях да бъда сам. Но Клер настоя да ме закара. Забелязала отнесеното ми състояние, бързо се отказа от опитите си да завърже разговор и засили музиката по радиото.

Спряхме пред дома ми и вече бях стъпил на тротоара, когато гласът ѝ ме спря.

— Джоел, аз съм все още новодошла в Сиатъл, та се чудя дали би имал желание да ми покажеш някое от онези тайни места, където ходят да вечерят само кореняците.

— С най-голямо удоволствие, Клер — наведох се, опрях ръце на рамката на отворения прозорец и с пресилена усмивка продължих, — но точно сега не ми се струва подходящо. Особено докато работим заедно, нали разбираш? Нека го направим някоя вечер, след като приключим този случай.

— Дадено — усмихна се със стиснати устни, по които като червило бе прилепнала обидата. Вдигна прозореца и потегли, без да каже нищо повече.

Ама че си задник, проклинах се мислено аз. *Ще позволиш ли това да се случи някога?* Въпросът, зададен някога от Стенли, отекваше в ума ми. Не само външният вид, но и интелигентността, съобразителността, съпричастието и дори грубоватите изблиците в стил „не се ебавай с мен“ правеха Клер още по-привлекателна. Не бях изпитвал подобно чувство, откакто почина Лор. И въпреки че не можех да отрека нарастващото привличане, имах причини да се отнасям предпазливо към него, не на последно място между които бе и „трагичната сянка“, (както бе я нарекъл Стенли), която хвърляха жените в моя живот.

Загледан в отдалечаващата се кола на Клер, не бях обърнал внимание на габаритите на кола, премигващи на двајсетина фута пред мен. Слязох от тротоара и тръгнах да прекося улицата към дома си, но се спрях, когато чух как двигателят на колата изръмжа, фаровете проблеснаха и със свистене на гумите машината потегли към мен. Замръзнах за миг, ослепен от светлината и оглушен от рева на двигателя, преди да се размърдам. Извъртях се и с два скока се метнах обратно на тревата. Претърколих се по тротоара точно когато гумите се качиха на бордюра и заораха във влажната трева на педя от главата ми.

Погледнах през рамо и видях как колата се плъзга обратно на платното и профучава надолу по улицата. Взирах се в чезнещите ѝ задни светлини, все още твърде шокиран, за да се изправя. Очаквах да се върне обратно, но ръмженето на мотора ѝ затихна и червените светлини се разтвориха в мрака. Ако можех да вярвам на слуха си, това бе същата кола, която ни бе заслепила с фаровете си, мен и Нелсън, две вечери по-рано.

Имах чувството, че съм лежал цяла вечност до дълбоките следи по моравата на съседа, макар че сигурно беше по-малко от минута. Никой не излезе от съседните къщи да види какво става с мен, така че нямаше свидетели на инцидента. Изправих се, изтупах коленете на панталоните си и се вгледах в следите от гуми, които за малко щяха да минат през главата ми.

Закуцуках към къщи. Пред тъмния вход бях връхлетян от нова вълна страх, докато осъзная, че приближаващият се до мен шум е от

лапите на Нелсън. Зарадван да видя старото си куче, енергично го почесах за поздрав. Той обаче нямаше много време за приветствия и веднага ме поведе към купичката си в кухнята и я побутна с муцуната си, за да ми покаже колко е празна.

Нахраних Нелсън и отворих пращия шкаф с напитки в търсене на подходяща бутилка. Не съм голям пияч, но реших, че след такова преживяване етикетът налага да изпия чаша скоч. Налях си една внушителна порция и започнах да размишлявам дали да се обадя на Дев. След всяко пълнене на чашата си внушавах, че веднага щом я пресуша, ще му звънна. Но когато приключих с петата порция, реших, че едва ли ще съм в състояние да му обясня случката.

Главата ми се въртеше от изпитото, очите ми блуждаеха из стаята, докато стигнаха до кучето, свило се на чорлава топка в леглото си.

— Защо, Нелсън — изломотих. — Защо някой ще иска да ми вземе главата?

[1] Един паунд или фунт е равен на 0,453 кг. — Бел.прев. ↑

[2] Главният герой от романа на Робърт Л. Стивънсън. Добрият д-р Джекил, който се превъплъщава в престъпника мистър Хайд. — Бел.прев. ↑

[3] Дребни гризачи, населяващи северните територии, за които се вярва, че периодично извършват масови самоубийства, като се хвърлят в морето. — Бел.прев. ↑

7

Прекарах остатъка от вечерта като в мъгла. Помня, че преполових бутилката, преди да се дотътря до леглото. Цялата нощ прекарах, мятайки се, като потъвах и изплувах от вълните на полусъзнанието, предизвикано от изпитото уиски.

Телефонен звън ме изтръгна от поредния унес.

— Ало? — промърморих.

— Ти ли си, док? — попита Дев.

Погледнах будилника, който показваше 7:32 сутринта.

— Какво има, Дев?

— Док, миналата нощ се е получило обаждане за съмнителна рецепта.

— И?

— Написана е от твоя приятел Стенли Колбърг — делово отвърна той.

— И за какво е тази рецепта? — вече седнал в леглото попитах аз.

Чувах го как премята хартиите по бюрото си.

— Нещо, наречено M.O.S.

— Това е морфин, предназначен за орален прием — казах.

— Има ли вероятност Колбърг да е написал рецептата преди смъртта си?

— Психиатрите не предписват морфин.

— Човекът, представил рецептата, се казва Джей Бейлър. Според аптекаря има вид на наркоман. Нещо да ти говори?

— Нищо.

— Случайно да знаеш къде държи Колбърг бланките си за рецепти?

— В горното чекмедже на бюрото си. — Знаех много добре, защото неведнъж бях вземал оттам, когато бях привършвал собствените си бланки.

— Добре че Чиф е толкова педантичен — каза Дев, споменавайки следователя по местопрестъпленията Натан Чиф. Чух го да прехвърля още бумажки. — Чиф систематизира описанията на местопрестъпленията като някакви археологически находки. Ето, намерих го: горно чекмедже на бюрото — две химикалки. Два бележника. Ролка лепенки. Хартия за писма. Дрън, дрън, дрън... Нищо. Не споменава бланки за рецепти.

— Може да са изчезнали цял месец преди Чиф да направи описание на местопрестъплението — казах.

— Или минута след смъртта на Колбърг — възрази Дев.

— Възможно е. Прибрахте ли този Джей Бейлър?

— Не още. Но скоро ще го направим. Ти кога ще дойдеш?

— Веднага щом спре бетонобъркачката в главата ми — отвърнах в напразни опити да прогоня махмурлука от пулсиращите си слепоочия.

Той се разсмя.

— Ами ако живееше с петима синове? Мислиш ли, че бумтенето спира дори за миг?

Отърсих се от остатъците на притеснение, прочистих си гърлото и казах:

— Дев, снощи имах неприятно прежедие пред дома си... — разказах му как за малко не ме бяха прегазили.

Той ме изслуша до край, без да каже дума. След това изстреля:

— Ще бъдем при теб до половин час! — Думите бяха изречени през скърцане на зъби. После телефонът прецрака и връзката прекъсна.

Само след двадесет минути пристигна Нат Чиф и неговият отбор следователи по местопрестъпленията. Скупчиха се около следите от гуми в моравата на съседа и ги изследваха с такъв интерес, като че ли бяха оставени от извънземен космически кораб. Неколцина съседни, които се показаха пред портите или по прозорците си, проявяваха подобен интерес към „зайчетата“.

Пет минути по-късно се появиха Дев и Клер. Погледнаха набързо следите и се присъединиха към мен под топлите лъчи на пролетното слънце, заливащи площадката пред вратата на дома ми. Но в поздравите, които ми отпратиха и двамата, не усетих никаква топлина.

— Защо, по дяволите, не ни се обади снощи? — бяха първите думи, които излязоха от устата на Дев.

— Бях изпаднал в нещо като шок — срамежливо отвърнах.

— Шок?

— Ударът попадна в целта — прекарах ръка по ръждивите перила. — Когато колата дойде за пръв път, не мислех, че...

— За пръв път?! — Дев вдигна ръце. — *Какъв пръв път?*

— Преди три вечери. Чакаше отпред, когато се прибрах. Тръгна си след около пет минути. Тогава не й обърнах особено внимание, но нямам съмнения, че беше същата кола. Стар седан от седемдесетте. Не мога да кажа какъв цвят беше, но разпознах звука на двигателя.

— Невероятно! — възкликна той. — И какво още не знаем?

Поех дълбоко въздух и казах:

— Кал Никъл се отби онзи ден.

Когато приключих разказа си за срещата с Никъл, Дев стоеше абсолютно неподвижно, с изправени рамене и отпуснати до тялото ръце. Лицето му беше съвсем безизразно, дишаше бавно. Никога не го бях виждал толкова вбесен.

— Не мога да повярвам, че си укрив всичко това от нас. — Само южняшкият му акцент бе по-забележим от обичайното. — Когато следващия път решиш да ни оставиш на тъмно, спомни си как изглеждаше съдружникът ти, когато го намерихме!

— Няма доказателства, че снощното изпълнение е свързано с убийството на Стенли — казах и стиснах по-здраво перилата. — Този тип можеше съвсем спокойно да слезе от колата и да ми вкара някой куршум в главата. Да ми връхлети с кола, след като ми е дал двайсет фута преднина, не е много убедително изпълнение.

— А може би — поклати глава Дев, — както и при Колбърг, темпераментът го е подвел и пичът не е бил в състояние да изчака удобен момент.

— Той не се опитваше да ме убие — казах. — Това бе предупреждение.

— Предупреждение за какво? — изръмжа детективът.

— Не зная — признах.

Клер се обърна към мен с неутрално изражение на лицето, но тонът ѝ бе леден:

— Може би Никъл е подсилвал предишните си заплахи?

— Кал? Не може да бъде.

— Каза ли ти Никъл по какъв начин е замесен в тази история? — попита тя с присвити очи.

— Не — поклатих глава, — но беше много възбуден. Сврѣхподозрителен. Много неприсѣщо за него. Уплашен до смърт от нещо.

— Или от някого — добави тя.

— Трябва да разговаряме с Никъл. Отново сме на твой терен. — Гневът в гласа на Дев се смени с разочарование. — Когато работя по някой случай, очаквам от партньорите си да не ми въртят номера — погледна ме по начин, правещ излишни всякакви словесни заплахи. — И никакви тайни повече, нали, Джоел?

Кимнах в отговор, макар че това не беше въпрос, а по-скоро заповед. Хвърлих поглед към Клер, но тя, разбираемо, отказа да срещне очите ми. Без съмнение синдромът „осми клас“ се повтаряше.

В колата на Клер, с която отивахме да се срещнем с Амарприйт Сохал, цареше угнетяваща тишина. Сохал, жената, която по собствено желание бе оттеглила оплакването си срещу Стенли, живееше в едностаен апартамент близо до центъра, в интернационалния квартал, населен предимно с азиатци.

Посрещна ни на вратата на жилището си, облечена в джинси и развлечен пуловер. Трийсетинагодишна, стройна, с нежни черти на лицето и светлокафява кожа, тя излъчваше красотата на китайска порцеланова фигурка.

— Казвайте ми Ами — представи ни се тя на безупречен английски. Въведе ни в скромно обзаведена дневна-трапезария, където се настанихме на четирите стола около кухненската ѝ маса.

— Ами, искаме да поговорим с теб за д-р Колбърг — започна Клер.

— Предпочитам да не го правя — отвърна жената, като въртеше в ръце намиращия се на масата свещник.

— Важно е — настоя Клер.

— Той е мъртъв — без да ни гледа отвърна Сохал. — Има ли сега някакво значение?

— За нас все още има — меко възрази Клер. — Видяхме писмото, което си изпратила в Департамента по здравеопазване.

— Но това беше преди цели пет години! — Сохал се изправи в стола си. Очите ѝ уплашено се разшириха. — Казаха ми, че случаят е приключен.

— Да, но са запазили писмото ти в архивите си. Защо ходеше при д-р Колбърг?

— Имах пристъпи на паника. — Тя леко почука със свещника края на масата. — Той ми постави диагноза великодушно тревожно смущение. — Тя искаше да каже „общо“^[1], но успях да се въздържа и не я поправих.

С умели подтиквания, доста по-ловко от някои терапевти, които бях наблюдавал, Клер измъкна от Сохал нейната история. Ами бе израснала в Сиатъл като единствено дете на консервативно семейство сикхи. Баща ѝ бил авторитарен алкохолик, непредсказуем и склонен към насилие, когато е пиян, какъвто според нея е бил повечето време. Тя разказваше, гледайки съсредоточено масата, с често затихващ глас.

— Повече от година бях пациентка на д-р Колбърг. В началото бях много впечатлена. Помогна ми да си върна доверието в себе си. Много скоро пристъпите ми на паника станаха доста по-редки. Но тогава той започна, ами, да прави разни неща...

— Какви неща? — попита Клер.

— Каза ми, че не съм достатъчно самоуверена заради тормоза на баща ми. И че все още живея в страх от него. Искаше да разменим ролите — разказът ѝ пое във вече познатата насока, но тя избегна детайлите, като каза само: — Той поиска от мен да върша неща, които ме караха да се чувствам неудобно.

— Искал е от теб да го удряш, нали, Ами? — попита Дев с въздишка.

Тя го погледна стреснато, като че ли бе насочил към нея пистолета си.

— Откъде знаете?

Този път Дев не се опита да пробута някоя от шегичките си, а меко отвърна:

— Ами, това се е случило не само на теб. Този болен мозък се е възползвал и от други жени.

— Знаех си, че е имало и други — с наведена глава промълви Сохал.

— И колко време продължи това? — попитах. Отново започна да ме изпълва гняв.

— Не мога да говоря за това. — Главата ѝ клюмна и тя започна тихо да хълца.

— Той е мъртъв, Ами — сложи ръка на рамото ѝ Клер. — Вече не може да ти стори нищо.

Жената вдигна към нея лице, по което ясно личаха следите от сълзи.

— След известно време той поиска да провеждаме сеансите в неговия дом — продължи тя. — Там всичко бе различно. Караше ме да върша разни неща. Да го удрям и въобще... Винаги с различна бухалка или камшик. После ме накара да си сваля блузата. Да го пипам... — Преглътна още няколко ридания. — Бях толкова смутена. Казваше, че ме обича. Че прави всичко това заради мен. За да ме направи по-силна. Разбирам как изглежда отстрани, но тогава просто не знаех на какво да вярвам.

— И как свърши всичко това? — попитах, а отекващите в главата ми удари на сърцето вече не се дължаха на махмурлука.

— Един ден се реших и му казах, че не искам повече да върша такива неща. — Гласът ѝ започна да укрепва.

— И той какво каза?

— Каза, че няма да ми позволи да престана — поклати глава Сохал.

Продължаваше да стиска ръката на Клер.

— Ако го направя, щял да разкаже на баща ми всичко, което бях споделила с него — сведе засрамено очи. — И всички гадни неща, които бяхме правили заедно.

— И тогава ти написа писмото, така ли? — попитах.

— Бях ужасена. Не знаех какво да правя. Един братовчед ми каза за Департамента по здравеопазване и аз им писах.

— Каза ли на Колбърг? — окуражително стисна ръката ѝ Клер.

— Да — кимна Сохал, — заклех се, че ще им разкажа всичко, ако не престане.

— Той как реагира?

— Каза, че съм го била разочаровала. И че повече няма да се срещаме. Тогава...

— Тогава какво? — попита Клер.

— Каза ми, че ако отново вляза във връзка с Департамента... — Преглътна с видимо усилие. — Каза, че ще стане много лошо.

— Какво е имал предвид?

Жената сви рамене и пак премести свещника.

— Не зная, но се почувствах много уплашена.

По-нататъшните ни въпроси не донесоха нова информация, а пък и Сохал бе твърде разстроена, за да продължаваме. Благодарихме ѝ за съдействието и се надигнахме да си вървим.

— Ами — вече на вратата рече Клер, — всичко, за което разговаряхме днес, си остава между нас. Имаш честната ми дума. Обади ми се, ако се сетиш за още нещо или ако просто ти се прииска да си поговорим. — Тя ѝ подаде визитката си.

— Що за смахнати терапевти тормозят нещастните болни жени? — обърна се към мен Клер, след като вече се бяхме настанили в колата. Гледаше ме изпитателно през рамо, обърната назад към мен. — Започвам да си мисля, че бившият ти съдружник май си е получил заслуженото.

И на мен ми минаваха подобни мисли.

Докато пътувахме към офисите на Сиатълското полицейско управление, Дев и Клер обсъждаха ежедневните си служебни проблеми и не ми обръщаха внимание. Това не ме засегна. Имаха пълното право да ме третират като страничен човек. Особено Клер. Надявах се да имам възможност да поговоря с нея насаме, но когато пристигнахме в отдел „Убийства“, бях въдворен от другата страна на прозрачното огледало на помещението за разпити, в което те въведоха едно мършаво човече с неопределена възраст нейде между двадесет и петдесет. Имаше оредяла мръсноруса коса, четинеста брада и гнили жълти зъби, част от които липсваха.

Не познавах Джей Бейлър, човека, който бе подправил рецептата, но по време на практиката си в Спешното психиатрично отделение на Шведската болница се бях сблъсквал с неколцина подобни венозни наркомани, които с лекота можеха да му предоставят снимката си за паспорт. Въпреки че ИВН, както ги обозначаваме в медицинските среди, обикновено нямат психиатрични диагнози освен наркоманията, употребата на кокаина и хероина много често превръщат човека в убиец, самоубиец или просто побъркан тип.

Бейлър демонстрираше нервността, присъща на зависимите от хероина в момента, когато приключва ефектът от поредната доза. Въртеше се неспокойно на металния стол, а Дев и Клер съзнателно бавеха началото на разпита, ровейки из бумагите и грижейки се за чашите си с кафе, без въобще да му обръщат внимание.

Накрая Бейлър не издържа.

— И как стана така, че стигнах до отдел „Убийства“?

— Като гледам досието ти — Дев вдигна пред себе си лист хартия, — минал си през всички други възможности — Нравствения, „Кражби“, „Измами“, „Наркотици“...

— Гледам, че описвате цялата ми автобиография — изкикоти се разпитваният.

— Мама сигурно много се гордее с теб?

— Мама е мъртва. Но сигурно щеше да е горда. Аз съм последната издънка на много поколения алкохолици и наркомани.

— Ти си пациент на д-р Колбърг, нали така? — попита Клер и се наведе напред.

— Не точно пациент. Срецахме се от време на време.

— И той ти пишеше рецептите?

— Аха. Понякога.

Клер му се усмихна и, наклонила глава към дясното си рамо, попита:

— Какъв лекар е д-р Колбърг?

— Много добър! — изкиска се Бейлър и се намести в стола си.

— Но каква му е специалността? Зъболекар ли е? Мануален терапевт? Специалист по дървесни заболявания? — запита Дев.

— Аха, болести по дърветата, голям майтап. Беше ми излязъл един обрив по кората, та...

— Отговори на шибания въпрос!

Бейлър подскочи в стола си, но запази усмивката на лицето си.

— Ами, той е семеен лекар, нали?

— Грешка, Джей — преднамерено любезно каза Клер, — той е психиатър.

— Да бе, да — сви рамене Бейлър. — Понякога обърквам лекарите си. Имам толкова проблеми. Като деветдесетгодишен старец съм — отправи жълтозъба усмивка към детективите. — Срецах се с д-р Колбърг заради моите, тъъ, депресии.

— Не, не си, Джей — каза Дев.

Онзи вдигна игриво ръка:

— Чакай сега, пич...

Дев намръщено го пресече:

— Знаем, че си откраднал бланките за рецепти и си фалшифицирал предписание за морфин. Така че имаме случай на кражба и измама. При твоето досие това означава минимум десет години. Да видим сега убийството...

— Не съм убивал никого — усмивката напусна лицето на наркомана. — Много добре го знаете. — Той навири брадичката си в жест на патетично предизвикателство. — И кой може да потвърди тия говна, в които искате да ме натопите?

Дев се изправи, заобиколи масата и се заразхожда зад стола на Бейлър, който въртеше глава назад и го гледаше ту през едното, ту през другото рамо.

— Нямате право да ме докосвате — каза.

Детективът застана точно зад него, без да каже дума.

— Джей, ние сме детективи от отдел „Убийства“ — Клер се наклони още по-напред, — не даваме пукната пара за кражби и измами, разбираш ли? Но можем да си помогнем един на друг.

— Как?

— Откъде задигна бланките за рецепти?

— Не съм ги откраднал.

Дев положи ръка на рамото му, което го накара да подскочи в стола си.

— Джей, нека не си губим времето. Кажете истината на колежката. Ще бъде много полезно за самия теб.

— Май че ги бях намерил на улицата...

— Джей! — излая Дев и Бейлър отново подскочи на стола. — Нали нямаше да ни губиш времето?

— Намерих ги в чекмеджето на бюрото му — колебливо рече той.

— Ти ли го уби? — попита Клер.

— Не.

— Но си бил там, нали? Видял си го на пода.

— Да — кимна Бейлър, — ужасна каша беше.

— Разкажи ни по-подробно, Джей. — Дев свали ръка от рамото му и се върна на мястото си.

— Правя значи обичайната си обиколка на улицата пред неговата сграда — започна Бейлър. Имаше предвид практиката на ИВН и алкохолиците системно да обхождат контейнерите за смет в търсене на празни бутилки и други неща, от които могат да изкарат малко пари. — Виждам, че задната врата е открената. Вътре свети. И понеже съм любопитен, решавам да надникна. Изкачвам се два етажа нагоре и стигам до някакъв офис. Гледам — вратата широко отворена. Кой не би влязъл вътре при това положение, нали така?

— И?

— Тръгвам по коридора в посока към светлината и стигам до другата, вътрешната стая. И когато влизам вътре, заварвам страхотна бъркотия. Навсякъде кръв. И оня тип на пода... Мамка му! Паникьосвам се. Грабвам бланките и веднага се чупя. Направо не знаех какво правя.

— Съвсем точно си знаел какво правиш — каза Клер.

— Не, мадам. Съвсем се бях панирал — рече умолително Бейлър и яростно размести нозе под стола, като че ли искаше да затича на място.

— Заобиколил си внимателно локвата кръв, за да не оставиш следи. След това си претърсил бюрото и си намерил бланките за рецепти. Това никак не ми изглежда като паника.

— Не беше така! — Човечето нервно подскачаше на стола.

— А не е ли възможно да си се сбил с Колбърг заради рецептите? — попита Дев. — Може би това е била причината да се озове на пода?

— Не се ебавай с мен, човече! Не можеш да ми лепнеш това.

— Идеята никак не е лоша, Джей — подсмихна се детективът. — Вече потрошихме доста време по този случай.

Бейлър трепереше толкова силно, че чак размести стола си.

— Дай ни нещо полезно, Джей — каза Клер. — Може би ще можем да ти помогнем?

— Ами — той яростно зачеса брадата си, — докато се качвах по стълбите, видях някакъв тип да се измъква от кабинета на Колбърг. Сигурен съм, че не ме забеляза.

— Какъв тип?

— Високо копеле. Много високо.

Клер хвърли поглед към Дев и продължи:

— На каква възраст?

— Около петдесет — сви рамене Бейлър.

— Кажни ни още нещо, Джей. Дебел ли беше, слаб ли? Какъв цвят беше косата му... нещо от този род.

— Много висок и кльоцав. Цяла върлина. Облечен с найлоново яке и като че ли кадифени панталони. И с ръкавици. Изглеждаше като човек, който има мангизи. — Обиколи с неспокоен поглед помещението. — Имаше къса сива коса и брада. Подстригана като на педалите, нали знаете? Подстригана късо и равномерно по лицето и обръсната по врата.

Това можеше да бъде описание само на един човек. Никога не бях допускар мисълта, че Кал Никъл е гей, но много добре разбрах какво има предвид Бейлър. Може би там се криеше разковничето за педантичните грижи, които Никъл полагаше за външността си.

Детективите изведоха Бейлър от залата за разпити, след което се събрахме в кабинета на Дев.

— Никъл не знае, че току-що в разказа му се проби дупка с размера на Род Айлънд^[2]. — Той погледна часовника си. — Хайде да си починем през останалата част от уикенда, а пък него ще приберем в понеделник рано сутринта.

Двамата с Клер кимнахме в съгласие. Тя пъргаво се отправи към вратата, като съвсем небрежно отвърна на моето „довиждане“, с което ясно ми показа да не се надявам, че ще ме откара у дома. Взех такси.

След смъртта на Лорън прекарвах повечето от съботните вечери у дома, с книга в ръка или пред екрана на телевизора, загледан в бейзболен мач или взет под наем филм. Тази вечер обаче реших да направя изключение. Преоблякох се в джинси и тениска и се измъкнах навън.

Влязох в „Железничарския клуб“ в девет вечерта. Популярният сиатълски джаз клуб вече бе претъпкан. Занемареното му обзавеждане бе все така непретенциозно, както и преди двадесет години, когато за пръв път бях влязъл тук. Покатерих се на столче в края на бара и, все още не напълно отърсен от снощния махмурлук, забих нос в чаша бира.

Томи Конър стоеше изправен в дъното на сцената, но светлините на рампата го достигаха и там. Бе остарял с няколко години през

седмиците, откакто го видях за последен път. Бях позабравил колко много прилича на сестра си, въпреки високия си ръст и масивната долна челюст. Същите очи, които отново ми навяха тъжни мисли. Шест месеца след смъртта си, Анджеела продължаваше да ми липсва. Вероятно това бе ме накарало да дойда тук.

Не съм истински почитател на блуса, но бандата на Томи му придаваше силен привкус на джаз-рок, което ми допадаше повече. Бяха доста добри за любителски състав. Инструменталните партии бяха безупречни, плътни и богати съчетания на китари и перкусии, но водещият вокал като че ли прекалено се стараше да мине за един нов Джон Лий Хукър.

Отправил безразличен, невиждащ поглед към тълпата пред себе си, Томи даваше вид на опитен бас китарист. И неговото изпълнение беше перфектно. Умееше да внуши правилното звучене на разните „нещастни любви“ и „защо ме изостави“ стенания, изтръгващи се от устата на водещия вокалист.

Малко по-късно започнаха една по-оптимистична версия на „Soul man“ и дансингът се пропука по шевовете. Ако Лор бе тук, веднага щеше да ме повлече натам. Не съм запален танцьор, но тя не ме оставяше на мира. Още от първите ни срещи вечно ме мъкнеше по разни места, където можеше да намери музика на живо. Скоро се превърнах в експерт по най-добрите танцови клубове в града. Обожавах свободата, с която Лор летеше по дансинга, и начина, по който тялото ѝ откликваше на ритъма. Това бе нейната стихия, точно както кросовете са моята. Удоволствие бе да я гледа човек. Трябва да си призная, че имах и още един скрит мотив — сексът след вечерите, прекарани на дансинга, беше несравнимо преживяване.

Бандата на Томи задържа дансинга пълен почти половин час. Поизпразни се едва когато започнаха „Yer blues“ на Джон Ленън. Повтарящият се припев с риданията на вокалиста „самотен съм, искам да умра“ ми дойдоха в повече и се надигнах да си вървя. Спря ме печалното соло на бас китарата на Томи. Гледах го да опъва тъжно струните, взирац се в нищото, и се замислих дали песента напомня и на него, както и на мен, колко много бе страдала сестра му в последните си дни.

Десет месеца по-рано — като че ли за да потвърди предсказанията на Стенли за непостоянството ѝ — Анджела не се появи в уречения час след разходката в студа на Газуърк парк. Дните минаваха без вест от нея, а аз устоявах на желанието да ѝ се обадя. След осем дена и още една пропусната среща, в събота сутринта, в два и половина, телефонът ме изтръгна от дълбок сън. На индикатора видях номера на мобилния ѝ телефон, но не отговорих, защото бях ядосан, пък и не исках да поема по пътя, който Стенли ми предначерта.

В следващия половин час телефонът продължи да звъни настойчиво на всеки пет минути, като някой досаден препрограмиран телефакс. Накрая не издържах и вдигнах слушалката.

— Какво има, Анджела? — просъсках вместо поздрав.

— Д-р Ашман, много съжалявам, че ви събудих. Но е много важно... Ужасно съм уплашена. — В гласа ѝ се усещаше истинско страдание. По онова време бях толкова объркан в преценките си за нея, че не можех да съм сигурен дали това е наистина страдание, или е просто прищявка.

— За какво става дума? — прозях се и се облегнах на възглавницата си.

— Може ли да дойда при вас? Моля, много е...

— В никакъв случай — отрязах. — Чуй ме, Анджела, сега ще затворя телефона. Можеш да ми се обадиш в понеделник в кабинета.

Посягах да сложа обратно слушалката, когато дочух тихото „Моля ви, д-р Ашман“. Спрях ръката си, изругах тихо и отново долепих слушалката до ухото си.

— Какво?

— Някой ме преследва.

Хайде сега! Завъртях очи към Нелсън, който придрямваше на пода. Анджела или ми въртеше някакъв номер, или бе преминала отвъд границата на реалността и имаше привидения. Нямах намерение да се занимавам нито с едното, нито с другото в три часа сутринта.

— Вярно е — прекъсна мълчанието ми тя. — Миналият петък пред къщи ме причака някакъв чудноват тип. Въобще не направи опит да се скрие. Седеше на капака на голямата си стара кола и зловещо се

хилеше. А когато дойдох в кабинета ви, той отново бе пред сградата, седнал вътре в колата, и ме гледаше.

— Защо някой ще те следи, Анджела?

— Не зная — колебливо отвърна тя.

— Откъде може да знае, че имаш уговорка с мен?

Отговорът ѝ отново се забави.

— Но защо да си измислям такива неща?

— Ти ми кажи защо.

— Не съм си го измислила, д-р Ашман. Той беше там. Видях го още няколко пъти през уикенда, но после изчезна някъде. До вчера, когато идвах за срещата ни. Точно като пресичах улицата, чух шума на двигателя и го видях да потегля със своя кадилак или каквато там е шибаната му кола. На всичкото отгоре ми бибишна и ми махна с ръка. Паникьосах се.

— Защо не се обади на полицията? — попитах.

— Мислите ли, че щяха да ми повярват повече от вас?

Съгласен.

— А защо не ми се обади по-рано?

— Ами, не знам — измънка тя. — Исках да се чупя по-далеч от това копеле.

— Хайде да се разберем. Твърдиш, че някой, който знае за уговорените ни срещи, те преследва най-нахално и демонстративно?

— Разбирам как звучи, но е чистата истина.

— Сигурна ли си, че разбираш какво значи това? — не можах да удържа нервите си аз.

Тя не отговори. Малко по-късно рече с хладен и спокоен глас:

— Благодаря ви за разбирането. Съжалявам, че ви изгубих времето.

— Добре, Анджела. — Не ми отговори, но чувах дишането ѝ в слушалката. — Дръж телефона до леглото си. Ще се видим утре сутринта и тогава ще си поговорим за това. — Затворих телефона, но така и не можах повече да заспя.

Чакаше ме пред сградата на офиса ми в девет часа на следващата сутрин. С изненада видях, че изглежда съвсем свежа, докато аз навярно съм изглеждал така, че уличните песове сериозно биха се поколебали, преди да вдигнат крак до мен. Докато се изкачвахме по стъпалата до офиса, тя набързо ме осведоми за

премеждията си през изминалите две седмици. Забелязах, че не се държеше като жертва на преследване. Казах ѝ го, когато се настанихме в кабинета ми.

— За какво ми е да си измислям? — направи гримаса тя. Търсене на внимание? Манипулация? Ей така, заради гъдела?

Запазих предположенията за себе си.

— Не зная, Анджела.

— Може би реакцията ми е била прекалена, докторе — погледна надолу към краката си. — Нямах право да ви се обаждам по това време. Но съквартирантката ми си замина за уикенда. Томи също е извън града. Вие бяхте единственият човек, за когото се сецах и на когото мога да имам доверие. — Погледна ме със стоманени очи. — Кълна се в Господа, че не съм си измислила този тип.

— Следващия път ми се обади веднага, щом се появи.

Усмихна ми се с признателност, но следващите ми думи отвяха усмивката от лицето ѝ.

— Миналата седмица говорих за теб със Стенли Колбърг.

Тя замръзна на стола си.

— Помолих ви да не го правите.

— Налагаше се.

Обърна глава настрани.

— Искаш ли да чуеш какво ми каза?

Леко поклати глава.

— Каза, че се е провалил с теб. Точно това му бяха думите.

Изсумтя.

— Той е един от най-уважаваните психиатри в нашия град, който твърди, че не е в състояние да ти помогне. И знаеш ли защо?

— Не ми пука.

— Защото отношенията ви не са имали точно определени психиатрични граници.

Отново се разсмя.

— Знаеш ли какво означава това?

Тя безучастно изследваше пода.

— Означава, че отношенията ви са били неподходящи.

— Неподходящи, а?

— Обаждания по всяко време, спонтанни срещи, прекалено много време, прекарано заедно — поклатих глава. — В такива условия

не е възможно да получиш ефикасно психиатрично лечение.

— Вярно, невъзможно е — съгласи се тя.

— Искам да ти помогна, Анджела. Но трябва да разбереш, че не можем да караме по същия начин.

— Повярвайте ми, д-р Ашман, никога не правя два пъти една и съща грешка.

— Това пък какво значи?

Не получих отговор — нито с думи, нито с жест.

Пресегнах се и докоснах леко коляното ѝ. Главата ѝ подскочи, очите ѝ пламтяха.

— Искате ли аз да ви разкажа някои неща за вашия д-р Стенли Колбърг?

Кимнах, изненадан от неочакваната ѝ свирепа реакция. Но тя поклати глава и отново наведе поглед надолу.

— Забравете.

Цели десет седмици след запомнящия се разговор в съботната сутрин, отношенията ни с Анджела следваха един повече или по-малко установен шаблон. Не пропусна нито един сеанс. Нощните телефонни обаждания секнаха. И повече не спомена предполагаемия си преследвач.

Доволен от напредъка, приписвах пробива на нейното новопридобито прозрение за собственото си поведение. В психотерапията често се оказва верен старият принцип „да признаеш, че имаш проблем е все едно да го решиш наполовина“. Понякога това е дори 90% от проблема. Когато Анджела пое, макар и частично, отговорността за деструктивното си поведение в отношенията с хората, слънцето изгря и на нейната улица. В рамките на три месеца бе получила мечтаната работа в галерията и започна да излиза с някакъв младеж, който, по собствените ѝ думи, „яко разчупи обръча от лоши момчета“.

С нарастването на доверието ѝ към мен постепенно се срутиха всички прегради, освен онази около отношенията ѝ със Стенли. Никога повече не видях онзи силен емоционален изблик, който съпроводи първи ни разговор по темата, но всеки път, щом се опитвах да се върна към нея, тя се скриваше като мида в черупката си.

Нямах намерение лесно да се предавам и един ден, след като приключихме с разказа за седмичните ѝ преживявания, рекох:

— Анджела, нека поговорим за смъртта на баща ти.

— Нали вече говорихме? — намръщи се тя.

— Д-р Колбърг ми разказа по-различна версия.

Тя присви очи.

— Какво ви е казал?

— Каза, че и ти си била в планината в деня, когато баща ти е загинал.

— И какво от това? — Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Ти ми каза, че е отишъл с брат ти и приятелите му.

— Това не променя начина по който умря.

— Но ме кара да се запитам за някои други подробности.

— Какво например? — изпуктя тя. — Може би съм си измислила историята с кръвосмешението?

Не отговорих.

— Знаете ли какво? — ядно поклати глава момичето. — Вие нищо не разбирате.

— Обясни ми тогава.

— Как бихте могли да разберете?! — отпусна ръце и насочи пръст към мен. — Как бихте могъл да знаете какво е това да бъдеш малтретиран по такъв начин? — С тези думи тя скочи на крака и избяга от кабинета ми.

Пресегнах се за картоня й, но вместо да запиша бележките си от днешната среща, го оставих разтворен пред себе си и се замислих над онова, което Анджела не знаеше за мен. Моят живот също бе пряко повлиян от малтретиране. И както често ми се случваше, откакто я срещнах, тя насочи спомените ми към детството и към Сузи Мълой.

Времето, което Сузи прекара в нашия дом, съвпаднаше с неспокойните ми предпубертетни месеци. Лъскавите й коси, опънатите джинси и тениски и осезаемото й флиртуване определено размътваха въображението ми, но, лишени все още от мощните пубертетни количества тестостерон, сексуалните ми фантазии бяха бледи и наивни. Независимо от възрастовата пропаст помежду ни — едно голямо дете и един млад възрастен човек — отношенията ни бяха много близки.

Често седяхме в нейната стая и слушахме албуми с музика от 70-те: Елтън Джон, Флийтууд Мак и Джони Мичъл ни бяха

любимите. Или пък се мятахме на автобуса към центъра и отивахме на някое сутрешно представление или просто да позяпаме магазините, най-вече книжарниците. Можехме да пропилеем цели дни в книжарниците. Но най-вече разговаряхме. През повечето време говореше Сузи. Аз попивах думите и разказите ѝ като сьонгер.

Дори и като отчитам лесната впечатлителност на моите тогавашни дванадесет години, съм убеден, че у Сузи имаше нещо специално. Тя никога не се тревожеше какво мислят другите за нея. Ако например, когато излизахме в петък вечер, се натъкнехме на нейни познати от колежа, тя не се притесняваше ни най-малко да демонстрира пред тях близките ни отношения и да се покаже ръка за ръка с момче, чийто глас дори не бе започнал да мутира. Това бе много повече от присъщата ѝ ненатрапчива самоувереност. Сузи бе от онези редки хора, които притежават онова загадъчно „нещо“.

Макар и аз самият с лекота да пренебрегвах приятелите си — седмокласници, продължавах да се изненадвам колко малко се интересуваше тя от момчетата от колежа, които постоянно ѝ звъняха или минаваха да я навестят. „Те са такива хлапета!“, с въздишка каза тя веднъж, след като ги бе отпратила. И видяла неприкритата обида, изписана на лицето ми, се наведе и леко ме целуна по устните. „Ти си по-зрял от всички тях“, обясни Сузи, докато стоях замаян от помирителната ѝ целувка.

Докато един хубав ден, в прашното помещение на книжарница „Шели“ в центъра, Сузи попари цъфтящите ни взаимоотношения. Обяви, че има нов приятел. Бях съкрушен. Някой от нейните състуденти ли, попитах. Не, по-възрастен е. По-зрял. Преподавател. Не можех да повярвам. Преподавател.

Колкото и огорчен и ревнив да бях към нейния „учител“ (тя винаги говореше за него, употребявайки тази дума), той не присъстваше в нашите съвместни прекарвания. Наложих ми се да приема със злобен фатализъм съществуването му в живота на Сузи. Първоначално тя бе необичайно сдържана по негов адрес, като че тя, а не той — гадният дърт учител — трябваше да се засрами от нещо.

Постепенно стана по-доверлива и сподели с мен „малката пречка“ в нейния иначе перфектен любовен роман. Той беше женен. Временно състояние, увери ме тя. Той просто чака подходящ момент — някъде след Коледа или след юбилейния рожден ден на съпругата

му, или някакъв друг фалшив предлог за отлагане, който можеше да измисли. Дори и само на дванадесет, подуших гнилото там, където Сузи не го усещаше. Той те баламосва, предупредих я. Но тя само се изсмя на предположенията ми.

Промените, които виждах у нея ме притесняваха. Новото преживяване доминираше над всичко останало в петнадесетгодишното ѝ съзнание. С течение на времето жизнерадостната ѝ самоувереност помръкна. С нарастването на съмненията виждах все повече безнадеждност да измества лъчезарния ѝ характер. Веднъж, докато чакахме на опашката за пуканки пред киното, тя се обърна към мен и със съвсем спокоен глас — както по-късно щях да науча, възможно най-опасният тон за пациент, склонен към самоубийство — каза:

— Животът ми ще бъде напълно безсмислен без него.

Месец по-късно Сузи нахълта в стаята ми и припадна на леглото. Разбрах, че нейният учител я е зарязал. Плака цял ден, докато слушахме заедно всички песни за раздяла и изневяра, записани през седемдесетте. След цели две седмици траур започнах да виждам проблясъци от някогашната Сузи. Подновихме набезите си към центъра, посещавахме познатите книжарници и музикални магазини. Успя да ме убеди, че е загърбила кризата, че се е стабилизирала и че всичко е в миналото.

Може би трябваше да обърна повече внимание на дребните признаци — новото ѝ пристрастяване към темата за нашето място в „голямата картина“ или на това, че почти нищо не хапваше. Но тогава не знаех нищо за депресиите и патологичните реакции на печал. Година преди да вляза в тийнейджърска възраст, какво можех да зная за юношеските страдания?

Само дванадесет часа след като Сузи ме бе целунала за втори и последен път в живота ми и озадачаващо бе промълвила с просълзени очи „съжалявам“, мама ме събуди в шест сутринта, носейки ми тъжната вест.

Горката мама. Беше ѝ толкова трудно да се справи с най-обикновените ежедневни емоции, а сега ѝ се налагаше, заеквайки, застанала до леглото ми, да ми съобщи, че най-добрата ми приятелка е умряла мигновено от удара, след като е скочила от покрива на студентското общежитие.

Бях изтръгнат от тези мъчителни спомени от Анджела, която тихо се вмъкна в кабинета ми. Седна в стола пред бюрото ми. Загледана пред себе си, отбягваща погледа ми, каза тихо:

— И аз карах сноуборд в онзи ден.

За момент смутен, успях бързо да си припомня темата на последния ни разговор.

— Денят, в който умря баща ти?

— Да — кимна тя. — Аз бях онази, която му предложи да дойде с нас. Но само защото знаех, че сноубордът му харесва.

Седях неподвижен на стола си.

— Беше ужасен ден. Почти никаква видимост и кофти вятър. Което нямаше никакво значение за мен и Томи, както и за нашите приятели. Ние бяхме вече опитни сноубордисти. Но татко бе начинаещ...

Анджела погледна надолу и отърси несъществуваща прашинка от джинсите си.

— Той настоя. Той никога не отстъпваше. Татко не можеше да допусне, че вече започва да издиша. И когато с другите решихме да се пуснем по неутъпкания сняг извън пистите, той нямаше избор. Гордостта не му позволяваше да остане назад.

Има мигове, в които опитният терапевт усеща, че трябва да млъкне. Напълно. Да не се намесва в разказа на пациента дори и с подканващи вмятия, или с окуражителни кимвания с глава. Усетих, че Анджела ще ми разкаже това, което имаше да ми казва, по свой собствен начин. Когато замълча и потри крачола си, останах невъзмутим като пън.

— Трасето, което избрахме, не би представлявало сериозно предизвикателство, ако имаше добра видимост, но за неопитен сноубордист спускането между дърветата в мъгла, толкова гъста, че можеш да си отхапеш... Двама приятели на Томи предупредиха татко, че условията не са подходящи за начинаещ. Единият дори предложи да го съпроводи обратно до главните писти. Когато татко ме погледна, разбрах, че е уплашен, но свих рамене, все едно че другите вдигат много шум за нищо. Той измънка нещо, после се засмя и каза: „Все още не съм чукнал шейсетте, деца!“.

— Дватамата с него се спускахме последни. Той избираше пътя, а аз го следвах. Не го видях да пада, но чух пукота и виковете му. Спрях

и се отместих встрани от трасето. Видях как следата на сноуборда му се отделя от пътя на другите и пресича ръба на пропастта.

— Доближих склона и погледнах надолу. Тъкмо бяхме слезли под нивото на мъглата, така че можех да видя ясно дъното. Беше около четиридесет фута надолу и цялото бе покрито с камъни и пънове. В началото не успях да го видя. После зърнах синия му скиорски костюм. Лежеше сгърчен на самото дъно. Краката му бяха неестествено извити, ръцете му — изпружени над главата. Дори положението на главата му изглеждаше ненормално. Помислих, че е умрял.

Тя ме погледна с кървясали очи.

— Бях готова да се обърна и да тръгна след другите, когато зърнах нещо да се движи. Започна да се гърчи на земята. Начинът, по който се движеше, издаваше болките. Не знам дали ме бе видял, но размаха ръце като корабокрушенец, опитващ се да привлече вниманието на прелитащ самолет. А аз продължавах само да го гледам. После се обърнах и с всички сили се втурнах да догоня другите. Настигнах ги около хиляда фута по-нататък.

— Някой попита „какво се случи?“ — Тя замълча за миг, загледана към мен, но по-скоро гледаща през мен. — Казах им, че татко е спрял на горната тераса и е решил да се върне на основната писта. Че щял да се спусне по нея и да ни пресрещне долу.

Колкото и да се стараех, не успях да прикрия изненадата си.

— Д-р Ашман, тогава като че ли някой друг говореше вместо мен, а аз гледах отстрани. Все едно че нямах думата. Дори не знам откъде ми дойде. Просто така ми дойде.

Кимнах.

— Разбирате ли? Аз убих баща си.

— На мен ми изглежда, че той сам е направил избора си.

Тя разтърси глава.

— Аз го заведох на онова спускане. И после аз го оставих да умре, без да потърся помощ.

— Той е направил своя избор — повторих. Вместо със скиорския излет, мислите ми бяха заети с това, как той взел със себе си единадесетгодишната си дъщеря в командировка с единствената цел да я прелъсти.

— Д-р Колбърг нарече това „пасивно убийство“ — промърмори Анджела.

— Да му го начукам на д-р Колбърг! — казах, изненадан от собствената си страст.

— Това вече го направих.

[1] На английски двете думи звучат подобно. — Бел.прев. ↑

[2] Остров в устието на залива Нарангасет, близо до Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

8

Усетих оживлението още от вратата на офиса на Дев, когато се появих там в понеделник сутринта. Двамата с Клер, подобно на хрътки, надушили кървава следа, ентусиазирано се подготвиха да проследят новооткритата нишка, водеща към Калвин Никъл.

— Док! Радвам се, че успя да дойдеш — ухили ми се Дев. — Опасявах се, че ще ми се наложи да те остържа от бронята на някой стар седан. — Разбрах, че простъпката ми е вече простена, макар и не забравена.

— Здравсти — каза Клер. Макар и студенината от последния ни контакт да си бе отишла, усетих нещо безлично в поздрава ѝ. Все едно че бях момчето, което отива да подмени малките бели шайби в писоарите на мъжката тоалетна.

— Нашият човек Джей Бейлър идентифицира официално Никъл — информира ме Дев.

— Разпозна го измежду няколко други?

— Не, показахме му снимка от служебната карта на Никъл от болницата.

Много добре ми е известно, че в състоянието, в което се намира сега, лишен от хероин, Бейлър би потвърдил всичко, за което го попитат — вероятно би могъл да разпознае дори и тайнствения тип от тревистото хълмче в деня на убийството на Кенеди. Дев видя скептицизма, изписал се на лицето ми и добави:

— Бейлър избра Никъл измежду десет снимки. Всички бяха на брадати мъже — никакви жени, коне или нещо подобно.

— Имате ли намерение да приберете Никъл? — попитах аз, след като седнах на предназначения за мен метален стол, който със силно изскърцване се приплъзна назад по пода.

— Не — поклати глава Дев. — Първо ще си издействаме разрешително за обиск.

— Преди още да сте го разпитали? — начумерих се.

— Хората имат навика да правят голямо пролетно почистване, винаги когато се забавим малко с разрешителното за обиск — рече той и аз се почувствах неудобно от глупавия си въпрос. — Между другото, хората от местопрестъпленията ми дадоха отчета си за колата, която за малко да те прегази.

— Какво са успели да открият?

— Взели са много добри отпечатъци от моравата на съседа ти, които, за съжаление, са напълно безполезни, докато не открием кола, с чиито гуми да ги сравним.

Телефонът му иззвъня. Той вдигна слушалката, изслуша мълчаливо гласа отсреща и каза:

— Окей, идваме — с едно движение постави слушалката на вилката ѝ и се изправи на крака. — Ще получим разрешителното за обиск на жилището на Никъл до обяд. Междувременно ще проведем още един разговор.

— С кого? — попитах.

— Томи Конър. Момчето, чиято сестра се е хвърлила от моста „Аврора“.

С много труд успях да скрия изненадата си.

Дев разпери ръце и се прозя.

— Разбира се — каза, — това може да се окаже чиста загуба на време сега, след като спипахме стария Кал.

— Тук ли ще дойде Томи? — попитах аз.

Дев кимна. Клер изпитателно ме погледна, доловила неудобството ми.

Погледнах последователно и двамата и разбрах, че съм заврян в ъгъла. Но поне щях частично да разреша дилемата си. Нямах друг избор, освен да им кажа. Вдигнах глава.

— Не мога да участвам в този разговор. Сестрата на Томи, Анджела, бе моя пациентка.

— Чакай, чакай! — Очите на Клер се разшириха от догадката. — Не беше ли Анджела пациентката, оплакала ти се, че Колбърг я насилва? — насочи пръст към мен тя.

Кимнах утвърдително.

— И ти не си докладвал за случая дори след нейното самоубийство? — намръщи се тя.

— Не, но окуражих Томи да го стори.

Клер протегна към мен ръце, с дланите нагоре.

— Могъл си да кажеш на Томи за обвиненията, които е отпратила сестра му, но не можеш да разкажеш за това на властите?

— Томи вече знаеше.

— Откъде? — Тя отпусна ръце до тялото си, но обвинението продължаваше да звучи в гласа ѝ.

— Защо не попитате него за това? — поклатих глава аз.

— Откажи се, Клер — тежко въздъхна Дев и се заклати към вратата, — опитваш се да подкараш умряло магаре. Да вървим и просто да попитаме брат ѝ. — Стигнал до вратата, той се обърна към мен и с нотка на презрение попита: — А дали твоят морал ще ти позволи да наблюдаваш от другата страна на огледалото?

— Не съм сигурен дали някой от вас разбира колко тясно съм обвързан с конфиденциалността на отношенията пациент-терапевт.

— И аз не съм сигурен — рече детективът.

Клер ме наблюдаваше с невъзмутим поглед.

— Вие ще решите дали да наблюдавам срещата, или не — свих рамене аз. — Но няма да мога да споделя наблюденията си.

— На кого му пука за твоите наблюдения — насмешливо изсумтя Дев, — просто искам да имам публика.

Настанах се на обичайното си място зад огледалното стъкло на залата за разпити, в която Клер и Дев въвеждаха Томи Конър. Седна между двамата детективи и постави ръце на масата. Бе облечен в джинси и тениска и по лицето му се четеше същото онова отнесено изражение, което бях забелязал преди две вечери в клуба. И докато Томи бе самото възплъщение на спокойствието, аз бях много далеч от него.

Клер зададе първия въпрос.

— Томи, оплакал си се в Департамента по здравеопазване, че д-р Колбърг е упражнявал сексуален тормоз над сестра ти.

Томи кимна с глава.

— Защо си изчакал и си го направил чак след смъртта ѝ?

— Допреди два месеца не знаех за това.

— О? — наведе се напред Дев. — Тя сподели с теб това на спиритичен сеанс?

Томи за миг се втренчи в него, но за мое облекчение не захвапа стръвта.

— Анджела е водила дневник. Намерих го едва няколко месеца след...

— И как стана така, че не си изпратил писмено обвиненията си в Департамента, както са ти предложили оттам? — облегна се обратно в стола си Дев.

Томи сведе поглед към скута си.

— Трудно ми е да обясня.

— Какво му е трудното?

Младежът замислено потри наболата си брада, преди да продължи.

— Когато прочетох до края дневниците ѝ, разбрах, че отправя обвинения за изнасилване и към други хора.

— Кого например?

— Баща ни. Не зная на какво да вярвам.

— Очевидно, не на сестра си — кимна Дев. Томи обаче и този път не се улови на провокацията. — Следователно не си имал повече оплаквания от Колбърг?

Томи би могъл да отговори на този въпрос само с кимване, но предпочете друго.

— Независимо дали е насилвал Анджела, или не е, Колбърг е един скапан психар — рече той. — Откакто започна да ходи при него, положението ѝ само се влошаваше. В края на краищата, той ѝ помогна да прескочи перилата на оня мост.

— Като че ли не съжаляваш много за това, което му се случи? — изпитателно го погледна Клер.

Затаих дъх с надежда, че Томи ще подмине въпроса, макар да знаех, че няма да го направи.

— Ни най-малко — каза той.

— Ами д-р Ашман? — запита Клер.

От изненада направо подскочих в стола.

— Какво за него? — сви рамене Томи.

— Той е лекувал сестра ти след Колбърг — отвърна тя. — Не мислиш ли, че и той има някаква вина?

— Анджела говореше само хубави неща за д-р Ашман — поклати глава Томи. — Той почти успя да спаси живота ѝ.

Сякаш думите му ми зашлевиха плесница. Искях да заблъскам с юмруци по стъклото и да изкрещя: „Не, не съм го направил!“. Но само

сведох глава и продължих да слушам с нарастващо безпокойство.

— Къде беше в понеделник вечерта около десет часа? — попита Клер.

От разказите на Анджела знаех, че Томи прекарва понеделнишките вечери заедно с приятелите си от бандата. Той свято пазеше тези прекарвания, като черна мечка, закриляща малките си. Очевидно, вечерта на най-важния понеделник беше изключение от правилото.

— Бях си у дома. Работех — каза той.

— Сам? — От усмивката на Дев струеше недоверие.

— Аз съм веб дизайнер. Обикновено работя вкъщи. И случайно живея сам.

Приведена напред в стола си, Клер го попита:

— Кога за последен път си се срещал с д-р Колбърг?

— Никога — категорично отвърна Томи.

— Ти *никога* не си срещал д-р Колбърг, така ли? — поклати глава Клер.

— Никога.

Детективите бегло се спогледаха. Усетих, че и двамата са изненадани от отговора на момчето. Като че ли тази информация прогони вятъра от платната им и темите за разговор бързо се изчерпиха.

— Гледай да си наблизко — каза Дев, когато приключваха. — Може пак да се наложи да поговорим.

Томи сви рамене и излезе, без да каже нито дума повече. Присъединих се към детективите в кабинета на Дев.

— Изглежда ми, че младежът Томи има какво да си връща на Колбърг — рече Дев.

— Когато някой пациент се самоубие, близките му много често търсят вината у лекувалия го психиатър. Разбираемо е.

— Интересно защо тогава — извъртяла към мен глава запита Клер, — той не изказа никакво неодобрение от лечението, което си провеждал ти.

— Хората невинаги са справедливи в обвиненията си — отвърнах, избягвайки погледа й.

— Предполагам — продължи тя, — че не знаеш каква кола кара Томи?

— Не и голям седан от седемдесетте, ако това имаш предвид — казах и отвърнах на погледа ѝ. — Мога да те уверя, че той не е човекът, който се опита да ме прегази.

Тя кимна в съгласие.

— Той или е великолепен актьор, или наистина има много добро мнение за теб.

— Но не и за Колбърг — допълни Дев.

— Не и за Колбърг — като ехо повтори Клер.

Телефонът отново иззвъня. Дев вдигна слушалката, изслуша мълчаливо съобщението и я постави обратно.

— Току-що са подписали разрешителното ни за обиск — каза.

Изправи се на крака и тръгна да събира екипа, който щеше да проведе обиска, оставяйки ме за пръв път през последните три дни насаме с Клер. Мълчаливо отидохме до колата ѝ. Седнах на задната седалка.

— Клер — рекох, след като си прочистих гърлото, — онази твоя идея да вечеряме...

— Забрави. Беше глупаво — забързано изрече тя, без да се обръща. — Може би си останал с впечатление, че след развода не съм се научила да не смесвам работата и удоволствията.

— Не е това, Клер. Видиш ли, с мен живее едно старо куче.

Видях в огледалото за обратно виждане, че ме погледна. По лицето ѝ мина сянка от гримаса.

— Доста оригинален начин да кажеш, че имаш куче.

— Много съм привързан към него. Нелсън е стар приятел и двамата с него имаме навика да се отбиваме вечер, когато времето е хубаво, на брега на езерото и да дадем на разхлопаните си стари кокали...

— Да бе, да — добродушно ме прекъсна тя. — На колко си години, Джоел?

— Четиридесет. Но изчислено в кучешки години, това прави 280. Знам, че живееш някъде наблизко и си помислих, че би могла да се присъединиш към нас някоя вечер. Ще те почерпим едно кафе.

Клер се обърна назад и ми отправи най-лъчезарната усмивка от много време насам, която, за съжаление, бързо отлетя.

— Джоел, ти много уместно припомни, че в момента работим заедно. Може би наистина трябва да поизчакаме малко.

Когато Дев отвори вратата на колата и се настани на предната седалка, вече бях решил, че положението в никакъв случай не е както когато бях в осми клас. В ония времена бях доста по-ловък.

Клер ни докара до изградената от стъкло и стомана кула, в която бе апартаментът на Никъл. Отпред ни чакаха две „зайчета“ — Нат Чиф и един от неговите хора от „Местопрестъпления“. Пет минути покъсно притеснителният домоуправител ни водеше към владенията на бившия ми колега. Прочете внимателно заповедта за обиск, преди да отключи вратата, да отмести резето и бързешком да се оттегли.

След като влязохме, двете „зайчета“ се насочиха към спалнята, а аз останах с Дев и Клер. Няколко минути душихме из девствено чистата кухня и дневна, претърсвахме шкафове и чекмеджета, в които се натъкнахме единствено на нови и нови доказателства за педантичността на домакина, като купа с перфектни лимони или рафтове с бутилки червено вино, подредени по години и региони.

Тръгнахме по коридора към спалните. Едната бе превърната в домашен кабинет. Другото „зайче“, чието име така и не научих, преглеждаше съдържанието на компютъра на Никъл. Минахме покрай спалнята за гости и влязохме в главната. Някой, може би самият Дев, ми бе казал, че в 95% от обиските търсеното се открива в спалнята на заподозрения. В този случай обаче едва ли бе така. Обзаведената с бюро, нощно шкафче и легло, направени от тиково дърво, спалнята напомняше по-скоро луксозна хотелска стая. Просто очаквах да видя отметнатия край на завивката и завързаното с панделка шоколадче, поставено на възглавницата.

Без много да се съобразява с реда и чистотата на Никъл, Дев претърси нощното шкафче, докато Чиф тършуваше под матрака и касата на леглото. Заедно с Клер влязохме в съседната голяма гардеробна. Педантично подредени по цвят, плътност и сезон, на закачалките висяха ризи и костюми, подредени навярно от някого с аутистичните качества на „Рейнмен“^[1]. Клер приклепна пред вградения шкаф и съсредоточено започна претърсването. Измъкна най-долното чекмедже и мушна ръка в празното място. Дръпна рязко някакъв панел, затършува навътре и измъкна оттам черен пластмасов плик.

— Може би все пак има нещо човешко у Никъл. — Тя извади от плика три видеокасети и пачка списания. Прелисти едно от тях и

поклати глава с въздишка. — Май съм прибързала с предположенията си.

Надникнах над рамото ѝ. Разтворила бе списание за хардпорно, по страниците на което изобилстваха снимки на облечени в кожа жени от властен тип, надвесени над голи мъже и жени, повечето от тях вързани и закачулени. Клер прибра списанията обратно в плика и се изправи на крака.

— Какво не им е наред на тия психиатри? Всички ли се занимават със садомазохистични гадости?

— Не съм експерт — казах и посочих плика в ръката ѝ. — Строго погледнато, това тук е доминация и принуда, не е садо-мазо.

„Че има ли някаква разлика“, каза ми тя с поглед, отмести ме с лакът и влезе в спалнята.

— Момчета — обърна се тя към Дев и Чиф, — мисля, че няма да е зле да хвърлим око на тези видеокасети.

Седнахме пред телевизора в дневната и Чиф зареди първата касета, озаглавена „Задържани след часовете“, във видеото. Превъртяхме набързо поредица сцени, в които жени, облечени в разнообразни кожени премени, властваха и унижаваха други хора сред евтина декорация, имитираща класна стая. Хирургически разкрасени „актриси“, повечето от които изглеждаха надрусани, излайваха различни сквернословия към своите „роби“ и ги принуждаваха да вършат унижителни неща. Постепенно всичко се свеждаше до брутален секс, кулминацията на който най-често стигаше до уриниране и дефекация върху „робите“. Втората лента не се различаваше съществено от първата.

Обикновено порнографията не ме дразни. Чрез работата си съм успял да надникна в интимния живот на достатъчно много хора, за да зная, че многомиллиардната порноиндустрия не се крепи само на шепа мръсни старци. Бях научил също така, че никога не можеш да бъдеш сигурен какви сцени се разиграват зад вратите на хорските спални. Нямам привичката да съдя хората заради пристрастията им към каквито и да било сексуални действия, включващи двама или повече възрастни участници. Но мисълта, че колега психиатър получава удоволствие от позорните сцени на унижение, показани в тези видеозаписи, ми подеждва шокиращо.

Чиф зареди последната касета. По отсъствието на заглавия и нестабилната камера веднага разбрах, че гледаме аматорски домашен запис. Не можех да разпозная обстановката, но въпреки кожената качулка, покрила лицето му, нямаше как да сбъркам голия върлинест „роб“, който се търкаляше на дървения под със завързани зад гърба ръце.

С камшик в ръка над Калвин Никъл стоеше изправено момиче, облечено само в кожен колан, обсипан с метални капси, кожена шапка в същия стил и чифт черни бродирани сандали с огромни, може би осеминчови, токове. Беше най-много на двадесет години, слаба до мършавост. Невинното ѝ лице на малка палавница дотолкова не съответстваше на татуираното и обсипано с пиърсинги тяло, че ми се струваше като компютърно направен монтаж на две несъвместими части. Обикаляше наперено около падналия Никъл, но движенията ѝ бяха по-скоро автоматични, като че ли бе вършила същото хиляди пъти по-рано, което може би беше самата истина.

— Целувай крака ми — изджафка тя със силен източноевропейски акцент.

Никъл се подчини, изплези дългия си език през дупката на качулката и облиза обувките ѝ. След няколко минути близане на обувки, момичето отдръпна крака си. Застана над Никъл, след което вдигна крак и заби токчето си в основата на гърба му. После се наведе напред и го плесна с ездаческия си камшик през врата.

— Точно така, точно така! Яхни го! — дочу се команда зад камерата. — Като че ли е шибан див жребец.

Думите и фразите ми бяха чужди, но нямаше начин да сбъркам гласа.

— Това е гласът на Стенли! — казах, привличайки за кратко погледите на останалите. После отново всички се загледахме в представлението на екрана на телевизора.

Все така с вързани отзад ръце Никъл присви колене под себе си, без да отлепя гърди от пода. Изглеждаше като че ли се опитва да изпълни някакъв странен молитвен ритуал. Жената седна върху вързаните му ръце. Започна да подскача нагоре и надолу, отърквайки о тях чатала си.

— Използвай шибаните си ръце като юзди! — отново изкомандва Стенли зад кадър.

— Като какво? — изцвърча момичето.

По екрана премина кратка сива вълна, след което отново видяхме образа на момичето, яхнало гърба на Никъл, като сега едната ѝ ръка го бе пристегнала здраво през врата. Продължаваше да търка половите си органи о ръцете му, имитирайки гримаса на удоволствие, неприемлива дори и по стандартите на порноактрисите.

— Той беше много лош — изрече дикторският глас на Стенли, — трябва му дисциплина.

— Не силно — помоли през маската Никъл, — не искам да ме боли.

Жената се пресегна назад и започна да налага снежнобелия му кокалест задник с ездаческия си камшик. Малко по-късно слезе от гърба му. Претърколи го на гръб и клекна над лицето му. Той яростно започна да я облизва, докато тя се мъчеше да прогони скуката от лицето си. След няколко минути се поизправи. Изпика се върху Никъл, който се търкаляше под струята като фермер, радващ се на дъжда след продължителна суша. С това записът свърши и екранът пак посивя.

— Значи заповедите зад кадър ги издаваше Стенли Колбърг, така ли? — попита Клер, саркастично свила устни.

— Без съмнение — казах.

Чиф извади касетата от видеото и я прибра при другите в плика. В този момент вратата се отвори и в стаята нахлу Калвин Никъл. Спря се в средата ѝ и скръсти ръце пред гърди.

— Какво става тук, сержант Девъншир? — зададе въпроса на Дев, но погледът му бе насочен към мен.

Детективът измъкна от джоба си сгънатата заповед за обиск и му я подаде, но онзи въобще не я погледна.

— Какви основания имате да правите обиск в дома ми?

— Имаме свидетел, който ви е видял на местопрестъплението — каза Клер.

— Но това е нелепо, защото... — прекъсна се по средата на изречението, защото забеляза черния пластмасов плик, висящ от ръката на Чиф. Ръцете му увиснаха до тялото и главата му клюмна надолу.

— Ще се съгласите ли доброволно да дойдете с нас и да отговорите на няколко въпроса, д-р Никъл? — попита тя.

— Арестуван ли съм? — спокойно попита психиатърът.

— Бихме могли да избегнем ареста, ако ни сътрудничите.

— Бих желал да разговарям с адвоката си, ако не възразявате.

— Адвокатите само усложняват нещата — дружелюбно се намеси Дев.

— Много бих искал да разговарям с адвоката си — с треперещ глас повтори Никъл. След това влезе в домашния си кабинет и затвори вратата след себе си.

Може би защото съм гледал прекалено много криминални филми, почти очаквах да чуя зад вратата звука от изстрел на револвер. Трябва да си призная, че част от мен остана разочарована, защото нищо подобно не се случи.

Докато чаках пред затворената врата, се замислих за бившите си съдружници. Никога не бях успял да разбера в какво се корени близкото приятелство между Стенли и Калвин. Извън психиатричните си практики, в които те застъпваха противоположни позиции на професионалния спектър, не бях открил у тях никакви общи интереси. Не и докато Анджела не ми бе разказала за пръв път за онова, което току-що бях наблюдавал на екрана на телевизора.

Седем месеца по-рано, на следващия ден, след като Анджела ми бе разказала за участието си в инцидента със смъртта на баща ѝ и за сексуалната си връзка със Стенли, все още не бях решил как да реагирам на тези нейни откровения.

Усещах как емоциите в мен се надигат с всяка стъпка, с която доближавах Стенли, който седеше зад ъгловата маса в ресторанта и приветливо ми се усмихваше. В началото той се впусна в обичайния си лековат разговор, но скоро забеляза неудобството, което ме бе завладяло.

— Какво има, Джоел? — дружелюбно попита той, след като келнерката напълни чашата ми с кафе.

— Отнася се до Анджела Конър.

— О — съчувствено кимна той, — как е тя?

— По-добре.

— И това те притеснява?

— Не това — пресегнах се и отпих от кафето, — а нещо, което тя ми каза.

— И което е?

— За нея и теб — въздъгнах.

— Какво ти е казала? — Той повдигна едната си вежда.

— Че вие двамата... — трудно ми бе да намеря думите — сте имали несъответстващи взаимоотношения.

— „Несъответстващи взаимоотношения“? Къде сме, през 1907 година ли? — Стенли се подсмихна и отпи голяма глътка кафе. — Казала ти е, че сме се чукали, нали?

— Правихте ли го?

Преди да отговори, Стенли задържа за малко чашата пред устните си.

— Не, фактически не сме го правили.

Кимнах уклончиво.

— Ти май не ми вярваш, Джоел — рече той с небрежна интонация, като че ли обсъждахме менюто за обяд.

— Тя ми го каза по един много убедителен начин.

— Какъв? — попита Стенли, почесващ замислено брадичката си.

— Бяхме в един от онези мигове на пълно доверие — казах, — въобще не обсъждахме теб. Анджела го изтърси съвсем спонтанно. Нямахме никаква причина да ме лъже.

— Нима ти наистина вярваш, че Анджела има нужда от причина, за да те излъже? — зяпна от изненада Стенли.

— Не зная на какво да вярвам — отговорих аз и въздъгнах. — Но зная, че трябва да открия истината.

Той протегна ръка и ме потупа по рамото.

— Джоел, сигурен съм, че ако бяхме в обратната ситуация, и аз нямаше да зная на кого да се доверя.

Можех да се размина и без неговото съчувствено разбиране. Накара ме да се почувствам по-неловко, отколкото ако бе заел отбранителната позиция, която очаквах.

— Не беше точно обвинението. Месеци наред тя подхвърля намеци, че между вас двамата се е случило нещо.

— Намеци — повтори Стенли, докато изчакваше келнерката да допълни чашите ни с кафе. Продължи, след като тя се отдалечи. — В моите спомени Анджела е малко по-директна от това.

— В смисъл?

— Когато беше с мен, тя имаше навика да отваря широко вратите на гардероба си и да вади на показ кирливите си ризи. С желание разкриваше всичко — кръвосмесителното насилие, разгулния си начин на живот и дори мрачните детайли около смъртта на баща си. Без никакви намеци — кимнах в съгласие, осъзнал, че той изложи неоспорим аргумент. — Защо тогава, говорейки за нашата предполагаема връзка, ще се върти наоколо, като че ли става дума за нещо много по-лошо от всичко останало?

— Не зная — отвърнах.

— Тя те манипулира, Джоел. — Станли остави на масата чашата си с кафе.

— Ти така казваш.

— Запитвал ли си се, в светлината на нашата набедена връзка, защо Анджела ти се доверява, след като знае — а тя определено знае — че ти си мой съдружник?

— Ти ми кажи защо, Стенли? — Снизходителният му тон ми действаше обезкуражаващо.

— Анджела прави точно това. То е нейният *modus operandi*^[2] — да се разправя с хората един по един. Виж какво е сторила на баща си и на брат си.

— Да видим дали съм те разбрал правилно — саркастично отвърнах аз. — Анджела се разминава на косъм със смъртта в опит за самоубийство и след това прекарва цели пет месеца лечение, само и само да насъска двама терапевти един срещу друг?

— Разбира се, че не. — Стенли потърка брада с опакото на дланта си. — Тя е доста по-сложно устроена. Освен това, никога не съм допускал, че върши всичко това преднамерено. Независимо от което, това е нейният начин на действие. — Той отдръпна ръка от брадата си и започна да изброява проклетите наименования на пръсти: — Манипулация, прелъстяване, заблуда, нападение и защита... това са механизмите, чрез които оперира Анджела. Няма идея що е то доверие и лоялност. Нито дори обич. — Въздъхна. — Опитва се да задържи хората, като им размътва главите и системно ги изкарва от равновесие.

— Защо?

— Заради вниманието, Джоел! Класически мотив при поведение на човек с гранично личностно разстройство. Предполагам, че ще

изпита огромно удоволствие, ако узнае за разговора, който водим сега.

Забил нос в чашата кафе се опитвах да смеля аргументите му.

— Аз видях други качества у Анжела.

— Джоел, сигурен ли си, че си успял да запазиш обективния поглед върху нещата? — загрижено ме запита Стенли.

— Питаш ме дали не съм се увлякъл по нея?

— Точно така — отвърна той, след което извинително вдигна длани към мен. — Защото аз го направих, Джоел. Захапах кукичката, блесната и кордата. Не съм спал с нея, отбележи. Но определено станах жертва на уловките ѝ.

— Не съм влюбен в нея, Стенли — казах.

— Но? — знаеше, че ще последва нещо.

— Тя ми напомня за някого, когото съм познавал. Това е всичко.

— Някоя друга жертва ли? — попита той и захапа устната си, за да удържи усмивката.

— Нещо подобно. — Именно „жертва“ бе думата, с която наричах в мислите си Сузи Мълой. — Както и да е. Когато Анджела ми разказа за вас двамата — по-скоро заради начина, по който ми го каза — го приех за чиста истина.

— Истина? Анджела? — Стенли въздъхна отново. — Нека ти кажеш нещо, което е доказан факт. Може би ще ти помогне да се почувстваш по-удобно. — Отмести погледа си встрани. — Аз съм импотентен.

Не казах нищо.

— Вече повече от петнадесет години — добави той съвсем спокойно, макар че лицето му леко се зачерви и погледът му избягваше да срещне моя. — Сигурно си си задавал въпроса защо нямам връзка с жена, след като се разведох?

— Понякога.

— Причината е, че старият подвижен мост не иска повече да се вдигне — усмихна се притеснено. — Това е. Мисля, че направих нещата по-лесни за теб. Не е нужно да противопоставяш моите думи срещу тези на Анджела. Достатъчно е да попиташ уролога ми.

Прекарахме останалата част от обяда в разговор на несъществени теми, източник на повечето от които бе Стенли. Нищо в поведението му не подсказваше, че е засегнат от

обвиненията ми. Ако не друго, поне беше много убедителен. В момента, когато пристигнаха ордьоврите ни, бе успял до такава степен да пренагласи представата ми за себе си, че се чувствах направо глупаво заради това, че въобще бях повдигнал въпроса.

С нетърпение очаквах случай да обсъдя темата с Анджела, но тя не се появи в уречения час следващия петък. Обади се по телефона с петдесет минути закъснение и отмени срещата.

— Къде си? — попитах.

— Д-р Ашман, съжалявам, но няма да мога да дойда днес. — Нещо в гласа ѝ ме възпря да попитам защо се обажда толкова късно. — Вижте, докторе, миналия път надрънках куп небивалици. — Тя преглътна и продължи: — Имам доста буйно — да не кажа прекалено буйно — възбуждение. Не бих искала другите хора да си помислят...

— Анджела, всичко, за което говорим тук, е конфиденциално — уверих я аз.

— Зная. Обаче... — Тя потърси точните думи. — Дори не зная защо наговорих всичко това. Може би съм искала да ви шокирам или нещо от този род. Така или иначе, не беше вярно.

— Добре — опитах се да я успокоя аз. Не ми беше за пръв път пациент да бие отбой след особено откровено или трудно признание. — Значи си ме изпързала?

— Да — тихо каза тя.

Не можах да се удържа:

— Защо би искала да си помисля, че си замесена в смъртта му?

— В смъртта ли? — смутено повтори тя, но след миг се досети. — О, не, не това. Историята за татко си е чиста истина. Имах предвид онова, което казах за д-р Колбърг.

— О? — рекох, търпеливо. — Искаш да кажеш, че не си спала с него?

— Не съм.

— А защо ми каза, че си го правила?

— Не зная. — Тя прочисти гърлото си. — След всичко това по адрес на татко, направо не зная как ми дойде. Почувствах се малко онеправдана, може би... — въздъхна. — Нищо не се е случило между мен и Стенли.

— Окей. — Досега не се бе случвало да го нарича на малко име, но реших да не задълбавам. — Защо тогава не искаше да науча, че е

бил твой лекуващ психиатър?

— Тогава бях наистина зле. Казах и направих някои много нелепи неща... — пое дълбоко дъх. — Наистина, не трябваше да казвам онова нещо по адрес на Стенли, нали?

— Наистина. — Не виждах смисъл да настоявам по телефона. — Анджела, можеш ли да дойдеш при мен в понеделник? Ще имаме възможност да си поговорим отново за всичко това.

Не отговори.

— Анджела?

— Д-р Ашман, искам да направим почивка — тихо рече тя.

— В лечението ли?

— Аха. Много е интензивно — после бързо добави: — Вие сте страхотен. И аз се чувствам по-добре. Като махнем глупавата лъжа — изкикоти се нервно, — но съм донякъде претоварена.

— Хубаво — казах.

— Значи ще ви се обадя след около месец, става ли? — несигурно попита тя след кратко мълчание.

— Знаеш къде да ме намериш.

Тя почака да кажа още нещо, но след като не го сторих, промълви:

— Благодаря ви за разбирането. И... за всичко.

— Грижи се за себе си, Анджела.

Затворих телефона със свито сърце. Знаех, че реакцията ми я е смутила, но всичко това не ми беше за пръв път. Практиката подсказваше, че много скоро ще се появи отново.

Този път практиката сгреши.

Един петък следобед, четири седмици след като бяхме разговаряли за последен път, брат ѝ Томи цъфна неочаквано в кабинета ми.

— Всичко започна отново, докторе — каза той, настанил се с измъчена физиономия в стола срещу бюрото ми.

— Какво се е случило? — попитах аз, знаейки отговора, но с надежда, че бъркам.

— Целият цикъл. — Той въздъхна. — Заряза гаджето си, напусна работа, а миналата седмица съквартирантката ѝ я изхвърли.

— Къде живее сега?

— При мен. Когато е тук, защото често изчезва по цели ноци. Друг път седи и слуша музика до сутринта. — Той разроши косите си по същия начин като Анджела, когато биваше притеснена. — Не прилича на себе си.

— В какъв смисъл?

— Отнесена е, също като по-рано, само че... — Омота кичур коса около пръста си. — Сега е много изнервена. Като че ли е уплашена от нещо.

След като Томи си отиде, опитах да се свържа с нея по мобилния телефон, но тя не отговори. Оставих две съобщения, но не получих отговор, докато се прибрах у дома. Така че се плюснах пред телевизора в компанията на една пица и кутия бира и мрачно наблюдавах как „Рокитс“ разгромяват любимите ми „Соникс“.

Анемичният лай на Нелсън ме събуди около два през нощта. Измъкнах се от леглото, нахлузих едно долнище на анцуг и се засмъквах надолу по стълбите. На вратата ми, с разтекъл се по лицето грим и коси, от които се стичаше вода, стоеше Анджела. Поканих я вътре.

Мушина се край мен, разнасяща силна миризма на ром. Последвах я в дневната. Свали прогизналото си леко памучно яке и го хвърли на едно от кожените ми кресла. Мократа ѝ тениска се бе вдигнала нагоре, откривайки плосък корем с татуирано около пъпа ацтекско слънце, което бе новина за мен. Полупрозрачната ѝ горна дреха и отсъствието на сутиен откриваха почти изцяло гърдите и зърната ѝ. Сведе поглед към прозрачното си одяние, но не посегна да се прикрие по какъвто и да било начин. Вместо това се излегна на дивана и опъна крака, докато ги настави удобно на страничната облегалка.

— Защо не отговори на телефонните ми обаждания? — попитах.

— Ти на това как му казваш? — Вдигна ръка и обходи с жест помещението, с което искаше да каже, че присъствието ѝ в дома ми е отговор именно на телефонните обаждания.

— Хубаво. Нека сега те отървем от мокрите дрехи, а после ще викна такси и ще се прибереш у дома. Можем да се срещнем утре сутрин в кабинета ми.

— Аз съм тук — широко ми се усмихна тя. Изразът на лицето ѝ не можеше да бъде сбъркан. — Защо не отвориш бутилка вино и после да си побъбрим?

— Сега ще направим нещо друго — взех одеялото, висящо на облегалката на стола до мен, разтворих го с ръце пред себе си и тръгнах към нея.

Скочи от дивана и ме пресрещна в средата на стаята. Сграбчи одеялото, издърпа го от ръцете ми и го захвърли обратно на стола, откъдето го бях вдигнал. Застана срещу мен и впи сиво-сините си очи в моите. Бе толкова близо, че усещах топлината на дъха ѝ по бузата си.

— Защо не спрем да се преструваме?

— Анджела...

— Шшшт. — Тя опря пръст до устните ми. — Вече не съм твой пациент — изгука тя. — Миналият месец те уволних, не помниш ли?

— Анджела, ти си пияна — рекох, като отместих пръста ѝ от устните си.

— Е, и? — стисна по-здраво ръката ми, привлече я до устните си и чувствено я целуна. Стоях неподвижно, а тя целуваше пръстите ми един по един. После се наклони напред и притисна гърди до широката ми тениска. Дрехата ми се навлажни от допира с мократа кожа и тъкан и в мига, в който усетих допира на зърната ѝ до гърдите си, бях вече възбуден.

Бавно доближи лице до моето и лепна на устните ми една гореща и задъхана целувка. Не ѝ отвърнах, но и не я спрях, когато продължи да ме обсипва с все по-бързи и страстни целувки. После притисна устни до моите и усетих как ги разтвори с езика си.

Реалността ме халоса като дървен чук за крикет. Издърпах рязко ръката си от нейната и здраво я сграбчих за раменете.

— Спри!

— Какво ти има, Джоел? — провокативно ми се усмихна тя. Явно не беше обезкуражена от рязкото ми отблъскване. Прекара ръка по бедрото ми и я промуши в чатала на пижамата ми. Отстъпих назад и я задържах на разстояние с ръце.

— Анджела, това няма да се случи.

— Защо? — Тя издиша дълбоко и пак ме обля с мощна вълна изпарения от ром. — Не можеш да престанеш да се правиш на шибан

терапевт, поне за две минути? Да се насладиш на момента?

— Сега трябва да си вървиш.

Побутнах я леко към вратата. Тя се остави да я поведе няколко крачки, след което се обърна и с обида в гласа попита:

— Какво толкова не ми е наред?

— Отношенията помежду ни са професионални — казах с въздишка. — За мен е абсолютно недопустимо да прекрача границата.

— Съдружникът ти нямаше никакви проблеми с преминаването ѝ.

— Какво би трябвало да означава това? — Отдръпнах ръцете си от раменете ѝ, за да не се изкуша да я раздрусам силно.

— Означава, че нямаше проблеми да ме чука. Е, не бих го нарекла точно чукане. Това, което правехме, беше... — не довърши обвинението, с което му придаде още по-голяма тежест.

— Значи започваме отново — вдигнах ръце във въздуха. — Направил го е. Не го е правил. Направил го е... На какво очакваш да повярвам, дявол да те вземе?

Не ми отговори. Влезе обратно в дневната, взе одеялото от облегалката на стола, омота го около раменете си и отново се излегна на кушетката. Когато заговори отново, гласът ѝ бе ясен и чист, като че ли алкохолът мигновено бе напуснал кръвоносната ѝ система. А може би въобще не е била толкова пияна, само се е преструвала.

— Когато за пръв път отидох при Стенли, бях депресирана — започна тя. — Така поне си мислех, защото вината непрекъснато ме гризеше — вината за смъртта на татко. В началото се страхувах да споделя с него какво се бе случило, но той доста бързо успя да го измъкне от мен. Мамка му, само след два месеца му бях изпяла абсолютно всичко, което си мислех, че ще запазя в тайна. И той ми помогна. Боже господи, наистина ми помогна — погледна ме, сякаш да ми каже, че не мога да се сравнявам с него. — Накара ме да се чувствам толкова добре, колкото не съм била от единадесетия си рожден ден насам — спря и намести одеялото, преди да продължи. — Един ден каза, че щяло да е по-лесно, ако продължим терапията в неговия дом. Не можеше да ме заблуди, но на мен не ми пукаше. Знаех, че ме харесва. Пък и аз винаги съм го намирала за привлекателен,

прилича ми на Шон Конъри. — Вгледа се в очите ми. — Идеята, че може да ме изчука, не ме притесняваше. Дължах му го.

— Но? — прошепнах.

— Твоят приятел нямаше предвид доброто старомодно чукане. Никога не съм имала предразсъдъци в секса, но това, което правеше той... — Тя потръпна под одеялото. — Опита се да ми го пробута за някаква шибана неконвенционална терапия за насилванията от татко. Да бе!

— Какво се опита да ти пробута?

— В началото бе почти безобидно — изсумтя Анджела. — Харесваше му да бъде връзван и пошляпван. Вършихме и други неща, но Стенли все го влечеше към по хард изпълнения.

За пръв път в живота си чувах, че моят шейсет и повече годишен съдружник, когото винаги бях считал за асексуален, си пада по връзване и мазохизъм. Звучеше ми абсолютно нереално. Със същия успех можеше да ми каже, че го е видяла да диша под вода.

— Започна да става по-лошо — продължи тя. — Извади разните там камшици и други гадости — поклати глава и продължи с хриплив глас. — Искаше да го бия. Да го удрям с всичка сила. Да го шибам с камшиците, докато закърви. Беше отвратително.

— Но ти продължаваше да участваш в това — присмях ѝ се.

— Мислиш ли, че го исках?

— Нали каза, че си му го дължала, а?

— Ти да не би да си загубил шибания си акъл? — смръщи лице в гримаса на отвращение. — Може би съм се чувствала задължена да му направя някоя и друга свирка. Но не и това! Не разбираш ли? Нямах избор. Той ме изнудваше.

Това вече бе прекалено.

— С какво? С историята за смъртта на баща ти?

Анджела бавно кимна.

— Казваше, че ще ме натопи, че съм убила татко. — Тя плътно омота одеялото около шията си.

Недоверчиво се изсмях, но това не я обезкуражи ни най-малко.

— На Стенли вече не му стигаше да бъде бит — продължи момичето. — Искаше да ми причинява болка. На мен вече престана да ми пука за заплахите му. Казах му, че ще рискувам да се изправа пред съда. Но той ме познаваше прекалено добре. Каза, че ще натопи и

Томи — спря, за да избърше лице с обвитата в одеяло ръка. — Дори и да не успееш да докажат нищо, обвинението щеше да довърши Томи. Не можеш да позволя това да се случи на малкото ми братче.

Тъкмо си помислих, че не може да измисли още по-тежки обвинения и тя ме опроверга.

— Тогава Стенли започна да води и онова свое шантаво приятелче, Калвин Никъл — започна да се клати под одеялото. — Той поне не харесваше болката. Падаше си по униженията. Първоначално се задоволяваше с гадни приказки, но после трябваше да му направя... не, не мога да го кажа, прекалено отвратително е — отново избърса очите си. — Просто се изключих. Както и тогава с татко, си казвах, че това не съм аз. Че гледам как това се случва на някого друго. Докато един ден... — запъна се и ѝ бяха нужни няколко секунди, за да проговори отново. — Приковаха ме за стената с вериги. Очите ми бяха вързани, в устата ми бяха натъпкали парцал. Висях и чаках. Копелето обича да прави нещата бавно. Обикновено очакването бе по-мъчително от болката. Не и този път. Усетих полъх на горящ восък. След това дойде болката и миризмата на изгорена плът. Моята плът. Това бе най-страшното мъчение, което съм преживяла досега. А дори не можеш да изкрещя, без да нагълтам шибания парцал. Тогава реших, че номерата на съдружника ти са ми дошли прекалено много.

Изкашля се и продължи с по-уверен глас:

— Имах една стара рецепта за амитриптилин. Нагълтах цялата опаковка, но за мой късмет — тя се усмихна горчиво — Стенли мина през дома ми и ме откри. Обади се на 911. Останалото го знаеш.

Идваше ми да закрещя.

— Виждали ли си го след това?

— Само веднъж. Първоначално ме остави на спокойствие, но после — предполагам, след като разбра, че ти си поел лечението ми — изпрати оня шантав тип с голямата кола да ме причака. Схванах посланието — да стоя по-далеч от теб. Но си помислих — да му го начукам! Няма да позволя повече да ме принуждава. Тогава, преди около месец, той дойде у дома. Каза, че Томи много ще загази, ако не престана да се срещам с теб. Показа ми писмо, адресирано до Районната прокуратура. Не беше блъф — зави се по-плътно с

одеялото. — Затова трябваше да зарежа терапията и да кажа, че съм те излъгала.

Седях неподвижно, в ярък контраст с кипящия вътре в мен смут.

— Какво има? — попита Анджели, сменяйки позата си.

— От мен се очаква да повярвам — не можеш да скрия яростта в гласа си, — че моят съдружник и добър приятел не само е правил секс с теб, но и те е измъчвал и заплашвал? — Думите ми бяха наситени с гняв. — След това е намесил в извратените си занимания и друг уважаван психиатър, изнудвал те е и накрая те е докарал до опит за самоубийство?!

— Точно това се случи.

— Мога да допусна мимолетно увлечение... дори и връзка... но това! — скръстих ръце на гърдите си. — Невъзможно!

— Погледни! — Тя посегна към ръба на тениската си и започна да я вдига нагоре. Преди да успея да я спра, я събра около врата си, обърна се и ми показа гърба си. По средата, точно над прешлена, където би се наместила закопчалката на сутиена, имаше червен, назъбен и подут четириинчов лошо зараснал белег от изгаряне. — Това е дамгосано от твоя най-добър приятел — изсъска тя.

— Какво доказва това?

— Защо не си извадиш главата от задника? — Тя си облече тениската и се метна обратно на дивана. — Може би ще успееш да видиш Стенли Колбърг такъв, какъвто е в действителност.

— Дванадесет години работим заедно — скочих от стола си. — През това време не съм чул нито дума, нито намек по негов адрес. А сега ми предлагаш да повярвам, че е самият Маркиз дьо Сад! Как досега не съм успял да доловя никакъв знак за този негов таен живот?

— Защото грижата за опазване на тайната не е негова — сръза ме тя. — Този хлъзгав кучи син успява да прехвърли целия срам на гърба на жертви като мен.

„Жертви като мен“ — звучеше като боен вик на човек с гранично личностно разстройство.

Ядът ми утихна, изместен от разочарование. Може би Стенли беше прав за Анджели. Може би това бе нейният начин да се справя с

живота и с хората — с помощта на лъжливи обвинения да насъсква приятели един срещу друг.

— Е? — попита Анджела.

— Това е начинът, по който ти виждаш себе си, нали? През целия си живот си била жертва.

— Вече не съм — изфуча тя. Сграбчи все още мокрото си яке от дивана и закрачи към изхода.

— Къде си тръгнала? — последвах я аз.

— Да ти го начукам — отвърна през рамо.

Настигнах я до входната врата. Опита се да я отвори, но аз ѝ попречих с ръка.

— Нека поне ти повикам такси.

— Нямам повече нужда от помощта ви, д-р Ашман.

— Какво мислиш да правиш, Анджела?

Тя обърна към мен изпълненото си с презрение лице.

— Ще седя и ще чакам да видя какво ще се случи — с тези думи тя рязко отвори вратата и отлетя в мократа нощна тъма.

[1] Филм от 1988 г., в който актьорът Дъстин Хофман, на когото партнира Том Круз, великолепно пресъздава болен от аутизъм човек. — Бел.прев. ↑

[2] Начин на действие (лат.). — Бел.прев. ↑

9

На следващия ден след обиска в апартамента на Никъл сутрешният ми джогинг се състоеше в шестте мили, които изминах, за да прибера „възкръсналата“ си хонда от гаража на шейсет и четвърта улица. Завъртях ключа на стартера, но получих само едно болнаво изкашляне. Сетих се, че не съм превключил лоста за скорости на неутрална. Направих го и двигателят замърка като коте — вярно, едно много старо и астматично коте.

Остатъкът от деня прекарах, зает с обичайната си работа, стремейки се да загася пожарите в офисите на Центъра за психически заболявания „Каскейд“. Нямах време да се занимавам с разследването по случая Колбърг. Щом се прибрах у дома, нахраних Нелсън, закачих му кашиката и се насочих право към Зеленото езеро.

Когато стигнахме пътеката около езерото, видях Клер, идваща насреща откъм паркинга. Беше разпуснала своите тъмноруси коси по яката на светлозеления си пуловер. Никога досега не я бях виждал в джинси. Сега за пръв път можах да се насладя не само на дългите й стройни бедра, но и на грациозната й атлетична походка.

— Кой е това? — попита с усмивка тя, когато ни доближи.

— Нелсън.

— Здравей, Нелсън — наведе се и го почеса зад ушите.

С изненада видях как опашката му потрепна два-три пъти.

— Това е най-топлото приветствие, което съм го виждал да отправя от много време насам — казах.

— Точно такива мъже харесвам — разсмя се Клер и бодро потупа кучето. — Резервирани.

Когато се изправи, ми се стори, че забелязах по врата й да плъзва лека червенина.

— Да повървим? — предложих.

Тя кимна.

— Благодаря ти, че дойде с нас тази вечер — казах, чувствайки се ужасно глупаво от баналната реплика. Но топлата й усмивка ми

помогна да се отпусна.

Поехме по насипаната с чакъл крайбрежна пътека. Клер се взираше над водата към островче, покрито със зелени дървета.

— Трябваше по-рано да се преместя тук — рече тя и затвори очи. Вдиша дълбоко влажния вечерен бриз.

— Бях останал с впечатлението, че си момиче от планините?

— Бях — въздъхна. — Израснала съм в Денвър. Обичах града, дори и през зимата. И вярвах, че „Рокиз“ са непобедими. После се пристрастих към водата.

— И се премести тук заради по-добрия пейзаж? — подсмихнах се аз.

— Донякъде. — Отърси листата, нападали по пуловера ѝ. Неофициалният ѝ тоалет удачно се съчетаваше с по-освободеното ѝ поведение на човек, отървал се от деловото ежедневие. — Основна причина беше все пак желанието ми да замина далеч от миналото си.

— От съпруга си?

— Най-вече от него — отвърна тя, загледана в езерото.

Поколебах се и попитах, като се стараех да не звуча като терапевт:

— Колко време си била женена?

— Достатъчно дълго — въздъхна тя. — Около две години.

— Извинявай, имам професионално изкривяване да си вра нося в чуждите работи — свих извинително рамене.

— Няма нищо — усмихна се Клер. — Просто ми е малко непривично да разговарям за тези неща.

— Чувството ми е добре познато. — Бях станал експерт по избягване на разговори на тема „собственото ми минало“. Малко странно за човек, който си изкарва хляба, опитвайки се да надникне в живота и миналото на другите.

Известно време повървахме, без да разговаряме. Бяхме толкова близо един до друг, че раменете ни почти се докосваха и можех да усетя аромата ѝ. Люляк, казах си, наслаждавайки се на физическата близост въпреки мълчанието.

— Бяхме много щастливи — каза Клер, свела поглед към чакълестата пътека. Говореше толкова тихо, че едвам я чувах.

Кимнах.

— Не беше перфектно, но бяхме доста щастливи — каза. — Бяхме съвместими, нали разбираш? И двамата обичахме пътуванията, спорта и природата. Дейл беше заклет привърженик на „Бронкос“.

— Не бих го обвинявал за това.

— Искахме да получим максимума от живота, преди да се появят децата, които и двамата желяехме — спря и се загледа във водата. Погледът ѝ се отнесе към хоризонта. — Парите вечно не стигаха. Заплатите на двама младши детективи в Денвър не стигат за много неща. Но точно преди да се оженим, ни провървя. Дейл каза, че е направил няколко много удачни инвестиции в акции. Когато се върнахме от медения си месец на Хаваите, имахме нови екипировки за ски, нов джип и други играчки, които не мислех, че ще мога да си позволя.

Наведе се и взе шепа камъчета. Метна едно от тях във водата.

— В службата до мен започнаха да достигат слухове, че може би Дейл е вземал подкупи. — Хвърли следващото камъче в езерото. — Но той категорично отказа. Заяви, че всичките пари са от неочакван удар на борсата с ценни книжа. Но семената на съмнението бяха вече посети. Претърсих къщата ни, но не намерих никакви документи, оправдаващи новопридобитото ни благосъстояние. Когато се изправих пред него и му го казах, той реагира много отбранително. После просто си тръгна. Не го видях цели два дена. Притесних се да не е направил някоя глупост. — Метна още едно камъче във водата. — Когато най-после се прибра, беше примирен и спокоен. Каза ми истината.

Чаках. Дори Нелсън бе наклонил глава, като че ли се вслушваше в откровението на Клер.

— Дейл призна, че е изкарал малко пари „по втория начин“, както се изрази. — Тя въздъхна. — Каза, че не било нещо особено. Само марихуана. Един-двама от местните тартори му платили, за да не ги притиска.

— Ти как реагира? — попитах, поклащайки глава.

Разтвори ръка и изсипа на пътеката останалите камъчета. После тръгна напред.

— Аз съм се чувствала винаги като част от службата. Тя бе моето семейство — поклати глава. — И изведнъж да открия, че съпругът ми

е корумпирано ченге. Мисълта, че и аз съм замесена, щеше да убие татко.

Прииска ми се да се пресегна и да стисна ръката ѝ, но вместо това ѝ отправих окуражителна усмивка.

— Мммм — прехапа устни тя. — После стана още по-лошо. След като се изнесох, ме потърсиха от Отдела за вътрешни разследвания. Интересуваха се какво зная. — Отброихме няколко мълчаливи крачки. — Искаха от мен да направя избора между съпруг и кариера. Но това не бе само кариера, това е цялата ми ценностна система, моето семейство — обърна се към мен с измъчен поглед. — Не зная дали щях да проговоря или не, но Дейл взе нещата в свои ръце и ме освободи от необходимостта да решавам... — направи пауза, припомняйки си. — Сключи сделка. Бях очистена от всякакви подозрения. — Пак замълча. — Освен, разбира се, в очите на колегите си.

— След което си дошла тук, за да започнеш на чисто?

— За Дейл и за мен нямаше връщане назад — сви рамене тя. — Той също го разбра. Изглежда, просто не ни е било писано.

Спрях се.

— Наистина ли вярваш, че хората са орисани един за друг?

— Абсолютно. — Тя ме погледна непоколебимо. — Ти не вярваш ли?

Вгледах се в умните ѝ зелени очи.

— Орисани един за друг? Не, не вярвам. Но мисля, че понякога се случва пътищата на правилните двама души да се пресекат.

— Като теб и твоята жена ли? — попита тя и намести кичур коса зад ушите си.

Отместих поглед от нея и кимнах с глава.

— Любопитство — засмя се Клер. — Професионално изкривяване.

Усмихнах се и дръпнах каишката на Нелсън, за да го изкарам от тревата, която бе почнал да души прекалено интензивно.

— Каква бе тя? — попита Клер.

— Не е честно — казах. — Знаеш колко се променят спомените на човек с времето.

— Наистина искам да разбера. — Тя ме доближи и плъзна ръка надолу по рамото ми.

— Не беше идеална — рекох. — Лор беше много разхвърляна. Можеше да бъде истински небрежна понякога. Представи си архитект и дизайнер, чиято спалня е в перманентен хаос като бойно поле. И беше безумно амбициозна. Ако ѝ хрумнеше например, че съзнателно съм закачил мрежата, когато играем тенис, можеше направо да ми извади душата.

— Вече започвам да я харесвам — засмя се Клер.

— Същността ѝ бе в това, че обичаше живота. Всичко отваряше пред нея нови възможности. И бе много загрижена за хората. Извън тенискорта, разбира се. Можеше да изтръгне от напълно непознат човек историята на живота му, докато чака на автобусната спирка. Показваше неподправен интерес и хората веднага усещаха, че могат да ѝ се доверят. Бе от онзи рядък тип хора, които те карат да имаш по-добро мнение за себе си — прочистих гърлото си. — Не е чудно, че всички я обичаха. — След тези думи се изчервих от притеснение.

— Така си и знаех, че почна ли да говоря за нея, ще стигна до венцехваления, но както казах преди малко, тя имаше своите недостатъци. През няколко месеца я налягаха мрачни настроения. Седеше затворена вкъщи, не искаше да се храни, почти не разговаряше. Никой не можа да разбере какво ѝ става. Дори и аз. После, така внезапно, както бе дошло, лошото настроение изчезваше като мъгла, отвята от вятъра.

— Не знам защо — рече Клер, — но все още ми звучи много близо до идеалния образ.

— Много по-близо, отколкото съм аз — избърборих. После погледнах настрани и отново тръгнах напред. Клер бе успяла да изтръгне от мен много повече, отколкото бях имал намерение да споделя.

Усетила притеснението ми, тя ми отправи подкупваща усмивка и смени темата.

— Има нещо, което не мога да разбера. Как така Колбърг е успявал да внуши на пациентите си толкова сляпо доверие в себе си?

— Имаш предвид хора като Ами Сохал? — попитах.

— И онова момиче, което се е обесило. И сестрата на Томи Конър. И един господ знае колко още.

— Никога не си се обръщала към психотерапевт, нали?

Тя поклати глава.

— Един мой пациент описа психотерапевтичните сеанси като „върховна степен на разголване“ — казах. — Представи си, че споделяш най-интимните си мисли и срамни тайни с напълно непознат човек. Повечето хора не разказват такива неща дори на членовете на семейството си.

— Бих казала, че е по-лесно да го направиш пред непознат.

— Може би. Но помисли за доверието, което пациентите имат в своите терапевти. На всичкото отгоре, повечето от тях не са в състояние да се справят с житейските проблеми и им липсва самоуважение.

— Разбирам — каза Клер. Забавихме крачка, за да дадем възможност на Нелсън да подуши един храст, което той извърши много подробно, лист по лист. — Излиза, че психотерапевтът става нещо като Господ за пациентите си, така ли?

— В някои случаи е точно така. Но по-често прилича на отношения между родител и дете, при които пациентът сякаш се опира на доктора за съвети и напътствия. — Подръпнах каишката, за да накарам Нелсън да се раздвижи. — Често пациентите интерпретират неправилно това чувство на доверие и близост и го приемат като при романтична връзка.

Клер леко повдигна вежди.

— Сигурно е кошмар, с всичките тези жени, влюбени в красавеца доктор?

— Понякога е като да седиш на буре с барут.

— Да, мисля, че можахме да видим и тази страна — каза тя. — Вероятно немалко пациенти са готови да направят всичко, което поискат от тях терапевтите им?

— Не искам да звуча мелодраматично, но ми е трудно да си представя нещо, което подходящ пациент не би направил за недобросъвестен психиатър.

Нелсън прецени, че е отишъл прекалено далеч, решително се отпусна по корем и се излегна на тревата. От опит знаех, че няма сила, която може да го вдигне обратно на крака в такъв момент, затова казах на Клер:

— Май ще се наложи да поостанем тук известно време.

Тя седна с кръстосани крака на сухата трева до кучето и започна да разтрива гърба му, само че той вече беше заспал. Продължи да го

разтрива и вдигна поглед към мен:

— Вие със Стенли сте били съдружници доста дълго време, нали?

— Почти осем години — казах, докато присядах на тревата до нея.

И тогава тя ми зададе въпроса, който очаквах от няколко дни.

— Как така не си разбрал по-рано?

— Изглеждам като идиот, нали?

— Е, като погледнеш мен и бившия ми съпруг — живях си в къщата на мечтите и всичко това... — Сложи ръка на рамото ми. — Но ти изглеждаш толкова наблюдателен.

— Дали съзнателно съм пренебрегнал нещо? — запитах по-скоро себе си.

Клер ме погледна. В погледа ѝ нямаше упрек, което ми допадна. Допаднаше ми и начинът, по който бе положила ръка на рамото ми, особено след като я спусна надолу и хвана дланта ми.

— В практиката си съм се срещал с изнасилвачи на деца, които са успявали да убедят родители да ги наемат като детегледачи — казах. — Бяха велики актьори. Но Стенли беше по-добър. Не мисля, че съм пропуснал нещо очевидно. Нямаше нищо такова, докато Анджела не ми разказа как я е манипулирал и насилвал. Дори и след това, първоначално отказвах да повярвам.

— Не си искал да ѝ вярваш — кимна Клер.

Кимнах в отговор.

— След като Лор почина, бях много зле и тръгнах право към дъното. Стенли ми помогна да се измъкна оттам.

Загледана в спящото ми куче, Клер измъкна ръка от моята и попита:

— Наистина ли вярваш, че Кал Никъл е убил Стенли? — Лицето ѝ излъчваше скептицизъм.

— Може би не е. Не зная.

— Трябва да тръгваме обратно. — Тя се изправи и отупа пясъка от панталоните си.

След като успяхме да изтръгнем Нелсън от мъртвешкия му сън, ние залъкатушихме — по негово настояване — обратно в посоката, от която бяхме дошли. Когато стигнахме паркинга и дойде време да се сбогуваме, двусмислието, с което бе изпълнена разходката, ни бе

довело до неловък момент, който бе разчупен от Клер. Тя се наведе, потупа Нелсън по гърба и го почеса между ушите.

— Благодаря за разходката, приятелче — изправи се, наведе се към мен и бръсна с устни моите, — и на теб също, приятел. — После се обърна и забързано тръгна в обратна посока.

— А мен кой ще ме почеше? — викнах след нея. Усещах жаравата от летящата ѝ целувка.

Тя се засмя и, без да се обръща, размаха ръка над главата си.

Докато се тътрех с Нелсън към дома, си позволих да изживея отново малките интимни мигове от разходката ни, преживявайки горещата тръпка, която не бях усещал много отдавна. Първата ми работа вкъщи бе да проверя прозорците и вратите. По-рано рядко се сещах да залостя резетата, но гледката на гумите, минаващи на педя от лицето ми, породя принципно ново отношение към проблемите на сигурността на дома. Тъкмо приключвах застопоряването на люковете и телефонът зазвъня.

— Джоел? Калвин на телефона. Радвам се, че те заварих у дома. Извинявай за късното обаждане, но...

— Кал, не съм сигурен, че е редно да ми се обаждаш.

— Много е важно — с подивял глас рече той.

— Кал...

— Разполагам с информация относно убийството на Стенли.

Не отговорих.

— Нали не мислиш, че аз съм го убил? — умоляващо рече той.

Запазих още миг леденото си мълчание.

— Защо си избягал от мястото на убийството? — попитах.

— Бях натопен! — Гласът му се пречупи.

— Хайде, Кал — пресякох го аз, — звучиш ми съвсем като някой от криминалните пациенти, които съм срещал.

— Стенли или убиецът му, който и да е той, ми изпрати съобщение на пейджъра. Още го пазя и мога да ти го покажа. — Чух го как тършува наоколо, търсейки пейджъра си. — Съобщението е: „Искам да се срещнем в офиса. Спешно. Стенли“.

— Мога да изпратя на собствения си пейджър същото съобщение и да ти го покажа — казах. — То не доказва нищо.

— Цялата тази ситуация е пълна бъркотия. Както вече си научил — чух го да се дави — не съм съвсем безупречен.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Че не съм убил Стенли — тихо отвърна той.

— А какви боричкания в кабинета му е дочула Бони? — попитах подозрително.

— Казах ти. Неговият буйстващ пациент започна...

— Глупости.

— Добре, Джоел. Стенли ме замеси в една много объркана ситуация. Моя е грешката, че приех. Но той поиска от мен да участвам в нещо, което не можех да направя — замълча. — Неговите собствени бъркотии са причина да бъде убит.

— Разкажи ми. — Пулсът ми се ускори.

— Много е сложно — каза Никъл — и объркано. Има нужда от по-подробни обяснения. Защо да не се видим някъде след половин час и да поговорим? Има нещо, което искам да ти покажа.

— Къде?

— Какво ще кажеш за офиса? — попита той.

— Добре. — Мястото ми се стори изненадващо подходящо. — Дай ми половин час.

— Само ти и аз. — Гласът му издрезгавя. — Никой друг, нали?

— Помислих, че информацията ти е предназначена за полицията.

— Първо трябва да я чуеш ти. Сам. Ще разбереш.

— Хубаво. На следващия ден след предишното ти „предупреждение“, за малко щяха да ме прегазят.

— Един час — рече Никъл. — Всичко ще си дойде на мястото.

Докато карах към мястото на срещата подмладения си автомобил — който вървеше не по-добре, отколкото преди да наля нови два бона в него — се опитах да си представя колко ли ще ми се ядосат Дев и Клер, когато научат, че пак съм им извъртял номер. Изкуших се да звънна и да обсъдя всичко с тях, но в поканата на Никъл имаше нещо, което ме възпря.

Влязох в подземния паркинг на сградата, който, както обикновено, изглеждаше несигурен, и паркирах между виненочервеното BMW на Никъл и един мотоциклет, спрени сред пустия участък.

По вратата на офиса все още имаше остатъци от жълтата лента, с която бе оградено местопрестъплението. Мушнах ключа си в ключалката, но по лекотата, с която се завъртя, познах, че не е била

заклучена. Отворих вратата и влязох в осветената чакалня. Малка част от помещението все още бе изолирана с лента. Почудих се дали „зайчетата“ са успели да открият наоколо следи от ДНК, но нямаше как да разбере. Завих зад ъгъла и тръгнах по коридора към кабинета на Стенли. Любопитството ми надделя и аз пъхнах глава вътре. На пода ясно личеше очертаното с тебешир място, където бяхме видели лежащото тяло на Стенли. Дори и тебеширеният контур издаваше неестествената поза на трупа, като че ли онзи, който бе рисувал по пода, е бил скаран с анатомията. Но тебеширът не лъжеше — проблемът бе в анатомията на Стенли.

Минах пет метра по-нататък, към ъгловия кабинет на Никъл. Почуках на вратата.

— Кал? — Нищо. Опитах отново, но не получих отговор. Протегнах ръка към дръжката и я завъртях с нарастваща сигурност, че нещо не е наред.

Никъл лежеше насред стаята с лице нагоре и затворени очи. От ъгъла на разтворените му устни капеше кръв. Ръцете му бяха разперени на двете страни. Бедрата му и дългите му пищали, сгънати в коленете, бяха обърнати в посока към вратата. Не ми бе нужна помощта на Мич Грийн, за да разбере, че Никъл беше намушкан в гърдите и корема. Видях разрезите от раните по зелената му риза, която бе покафеняла от кръв.

— Кал? — повторих, приближавайки се до него. На два фута от тялото му стъпих върху окървавения килим и кракът ми издаде шляпащ звук, като че ли бях нагазил в кална локва. Загледах се в неподвижното тяло пред себе си, уверен, че колегата ми е мъртъв.

Коленичих по-близо до него и дочух лек съскащ звук. Не бях сигурен откъде идва — от устата му или от пробитите му дробове, но после забелязах, че струйката кръв между устните му се усили и мускулите на врата му се стегнаха в усилие да поеме въздух. Протегнах два пръста към шийните вени, за да потърся пулс. Щом докоснах студената му кожа, пръстите ми станаха лепкави, като че ли натопени в лепило. Плъзнах ги нагоре и надолу по врата му, преди да усетя чести немощни удари.

Бях толкова съсредоточен в търсенето на пулс, че не бях забелязал как от известно време е отворил очи и гледа към мен. „Кал!“, повиках го отново.

Премига с клепачи и изпусна няколко кървави мехурчета от устата си, но не издаде никакъв звук. Наведох се по-близо и се вслушах в стържещото му дишане и сумтене, което напомняше думи, изречени под вода.

Сграбчих лявата му ръка в своята.

— Стисни ръката ми, Кал! — След миг усетих тръпка — като че ли есенен лист бе паднал върху ръката ми — и разбрах, че е все още в съзнание. — Отивам да потърся помощ.

Опипах джобовете си в търсене на мобилния телефон. Когато го извадих и тръгнах да набирам, забелязах индикация, че няма връзка с мрежата и се проклех, че не съм се абонирал за доставчик, който осигурява по-добро покритие. Надигнах се на крака и претърсих бюрото на Никъл, но не успях да намеря телефона му. Обърнах се, подхлъзнах се на мокрия килим и изтичах по коридора навън към приемната. Сграбчих стационарния телефон на бюрото на секретарката. Натисках бутоните с пръст, покрит със съсирваща се кръв.

Бях успял да набера само деветката и първата единица, когато слушалката изскочи от ръката ми, а главата ми бе мощно отметната надясно. Заедно с болката в устата си долових вкуса на грубата кожа на ръкавица.

— Отдавна трябваше да зарежеш тази история, д-р Ашман — прошепна мъжки глас.

В същия миг, в който горещият дъх опари ухото ми, усетих ножа, впил се в гърлото ми под адамовата ябълка.

— Време е да се присъединиш към колегите си — отново прошепна мъжът.

Убеден, че съвсем скоро ще умра, бях изненадан от внезапно обзелото ме ведро спокойствие. Чух силно изсвистяване, което първоначално помислих за звук, издаден от собственото ми прерязано гърло, но после осъзнах, че идва от отварящата се централна врата на офиса. Без протакане, изненадвайки дори себе си, се възползвах от разсейването на нападателя си и забих десния си лакът в корема му. Той се задави. Веднага се завъртях, за да се освободя от хватката му и усетих как по шията ми премина бързо жилване. Обърнал главата и торса си, се изправих лице в лице срещу маскирания си нападател.

Беше отстъпил няколко крачки назад, превит с ръце на корема, сграбчили тъмния му суитчър. Успя да се изправи, преди да успея да го халосам.

— Кофти ход, докторе — изкашля се през скиорската си маска той и размаха масивното острие към мен.

Отстъпих три крачки и опрях гръб до стената. Той пристъпи напред и аз вдигнах ръце, за да предпазя главата и лицето си. С изгаряща болка острието се стовари върху дясната ми ръка. Сnižих гарда, колкото да видя блясъка в очите му. Вдигна отново ножа и аз присвих ръце пред лицето си, препречвайки зрителното си поле, за да блокирам следващия удар.

Преди него обаче чух глас, който със силен акцент извика:

— Какво правите тук?

Свалих ръце и видях как нападателят ми се обръща и се опитва да намушка застаналия пред него чистач. Но дребният набит човечец реагира с неочаквана бързина. Стрелна се наляво и избягна замахането с ножа. После стъпи здраво на крака и смело се насочи към нападателя. В ръката си бе хванал като пика металната дръжка на бърсалката за под.

— Какво правиш?! — изкрещя отново чистачът. — Спри веднага!

Маскираният мъж се поколеба. Всички замръзнахме за няколко дълги мига. После нападателят ме погледна през рамо. Точно когато вече очаквах да видя идващото към мен острие на ножа, той се обърна и се затича към вратата, пред която бе застанал чистачът, който се извъртя и се отмести встрани, а нападателят пъргаво го заобиколи, зави зад ъгъла и затича към изхода. Там се блъсна в количката с инструменти за почистване, която го препречваше. Скимтящ от болка, той се промуши покрай нея и изчезна навън.

Зашеметен, с кървяща ръка, стоях и гледах как чистачът се изправя на нозе.

— Ти вика полиция! — изкрещя той, изкарвайки ме от вцепенението.

Сграбчих полуразбитата слушалка и набрах 911. Спокоен женски глас прие обаждането ми.

— Изпратете бързо линейка! Тук има намушкан човек.

След като потвърдих адреса, тя каза:

— Сега ще препратя спешното повикване. Моля, не затваряйте.
— След няколко секунди отново чух гласа ѝ. — Нападателят там ли е все още?

— Не... Поне така мисля.

— Някой друг пострадал ли е?

— Аз имам едно порязване, но съм добре.

— Диша ли пострадалият?

— Преди няколко минути дишаше. — Дадох си сметка, че никой не бе обърнал внимание на Никъл. — Моля, повикайте сержант Девъншир от „Убийства“. Той е в течение. Аз отивам да видя как е пострадалият. — Окачих слушалката и се обърнах към чистача: — Благодаря ви — казах и с леко замаяна глава се заклатушках към него. — Спасихте живота ми.

Той отстъпи назад и буйно разтърсвайки глава с жест ми показа да не се приближавам. Сочеше ръката ми. Погледнах я и разбрах. Кръвта от раната на китката ми бликаше като от градинска пръскалка, обливайки стените и пода.

Пресегнах се с другата ръка да запуша артериалния фонтан, но внезапно краката престанаха да ме държат.

Странен металически вкус изпълваше устата ми. Гърлото ми смъдеше. Спомних си как ме изкараха от ярко осветената операционна зала. Хирургия. Сигурно са ми вкарали ендотрахеална тръба в гърлото по време на операцията, защото го усещах и възпалено. Зъбните колелца в главата ми не се въртяха особено бързо, но както със задоволство и облекчение установих, все още се въртяха.

Надигнах глава от възглавницата и погледнах превръзката, обгърнала дясната ми ръка до рамото, която, странно защо, не ме болеше. Отпуснах обратно глава и долових с крайчеца на окото си някакво движение. Обърнах глава и видях Клер и Дев, седнали в столове до леглото ми. Може би се дължеше на успокоителните, разхождащи се във вените ми, но тя ми се стори невероятно очарователна с прибраните си назад коси, макар и облечена в същия зелен пуловер, който носеше предната вечер.

Клер се изправи и взе ръката ми в своите длани.

— Ей — усмихна ми се тя, — как се чувстваш?

— Малко замаян. — Думите излязоха от устата ми доста неясно. — Как е Кал?

— Съвсем умрял — рязко отговори Дев. Остана седнал в стола си, скръстил ръце на гърди. Цветът на омачканото му черно поло съответстваше на провисналите под очите му торбички. И очевидно, на настроението му. — Не помниш ли?

Не помнех. Обезболяващите бяха отмили всички спомени от предната вечер, след момента когато се бях строполил на пода.

— Не успя ли да прескочи трапа? — попитах със засъхнали устни.

— Не — въздъхна Дев. — И ако го нямаше онзи дребен самоотвержен португалец, чистачът, ти щеше да лежиш в хладилната камера до него.

— Хосе — опитах се да се надигна, но интравенозните системи, с които бях прикачен към леглото, ме върнаха обратно на дюшека.

Разместих ги и успях да седна в леглото. — Той наред ли е?

— Аха. Но мисля, че след като жена му се натъкна на трупа на Колбърг, а самият той взе участие в нещо подобно на бой със саби, двамата сигурно ще потърсят друга сграда, за която да се грижат. Някоя с по-малко кръв и много по-малко психиатри. — Въпреки изречените остроумия, лицето на Дев оставаше угрижено. — Защо, по дяволите, си отишъл там без нас?

— Кал настоя — свих превързаното си рамо. — Реших, че няма да се покаже, ако ме види да идвам с някого другого.

Очите на детектива проблеснаха.

— Мислиш, че не сме способни да останем незабелязани?

— Признавам, не обмислих внимателно нещата — отвърнах с въздишка.

— И не ти мина през ум, че може да ти устройва капан? — измърмори Дев.

Не беше.

— Ако ми е устроил капан, явно сам е паднал в него — казах.

— Как? Съучастникът му го е изиграл?

— Може би някой го е проследил — рече Клер. — Не сме сигурни, че е било капан.

— При всяко положение сега знаем, че има някой, който се стреми да направи от теб донор на органи. — Дев насочи пръст към мен. — След като те изпишат, няма повече да живееш в своя дом. Разбра ли?

Лекарствата в кръвоносната ми система ме бяха направили необичайно сговорчив, така че само кимнах с глава.

Клер стисна ръката ми.

— Сигурен ли си, че не разпозна нападателя, Джоел?

— Не и през маската. Беше среден на ръст, облечен в много широк суитчър, така че не мога със сигурност да определя и какво телосложение имаше — спрях, за да прочистя болезненото си гърло. — Интересувах се много повече от касапския сатър в ръката му.

— С коя ръка държеше ножа? — попита тя.

— Дясната, струва ми се. Да, дясната беше.

— Чудесно — изръмжа Дев. — Стеснихме кръга на заподозрените до десняците. Вероятно.

Клер се пресегна за каната вода с лед на масата в края на леглото, наля една чаша и ми я подаде.

— Можеш ли да кажеш нещо за гласа му?

Отпих глътка вода и моментално се задавих. След като успях да преодоля кашлицата, изграчих:

— Чух го само да шепне.

— Какво каза?

— Нещо от рода „трябваше да зарежеш тази история“.

— Какво, по дяволите, значи това? — попита Дев.

— Не зная. — Отпих по-малка глътка вода, която този път не влезе в дробовете ми. — Не открихте ли някакви следи на място?

Дев завъртя очи.

— Освен чистача, нямаме други свидетели. „Зайчетата“ също не можах да ни дадат нещо полезно — намръщи се Клер. — Нито входната, нито вътрешната врата са насилени, а са били заключени. Или Никъл е пуснал човека вътре, или онзи е имал собствен ключ. Също като при убийството на Колбърг.

— Ти как влезе? — попита Дев.

— Така и не върнах ключовете, след като напуснах офиса — рекох, след като отпих друга глътка.

— Мдаа... — проточи Дев. После погледна часовника си и се надигна. — Капитанът вече ни чака. Джоел — насочи пръст към мен, — не искам никъде да ходиш сам. Разбрахме ли се?

Потвърдих.

— Идвам след минутка, Дев — каза Клер.

Той я погледна, после премести поглед към мен, но не каза нищо. За което му бях благодарен. След като вратата зад него се затвори, казах:

— Така и не разбрах каква операция са ми направили.

— Хирургът каза, че ножът е разрязал голям кръвоносен съд, артерията на лакътя — не много уверено отвърна Клер. — Загубил си много кръв и имаш един куп шевове, но ще се справиш.

— Цялата нощ ли прекара тук? — попитах и посочих пуловера ѝ.

— Задържахме се много до късно на местопрестъплението. — Шията ѝ порозовя. — Нямаше смисъл да се прибирам и веднага да тръгвам насам.

Пресегнах се и отново докоснах ръката ѝ. Пръстите ни се преплетоха.

— Бях почти сигурен, че ще умра там, в офиса.

— Ужасяващо, нали? — стисна още по-силно пръстите ми.

— Странното е, че не изпитвах страх — поклатих глава. — Но не се чувствах готов да посрещна смъртта.

Вдигна глава към мен.

— Това изненадва ли те?

— Напоследък животът ми не върви както бе планиран. — Наместих ръка в превръзката. — Минавало ми е през ума, че след смъртта на Лор скоро ще дойде и моят ред...

Клер стисна ръката ми.

— Но за пръв път от години насам, съм готов отново да започна да живея — притеснено отместих поглед. — Какви ги дрънкам, сигурно е от лекарствата. Карат ме да философствам като някой „помогни си сам“ гуру.

Тя нежно обърна главата ми към себе си и ме дари с продължителна целувка.

— Много си падам по безпомощни момчета — каза.

— Особено ако са безпомощни и резервирани — окуражен от лекарствата казах аз и се засмях.

— Клер, искаш ли да предам на капитана, че днес не можеш да отделиш време за него? — разнесе се от външната стая гласът на Дев.

След като си тръгнаха, съм заспал. Събудих се и видях сестрата, застанала до леглото ми, да оправя завивките. Каза, че трябва да остана още два дена в болницата, на което ѝ отвърнах, че до половин час ще разполага с още една празна стая. След като подписах формуляра за „изписване в противоречие на лекарска препоръка“, незабавно се прибрах у дома, но не освободих таксито, чакащо пред вратата. Преоблякох се и се отправих към болницата „Харбървю“.

Вървах по болничните коридори, все още леко замаян след операцията. Стигнах стълбите, водещи към моргата и тръгнах по тях надолу. Открих Дев и Клер в приемната зала на моргата. Преди да успеят да ме наругаят, в помещението влетя Мич Грийн в пълно снаряжение за аутопсия.

— Нов ден — нов мъртъв психиатър — изрева той. — Станаха двама на един, а?! — посочи превързаната ми ръка. — За бога,

Пепеляшко, добре ли си?

— Нищо ми няма — отвърнах.

Грийн поклати голямата си глава.

— Както гледам, вие, момчета, карате пластичните хирурзи яко да се потрудат за хонорара си, като вбесявате пациентите им. — После ухилен се обърна към Клер: — А, прелестната детектив Шепърд. Все така лепната за Мът и Джеф^[1], както виждам — посочи с пръст мен и Дев.

— Ще успееш ли да направиш аутопсията днес? — с лека гримаса попита Дев.

— Какво си се разбързал толкова? — възрази му Грийн. — Доколкото ми е известно, единственото нещо, с което Арканзас разполага в изобилие, освен комарите, е свободното време.

— Арканзас — завъртя очи Дев. — Мич, имаш нужда от атлас.

— Арканзас, Алабама, Аризона... имали някаква разлика? Навсякъде е прекалено горещо и пълно със смешно говорещи хора. — Мич се завъртя наоколо с такава енергия, че очаквах да усетя полъх на вятъра, излъчван от него. — Хайде. Имам сума ти неща да ви покажа.

Последвахме го в помещенията за дисекция. Клер ми помогна да облека жълтия гащеризон върху превръзката си и четиримата наобиколихме централната маса, на която лежеше трупът на Никъл. Лицето му бе запазило безстрастното изражение, което бе имал и приживе. Изцъклените му очи гледаха тавана.

Гръдният кош и коремът бяха разрязани и широко отворени, вътрешните органи бяха извадени, оставяйки само обвивка от плът.

Грийн взе от подноса до масата един широк скалпел и го размаха като показалка към тялото пред себе си.

— Отбележете отсъствието на каквито и да било следи от рани. — Той потупа гърди с китката на другата си ръка. — Естествено, като изключим ръкоделието на вашия покорен слуга. Бих казал, че Никъл не е бил толкова извратен като Колбърг.

— Не бъди толкова сигурен, Мич — каза Клер.

— Трупове. Психиатри... — Грийн поклати глава. Погледна през рамо и измуча към асистентката си: — Хелън! Донеси ми сърцето.

Докато чакаше Хелън да изпълни страховитата му заповед, той ни показа различни детайли от изтърбушеното тяло на Никъл.

Забелязах, че Дев се бори да прикрие треперенето на краката си, докато Клер стоеше здраво на своите.

— Вижете ръцете му. — Грийн хвана дясната ръка за китката и я повдигна. Размаха я като провиснало въже напред-назад, за да ни покаже и двете страни — почти няма драскотини.

— Няма отбранителни наранявания — кимна Клер.

— Точно така! — Той отпусна ръката на масата. — Бил е намушкан три пъти в гърдите и коремната област. Очаквах да видя повече неща, като това на ръката на Пепеляшко.

— Значи не е видял насочения към него нож — заключи Дев.

— Не само това. Позволил е на нападателя да се приближи съвсем близо до него, без дори да вдигне ръка. Определено не е очаквал да бъде нападнат, освен ако не е бил прекалено мързелив да си направи сам харакири.

Хелън, с обичайно наведена глава и забити в пода очи, доближи и подаде бъбрековидно легенче на Грийн. Той мушна вътре облечената си с ръкавица лапа и измъкна оттам лъскавото червено мускулесто сърце. Обърна го и го вдигна нагоре пред лицата ни.

— Това е позицията, която сърцето заема в гръдния кош. Дясната сърдечна камера е отпред, а лявата камера, която е главната помпа, е скрита отзад. — С помощта на скалпела в другата си ръка ни посочи назъбена черта, близо до основата на мускула. — Виждате ли това? Окото на бика. Точно в средата на камерата. — Премести скалпела нагоре към върха на сърцето, където се виждаше по-малък прорез. — А това тук само е резнало предсърдието. Може би е нямало да го убие. Но третото рязване е минало точно през далака и със сигурност е щяло да го довърши. Така че имаме три хубави смъртоносни удара.

— Така че, дори и Бърза помощ да бе дошла по-рано... — казах.

— Недей се поти над това, Пепеляшко. — Грийн насочи скалпела към мен. — Дори и Никъл да се е намирал в Спешното отделение, когато нашият човек го е намушкал по този начин... — Той заби три пъти скалпела във въздуха. — Днес пак щеше да има среща с мен. — Поставете сърцето обратно в легенчето.

— Всеки глупак може да убие с пистолет. Достатъчно е да улучиш целта и куршумът ще рикошира вътре, докато разкъса някой жизненоважен орган. Но с нож? — Той скръсти едрите си ръце и поклати глава. — Трябва добре да си разбираш от работата или да

имаш голям късмет. Със сигурност знаем, че нашето момче е използвало дванадесетинчово назъбено острие, широко инч и половина — базуката на ловджийските ножове — но все пак...

— Това често използвано оръжие ли е? — запитах.

— Толкова често, колкото и херпесът в студентско общежитие — подсмихна се Грийн.

— И все пак. — Клер посочи тялото на Никъл. — Това е много различно от начина, по който е бил убит Колбърг.

— Аха — съгласи се патологоанатомът. — Никъл е заклан с прецизността на хирург, докато Колбърг е бил млатен като неподатлив кокосов орех.

— Трябва ли да търсим двама различни престъпници — поклати глава Клер.

— Това вече си е ваша работа. — Грийн свали ръкавиците си и ги хвърли в кошчето за боклук. — Но ще ви кажа едно: ако е бил същият тип, вчера трябва да е пил безкофеиново кафе.

Сбогувахме се с него, съблякохме престилките и се събрахме около колата на Клер.

— Защо напусна болницата? — попита ме Дев.

— Това е нищо и никакво порязване — отвърнах.

Той поклати глава и въздъхна.

— Хайде да се отбием при теб, за да си вземеш куфара. Ще ти се наложи известно време да изтърпиш Илейн, мен и децата. Надявам се, че харесваш шумотевицата.

Преди около година бях им ходил на гости за вечеря. Тогава за пръв път видях петимата им синове, на възраст от осем до петнадесет години. Хубави деца. И Дев се държеше страхотно с тях. Но малката им къща ми се стори твърде пренаселена.

— Може да те настаним в стаята на близнаците — каза той. Имаше предвид най-малките двама. — Ще ги сложим при Рик. Разбира се, ще оцелее само единият, но това не е проблем. Така ще има повече място в микробусчето.

— Можеш да дойдеш при мен — предложи Клер и забързано добави: — Имам напълно обзаведена допълнителна спалня, в случай че родителите ми или някоя от сестрите ми се отбият да ме видят.

Дев погледна и двама ни, като се опитваше да прогони прокрадващата се на лицето му усмивка.

— Сигурна ли си? — попитах.

— Само не се надявай, че спането върви с храна — ухили се тя. — Влизам в кухнята само за да извадя недоядените китайски манджи от хладилника.

— Договорихме се — каза Дев. — Док, днес ще имаме нужда от теб. Надявам се да разпознаеш твоя човек, ако се натъкнем на него — по гласа, по движенията или нещо друго. Става ли?

Кимнах.

— Какво ти подсказва инстинктът? — обърна се Клер към него, след като изкара колата от паркинга. — С двама различни убийци ли си имаме работа?

Дев се загледа в движението покрай нас, преди да отговори.

— На пръв поглед начинът на действие в двата случая е различен. Пистолет и нож. Екзекуция и осакатяване. И така нататък. Но нека помислим. Двама психиатри, и двамата забъркани в доста изчанчени сексуални изпълнения, убити на едно и също място — техния офис — от някого, който има достъп до сградата. И нито единият, нито другият го е видял да се приближава. Това е ключът в нашия случай! И двамата, Колбърг и Никъл, са имали доверие на убиеца. — Той поклати глава. — Един и същ човек го е направил.

— Съгласна съм. През цялото време не ми се вярваше Никъл да е убил Колбърг — замислено изрече Клер. После погледна през рамо и ме попита: — А ти какво мислиш, Джоел?

— Нищо не мога да кажа за убиеца, но мотивите са били различни.

— Защо?

— Убийството на Никъл е хладнокръвно и добре пресметнато. Пълна противоположност на касапницата, в която бе превърнат кабинетът на Стенли.

— И какво от това?

— Това, което се е случило на Стенли, е било изпълнена с омраза и ярост отплата. Докато смъртта на Никъл е чист бизнес. Послужила е за някаква цел.

— Като например да му затвори устата — довърши мисълта ми Клер.

— Звучи смислено — съгласи се Дев.

— Никога не може да бъде смислено — възразих, мислейки за кръвта, която се проля през последните дни в някогашния ми офис. Ако пък ще говорим за безсмисленост, смъртта на бившите ми съдружници въобще не можеше да се мери със смъртта на Анджеела.

Шест месеца по-рано, останал без сън в часовете след разгорещения разговор с Анджеела в три през нощта, потресът ми постепенно се разсея и бе изместен от съмнения.

Първоначално не можех да приема мисълта, че Стенли е замесен в такова противоестественно сексуално насилие, в което тя го обвиняваше. Но колкото повече премислях чувството, толкова повече късчетата от мозайката се наместваха — времето на първия срыв на Анджеела, недоверието ѝ в психиатрите и дори травмите на Стенли от невидени от никого „припадъци“. Това, което ме притесняваше най-много, бе коментарът ѝ за неговата импотентност. Откъде би могла да знае?

В мен се надигаше познато усещане, че съм бил предаден. Нима мъжът, когото бях считал едва ли не за втори баща, бе способен да скрие подобна тайна? Но защо пък не? Рожденият ми баща на практика бе сторил същото.

Усещането за самота, което ме бе завладяло в месеците след самоубийството на Сузи Мълой, постепенно се превърна в нещо лошо — натрапчива вина за това, че не съм успял да разпозная признаците му и не съм успял да я спра. И тогава, точно наскоро периода на самообвинения, татко се изнесе. Между съседите се носеха слухове за някаква друга жена. Но такива слухове имаше винаги, повечето от тях — верни. Дори като съвсем млад тийнейджър бях наясно с женкарството на баща си. Бях чувал родителите ми да се разправят на тази тема. Спомням си мама, която казваше: „Дейвид, зная, че си преспал с половината студентки в общежитието, но те моля да не парадираш с това поне на сбирките на факултета“. Татко не се и опита да ѝ възрази.

След като негодуванието на мама не прекрачваше тази граница, не разбирах защо някаква връзка би накарала татко да напусне дома. А той напусна не само дома ни, но и щата, намери си нова работа като преподавател в колеж около Сан Франциско.

След това отношенията помежду ни вече не бяха същите. Между дванадесетата и петнадесетата си година го виждах само случайно. Прекарахме заедно първото лято след раздялата им в Саусалито. Предполагаше се, че следващата година пак ще отидем там, но едно турне за промоция на книгите му осуети плановете ни. А пък по-следващата година положението на мама се влоши дотолкова, че не можех да я оставя сама за по-продължително време.

Мама се превърна в нещо повече от „разсеян професор“. Академичната ѝ производителност пресъхна, а студентите ѝ, които по-рано обожаваха нейните лекции, започнаха да се оплакват, че те са станали много объркани и често дори безсмислени. Докато един ден шефът на катедрата повика мама и поиска от нея да си вземе неплатен отпуск „докато не си подреди нещата“. Преместихме се в дома на баба под предлог, че мама трябва да се грижи за собствената си майка. Всъщност истината бе точно обратното: незнайно за самата нея, само на четиридесет и пет години, на мама вече ѝ бяха поставили диагноза „ранна форма на болестта на Алцхаймер“.

Един ден, по време на преместването, прибирах в кашони натрупаните на купчини бумаги, които мама никога не изхвърляше. Когато изпразвах чекмеджето на нощното ѝ шкафче, на пода се плъзнаха няколко плика. Почеркът, с който бе надписан един от тях, привлече вниманието ми.

Мила г-жо Ашман,

Не мога да изкажа с думи колко съжалявам за неприятностите, които Ви причиних. Вие бяхте толкова мила с мен, а аз в отплата се опитах да отнема съпруга Ви и да разруша прекрасното Ви семейство. Имахте пълното право да ме изгоните днес.

Трябва да знаете, че не исках да се влюбвам в Дейвид. Беше по-силно от мен. Но той никога не ме е обичал. Обичаше само Вас. Мисля, че това бе неговата криза на средната възраст.

Моля, не казвайте нищо на Джоел. Не заради мен — заради него самия. Той изпитва огромно уважение към

баща си, което не искам да разколебая. Той не заслужава моята себичност да разруши живота му.

Толкова много, много съжалявам...

Ваша
Сюзън Мълой

Беше толкова очевидно! През всичкото време татко е бил специалният „учител“ на Сузи. Но въобще не бях помислил за тази възможност, преди да прочета писмото. Тя не бе двайсет и няколко годишна студентка, зряла жена като другите му завоевания. Беше само едно петнадесетгодишно дете, на същата възраст, на която сега четях писмото ѝ.

Вече бях наясно с половия живот. Гимназията, в която учех, бе разтърсена в началото на учебната година от скандал с един от възпитателите, който бе свалил деветокласничка. Възпитателят бе изправен пред обвинение в углавно престъпление за връзка с малолетна. Същото нещо е застрашавало и баща ми. Дори по-лошо — можел е да бъде обвинен в убийство. Той разби сърцето на Сузи. Осрами я. И я изпрати на покрива на онази сграда, все едно че я беше повел за ръка и блъснал отгоре.

След като прочетох писмото, прекъснах всякакви контакти с татко. И той скоро престана да се опитва да се свърже с мен. Вероятно разбра, че съм разкрил грозната му тайна. Предполагам, че е очаквал от много време да науча, и това е било причина отношенията ни да се променят. А може би е осъзнаването на отговорността и вината му за нейното самоубийство. Но не ми се вярва. Според моя жизнен опит сексуалните хищници рядко изпитват чувство за вина.

Пиянското среднощно нахлуване на Анджела съживи всички тези неприятни спомени от юношеството ми. Скоро думите ѝ започнаха да звучат като проклетие, също като словата в отдавнашното писмо на Сузи.

На следващия ден няколко пъти ѝ позвъних, но тя не вдигна. Оставих две съобщения в жилището на брат ѝ, но той ми се обади чак на следващата сутрин.

— Анджела си отиде — бяха първите му думи.

— Кога?

— Вчера следобед.

— Чакай малко — казах, — значи се е прибрала у дома вчера сутринта, така ли?

— Да, около четири часа. — Успокоих се, като разбрах, че се е прибрала у дома след разправията ни, но за кратко. — Поспа няколко часа — продължи Томи. — Когато стана, се обади някъде по телефона и около обяд излезе. Не съм я чувал оттогава.

— Нали понякога изчезва дни наред?

— Не и по този начин. Не си е взела нищо.

— Провери ли при някого друго?

— Обадих се на приятелите ѝ. Дори и на бившите ѝ гаджета. Никой не я е виждал.

— Провери ли в стаята ѝ?

— Разбира се — нервно отговори той. — Няма я там.

Поколебах се.

— Имах предвид дали не е оставила нещо.

— Какво например? — Не бях сигурен дали разбира накъде се опитвам да поведе разговора.

— Бележка.

— Не. Нищо такова — спокойно отвърна Томи. — Миналия път, когато нагълта онези хапчета, не беше оставила никаква бележка.

— Ще се обадя тук-там. Болници и други подобни. — Не можех да бъда по-конкретен, но мисля, че ме разбра. Имах предвид моргата. После, с максимум оптимизъм, който можях да набера, добавих: — Сигурен съм, че ще се появи скоро.

Така и стана.

На следващата сутрин се бръсних над кухненската мивка и слушах новините в седем часа. След като изреди заглавията на по-важните събития, дикторът съобщи за „неидентифицирана жена на двадесет и няколко години“, тялото на която е било изхвърлено на каменист бряг в парк „Газуърк“. Предполагало се, че е скочила от моста „Аврора“. Още след първите думи на говорителя се порязах с бръсначката. Знаех коя е. Стигнах до телефона и се обадих на Мич Грийн.

— Мич, предполагам, че зная коя е твоята скачалка...

Половин час по-късно той ме посрещна в преддверието на залата за дисекции, където трябваше да се преоблека.

— Наред ли си? — попита и ме прегърна през раменете с могъщата си ръка.

— Да — свих рамене. — Благодаря, Мич.

Взе от закачалката на стената две жълти престилки и ми протегна едната. Докато се обличахме, каза:

— Получих предварителния кръвен тест на момичето.

— И какво? — попитах, докато напъхвах ръка в найлоновия ръкав.

— Алкохолното съдържание е четиридесет и шест милимола^[2] на литър. Това отговаря на повече от половин бутилка текила. Има и повишена концентрация на „Бензодиазепин“.

— Преди време ѝ бях предписал „Оксазепам“ срещу безсънието.

— При тази кръвна концентрация трябва да е погълнала пет или шест хапчета наведнъж. Освен това открихме и валиум в кръвта ѝ. — Влязохме в дисекционната зала и Грийн въздъхна: — Но лекарствата са най-малкият ѝ проблем.

Изминалата нощ в Сиатъл трябва да е била много спокойна. Видях само едно тяло, положено на централната маса, покрито с чаршаф. Двама лаборанти се суетяха около масата и подготвяха легени, ведра и везни. Доближихме масата и аз се помолих да съм сгрешил.

Но и последният лъч надежда загасна, след като Грийн отметна покривалото от тялото ѝ. Не че веднага я познах. Дясната страна на лицето ѝ бе размазана, почти неузнаваема. По-голямата част от лицето бе покрито с големи рани и охлузвания, а сиво-бялата кожа бе обелена на места. Но очите ѝ бяха отворени. Не можех да сбъркам тези пронизващи сини очи, сега безжизнено втренчени в мен.

— Твоята пациентка ли е? — попита през рамо Грийн.

Кимнах.

Отметна целия чаршаф. За втори път през последните три дни виждах ацтекското слънце, татуирано около пъпа ѝ. Тялото ѝ бе пострадало не по-малко от лицето. Повечето контузии бяха от дясната ѝ страна, но и другата бе също така покрита с одрасквания, охлузвания и множество малки порязвания, които не можех да си обясня.

Грийн отстъпи няколко крачки назад от масата и я загледа със скръстени ръце.

— Ударила е водата с дясната си страна. Имала е късмет — след малко каза той.

— В какво?

— Начинът, по който е паднала. Ударила е главата и гръдния си кош и е умряла почти мигновено. Или най-малкото, веднага е загубила съзнание. Някои нещастници потъват с краката надолу и след удара оцеляват достатъчно дълго, за да умрат от удавяне. — Поклати глава настрани. — Не мога да бъда категоричен, но мисля, че е престояла във водата поне едно денонощие.

Пред замисления ми взор премина нежеланата картина на хвърлящата се в студените развълнувани води Анджела.

— По това време на годината водата е доста добър консервант. Високо съдържание на соли и ниска температура. — Той посочи участък от лицето ѝ, където кожата бе започнала да се обелва. — Това лющене на кожата показва, че разложението е започнало. При температура на солената вода между петдесет и шестдесет градуса^[3] трябва да изминат поне две денонощия, преди това да се случи. Следователно тя е прекарала поне два часа на брега, преди да я открият в... — Обърна се към асистентката си: — Кога са я намерили, Хелън?

— Тази сутрин в шест — отговори тя.

— Добре — кимна Грийн. — Сега да пресметнем. Двадесет и четири часа във водата... после два-три часа съхнене, преди да я намерят... — Той мънкаше на висок глас сметките си. — Този мост е много натоварен. Трябва да е скочила по малките часове, иначе със сигурност някой щеше да я види и да я спре. Така че да се насочим към вчерашното утро, някъде около три или четири часа. Кое то идва съвсем на място — в неделя сутринта мостът „Аврора“ е най-безлюден.

— Защо си сигурен, че не е скочила тази сутрин и е била веднага изхвърлена на брега?

— Твоето момиче е било във водата поне дванадесет часа.

— Каза, че водата е добър консервант. Как можеш да бъдеш сигурен?

— Студената солена вода е добър консервант, но морските животинки не са — посочи малките драскотини и ранички по тялото ѝ, — рибките са си похапнали.

— Господи! — останах почти без дъх. Краката ми се подгънаха и целият се олюлях.

Грийн успя да ме прихване през мишниците малко преди да се срутя на пода. С помощта на асистентката си ме довлече до стола в ъгъла на залата. Седнах прегърбен, провесил глава между коленете си, а той застана пред мен и започна да ми мери пулса.

— Така значи се отразявало на някои слабонервни — пошегува се той. — Надявам се, че няма да имаш нужда да полегнеш за малко на някоя от моите маси?

— Гледай си работата, Мич. Ще се оправя. — Световъртежът постепенно ме напускаше.

— Сигурен ли си? — Останал все така приведен към мен, той ме гледаше с тревога в големите си сиви очи.

— Напълно — казах, макар че не бях толкова убеден, когато излязох навън.

Обадих се в кабинета си и отмених седмичния си график. Имах нужда от време, за да се окопитя и да разбера какво се е объркало. През цялата си кариера досега със страх бях очаквал първия си пациент — самоубиец, но не бях предполагал, че преживяването е толкова болезнено.

Отново се опитах да си представя как се е случило. Хладният утринен бриз, Анджела, стъпила върху перилата на моста. Отблясъците в тъмните води някъде долу. Почудих се дали в мига, преди да отпусне ръце и да направи крачката напред към мрачната бездна, е почувствала страх, съжаление, облекчение или просто нищо? Спомнила ли си е за баща си, за Стенли или — най-лошото — за мен?

Като че ли отново преживявах смъртта на Сузи. Само че този път чувството за вина бе много по-здроаво забито в съзнанието ми. Бях обучен да разпознава признаците му. Трябваше да спра Анджела. И този път чиновникът все още бе част от моя живот.

Погребението бе четири дена по-късно. Без да губи нито за миг хладнокръвие, Томи изрече надгробното слово със спокоен, стабилен

глас, без да гледа в бележките си. Посетителите, препълнили малката църква, също не показаха емоциите си.

Пресрещна ме в преддверието на църквата. Приликата му с Анджела бе толкова силна — дори заставаха в едни и същи пози — че ме заля нова силна вълна меланхолия.

— Благодаря, д-р Ашман — каза той и ми протегна ръка.

— Няма за какво.

— За това, че опитахте.

— Знам ли? — отпуснах ръката си.

— Какво още бихте могли да направите?

— Тя дойде при мен в събота сутрин, един ден преди... — казах тихо. — Беше много объркана. Не трябваше да я оставя да си тръгне. Очите на младежа се свиха от внезапно подозрение.

— Какво е търсила в дома ви?

— Дойде внезапно, в два през нощта. Пияна и разстроена.

— От какво беше разстроена? — Гледаше ме със същия пронизващ поглед, който ми бе отправяла преди сестра му.

— От много неща — поколебах се за миг. — Най-вече от Стенли Колбърг.

— Защо пък от Колбърг?

— Твърдеше, че я е малтретирал сексуално.

Той целият преbledня. Изръмжа:

— Всичко тръгна наопаки, откакто почна да ходи при този кучи син. И какво се случи, докато беше при вас?

— Казах, че не ѝ вярвам — наведох поглед. — Затова си тръгна.

Устните му се свиха в отровна презрителна усмивка.

— Помислили сте, че ви лъже за Колбърг?

— Не... Не знам. Трябва да ме разбереш — с него сме приятели от много години. Невероятно трудно ми е да повярвам.

— Шибани психиатри! — Той се завъртя и влезе обратно в църковния неф.

— Сега ѝ вярвам — казах, но той вече бе изчезнал.

След погребението взех безсрочен отпуск от офиса с надеждата, че постепенно ще изхвърля от мислите си смъртта на Анджела. Само че стана точно обратното — почти непрекъснато мислех за нея.

Две седмици по-късно седях в дневната и се опитвах да се разсея с един роман от серията за адвокатите, изправящи се срещу целия свят. На вратата се позвъни. Щях да игнорирам посетителя, ако Нелсън не се беше разляял упорито.

Пред мен, облечен в костюм и с вратовръзка, стоеше Стенли, отправил ми най-приятелската си усмивка.

— Здравсти, Джоел!

Не казах нищо.

— В лош момент ли техващам?

Свих неопределено рамене.

— Може ли да вляза?

Влезе след мен в дневната и се настани на същия диван, на който само преди няколко седмици бе седяла Анджели. Поклати осъдително глава.

— Изглеждаш съвсем скапан.

— Защото не съм се обръснал. — Обаче беше прав. Мърлява тениска, несресани коси, набола брада — всичко това издаваше запуснатост. Бях свалил цели пет паунда, които не ми бяха излишни.

— Първата ли ти беше? — попита Стенли. Хладното ми посрещане никак не го бе смутило.

— Каква първа?

— Първото самоубийство в практиката ти.

— Да.

— Много съжалявам, Джоел — той поклати глава, — жестоко е. Особено в светлината на опита ти от детството. Сузи, нали така се казваше?

Стенли никога не забравяше подробностите. Но той беше последният човек, с когото бих искал да обсъждам приликите между Сузи и Анджели. Затова запазих мълчание.

Той отново се усмихна. Лицето му излъчваше цялата симпатия на света.

— Имам лоша новина за теб. Ще има и други.

— Така ли мислиш?

Кимна с глава.

— А най-лошото е, че няма да започнеш да го приемаш по-леко.

— Мисля, че ще е по-зле, ако започна да ги приемам по-леко.

— Такова е сърцето на звяра. Виж пациентите ни. Ние сме като сапъори на човешкото съзнание. Колкото и предпазлив да си, от време на време нещо гръмва в ръцете ти.

— Странна аналогия.

— Някои от нашите пациенти са като бомба със закъснител.

— Анджела такава ли беше? — попитах и го погледнах право в очите, но той не отмести поглед.

— Точно така.

— Но тя не гръмна в твоите ръце, нали така?

Стенли настръхна.

— Не ме разбра, Джоел.

— Тя не се самоуби, докато ти се грижеше за нея.

Раменете му се отпуснаха. С тъжна усмивка рече:

— Чиста случайност, Джоел. Много лесно можеше да стане и тогава. Мисля, вече ти казах, че накрая въобще не можех да ѝ помогна.

— Нито пък аз.

— Но поне опитахме, нали?

— Какво точно опита ти, Стенли? — надигнах се от кухненския шкаф и се доближих до него.

Той предупредително ме погледна.

— Опитах с „П“-тата — психотерапия, психоанализ, фармацевтика^[4].

— Може би си пропуснал „С“ и „М“.

— Какво? — намръщи се той.

— Садомазохизъм. Камшици и вериги. Това ли имаше предвид, като каза „опитали“?

— Камшици? — видимо смутен той поклати глава.

— Болката, Стенли. Върховното удоволствие — насочих пръст към него. — Анджела ми разправи за малките ти чудатости.

— Ох, пак ли започваме този разговор — въздъхна той. — Не зная как да те разубедея другояче. Импотентен съм.

— Импотентен или асексуален? Има разлика.

— Не и за мен — подсмихна се той, демонстриращ спокойно разбиране. — Защо толкова настояваш да противопоставиш моите думи на тези на Анджела?

— Видях го, Стенли.

— О, да, разбира се. Видя го през нейните очи, нали? — с подигравателна нотка в гласа попита той.

— Видях го на шибания ѝ гръб!

— Кое?

— Видях белезите — направих няколко крачки към него. — Местата, където си я горил със свещ, като част от... — вдигнах ръце във въздуха. — Един господ знае от какво.

— Джоел, разбирам колко си потиснат... — снизходително кимна Стенли.

— Искаш да удриш и да бъдеш удрян? Чудесно. Направи го със съгласието на някой друг пълнолетен извратеняк. Твоя си работа. Но — поклатих пръст към него — ти си бил неин терапевт. Неин съветник. Неин лекар, по дяволите. И не само си я експлоатирал сексуално, но и си я изнудвал и заплашвал. — С всяко обвинение пристъпвах крачка напред. — Минал си толкова навътре от татък линията, че въобще не я виждаш зад себе си.

— Разбирам и оценявам скръбта и усещането ти за вина, но те ти пречат да преценяваш правилно. Иначе не би зарязал с такава лекота десетгодишно приятелство.

— Не, Стенли! — бясно поклатих глава. — Проблемът е там, че позволих на десетте години приятелство да застанат между мен и истината. И резултатът е налице — Анджела е мъртва.

Той посегна да докосне ръката ми, но аз рязко се дръпнах. Останах няколко секунди надвесен над него. Замълчахме. Накрая той каза:

— И така, ти си присвояваш правото да съдиш. Едновременно си и съдия, и съдебни заседатели. Думите ми нямат никакво значение. И това при положение че нямаш грам доказателства.

— Присъствах на аутопсията ѝ. Видях как ударът във водата е размазал лицето ѝ и малките петънца там, където рибите са започнали да я изяждат.

— Какво доказва това? — спокойно попита той.

— Как си могъл да ѝ причиниш това, Стенли? На твоята собствена пациентка?

— Как мога да те убедя, че не съм го направил? — Той ме погледна толкова искрено, че само седмица по-рано вероятно би ме стреснал. — Изглежда Анджела се е фиксирала върху мен като

източник на всичките си беди и несполуки. Не мога да си въобразя друга причина, поради която би съчинила толкова невероятна история.

— Ааа, не! Очите ми са направо издрани от пелената, която бе успял да спуснеш пред тях. Но този път няма да стане.

— Но на Анджела Конър — маниакална лъжкиня със синдром на гранично личностно разстройство — на нея ти вярваш безпрекословно, а?

— Тя не ме излъга за теб.

Скочи на крака толкова рязко, че не можях да реагирам. Доближи лице на по-малко от фут до моето и изкрещя:

— Тази глупава малка кучка лъжеше за всичко.

— Имай малко уважение към пациента.

— Какво уважение заслужава тя? — усмихна се презрително. — През целия си шибан живот е била самоубиец, търсец своя мост. И за да си запълни времето, малката курвичка се забавляваше, като разбиваше живота на другите — на баща си, на брат си, на гаджетата си, на кой ли не. Сега, дори и мъртва, го прави на мен.

Свих пестници.

— Ти си човекът, който я изпрати на оня мост. А сега обвиняваш нея за това. Що за побъркано копеле си?

В очите му просветна ярост.

— Не съм отговорен за смъртта ѝ. Нещо, което ти не можеш да кажеш за себе си.

— Какво означава това? — изкрещях.

— Отвори шибаните си очи и виж! Отчаяно търсеца помощ, тя идва при теб в два часа през нощта. Ти си последният човек, към когото може да се обърне. Но дали я утешаваш? Дали я успокояваш? Нищо подобно, ти я изритваш обратно вън, в студената нощ. — Той се изсмя злобно. — Това е смъртната присъда.

Не бях удрял никого от трети клас насам, но сега замагнах с дясната ръка и го халосах с такава сила по лицето, че ръката ме заболя от удара.

Стенли отстъпи крачка назад, вдигна ръка към лицето си и го покри с длан. През пръстите му се процеди кръв. Дочух някакъв звук, подобен на сумтене. Първоначално помислих, че се дави, но после разбрах, че се смее.

— Ти се оказа едно голямо разочарование — процеди през кървавите си пръсти. — Отказваш се от всякакъв шанс за щастие след смъртта на жена си. А сега проваляш кариерата си заради някакъв патетичен неадекватен порив.

— Напусни дома ми — спокойно казах аз.

[1] Герои от рисуван сериал. Употребява се и като синоним на „добро ченге и лошо ченге“. — Бел.прев. ↑

[2] Милимол = 0,001 мол. Мол е единица за материя, съдържаща толкова молекули от веществото, колкото въглеродни молекули има в 12 грама въглерод. — Бел.прев. ↑

[3] По скалата на Фаренхайт. Съответства на 10 до 15 градуса по Целзий. — Бел.прев. ↑

[4] На английски думата се изписва с „Ph“ в началото. — Бел.прев. ↑

След като излязох от залата за аутопсии, имах нужда от малко време, за да се отърся от картината на изкормените останки на Калвин Никъл. Колкото повече обезболяващите напускаха организма ми, на тяхно място се загнездваше мисълта колко близо бях до възможността сега да лежа на съседната маса до бившия си партньор с грижливо претеглени и опаковани в малки пликчета вътрешности.

— Какво ще кажеш? — попита Дев от задната седалка на колата. Беше ми отстъпил мястото отпред заради раните.

— Извинявай, Дев — казах, — не те чух.

— Не стига, дете не ме слушат у дома... — въздъхна той. — Питам те дали можеш да си представиш Копача, Хакинг или Маккейб под онази скиорска маска.

— И тримата подхождат по ръст. Може би ще ми е по-лесно, ако ги видя да държат нож.

— Да бе! — изсумтя Клер.

— Но може да помогне.

— Адвокатите на защитата направо ще се влюбят в идеята ти — каза Дев, потупвайки с пръсти облегалката зад главата ми.

Вдигнах дясната си ръка, но разтърсващата болка бързо ме отказа от идеята да показвам нещо с тази ръка.

— Помислете. Този тип се опита да ме убие поне веднъж, нали?

— Е, и?

— Вероятно мисли, че зная повече, отколкото е в действителност. Бихме могли да се възползваме от това.

— Искаш да те използваме като примамка ли? — попита Дев.

— Не знаеш какво точно *искам*, но бих могъл да го подмамня да се покаже.

Зърнах профила на притеснената гримаса, която направи Клер, и се обърнах назад към партньора й. Присвил очи и сбърчил чело, той изглежда обмисляше предложението ми.

— Как нашето приятелче ще разбере къде да те намери? — попита.

— Мога да се прибера у дома.

— И какво ще правим? Може да не дойде никога вече. Или пък да изчака месец-два, докато нещата се поуталожат.

— Ами ако го провокирам? — казах.

— Кого да провокираш? — намуси се Дев.

— Всеки, когото сме заподозрели досега. Мога да им се обадя един по един и да им кажа, че зная нещо. И да поискам среща.

— Докторе, знаеш ЛИ какво означава „подмамване“? — подсвирна детективът. — Идеята не ми допада.

— Нито на мен — намеси се Клер, без да отмества поглед от пътя. — Тялото на Никъл още не е изстинало. Все още нямаме нужда от отчаяни стъпки.

Тя подмина отбивката за Сياتълското полицейско управление и продължи в посока на „Пайниир скуеър“. Минахме по павираните улици на туристическия център^[1] и после завихме към по-опърпаните квартали на града. Паркирахме пред един от многото западнали хотели, наредили се по „Джаксън стрийт“.

В качеството си на специалист към Центъра за психически заболявания „Каскейд“ бях посещавал повечето от тези хотели по един или друг повод. Населени с наркомани, алкохолици и хронични пациенти на психиатрията, тези приюти даваха стаи под наем за седмица или за месец. Понякога и за час. За мен те бяха мрачно свидетелство за недостатъците на човека.

Излязохме от колата и минахме покрай мърлявия брадясал човек, който се олюляваше пред входа на хотела, заплашващ да се срути върху празната винена бутилка, търкаляща се на земята до него. Като ни видя, той протегна към нас с трепереща ръка опърпана бейзболна шапка. Двамата с Клер бръкнахме в джобовете си и го ощастливихме с няколко четвъртака, а Дев извади две хартийки от портфейла си и ги пусна в шапката. Старият пияница ги погледна недоумяващо. Аз обаче знаех какво представляват — откакто го познавам, Дев раздава рекламни безплатни купони за „Макдоналдс“ на просяците.

Клер отвори металната порта на хотел „Астория“. Последвахме я вътре. Вратата се затвори зад нас и естественият блясък на следобеда помръкна. В настъпилия сумрак сетивата ни бяха връхлетени от

миризма на цигари и пържени пилета. В креслото зад плота на рецепцията се бе излегнал кльощав мъж на около четиридесет години. Полуотворените му очи безучастно гледаха стоящия наблизо телевизор, от който струеше някаква сапунена опера.

— Търсим Рон Уейвър — каза Клер на обсипания със следи от акне човек.

Без да ни погледне, камо ли да се поинтересува кои сме, той посочи с пръст стълбището и промърмори:

— Втори етаж, стая двадесет и четири.

Миризмата се засилваше с всяко стъпало, което изкачвахме нагоре. Смръщил нос, Дев се обърна назад и каза през рамо:

— Нямате ли усещане, че всички тук изяждат поне по две пържени пилета на ден?

Отминахме пет или шест врати по коридора на втория етаж, преди да стигнем вратата с табелка 24. Клер почука. Нищо. Тъкмо вдигаше ръка, за да почука повторно, и вратата се откряна. В цепката зърнахме незапомнящото се лице на Рон Уейвър.

— Какво има? — попита той.

— Бихме искали да си побъбрим — любезно отговори Дев.

— Вече ви казах, няма да разговарям с вас, без да присъства адвокат.

Дев го блъсна и отвори широко вратата.

— Имаме нов труп. Или ще говориш с нас тук и сега, или ще те закараме на наша територия и ще го направим там. Разбира се, тогава няма да си ни пръв приоритет и може да почакаш някой и друг ден, докато *на нас* ни се прииска да говорим с теб.

Уейвър обмисли заплахата, обърна се и се повлече навътре, като остави отворена вратата, за да можем да го последваме.

Бях изненадан колко чиста и спретната бе неговата стая, сравнена с други, които бях виждал в подобни хотели. Но дори и в кочините, които някои наркомани наричаха свой дом, по стените имаше някакви картини, книги на масата или нещо друго, издаващо присъствието на обитателя. Тук не видях нищо подобно.

Уейвър застана в средата на стаята с увиснали покрай тялото ръце. Мократа му коса бе сресана напред. Бях го наблюдавал само през двустранното огледало на залата за разпити в отдел „Убийства“, така

че той ме виждаше за пръв път, откакто го бяха изписали от Западната щатска. Не изглеждаше никак разчувстван от срещата ни.

— Какво прави тук д-р Ашман? — обърна се той към детективите, като че ли бяха довели със себе си някакво противно коте.

— Помага ни да съставим психологичен портрет на нападателя — отвърна Клер.

— И знаеш ли на кого прилича нарисуваният от него образ? — Дев насочи показалеца си към Уейвър и нарисова кръгче във въздуха.

Той обаче не се впечатли.

— Казахте, че някой е умрял.

— Калвин Никъл — каза Клер. — Познаваш ли го?

— Партньорът на д-р Колбърг — безстрастно отговори Уейвър.

— Такъв е бил, преди някой да го нареже на парчета — любезно изкоментира Дев. — Къде беше вчера около десет вечерта?

— Тук.

— Може ли някой да го потвърди? — попита Клер.

— Съседът ми.

— О, разбирам. — Дев обходи с префърцунена гримаса потискащото неприветливо помещение. — Забавлявали сте се? Поканил си съседа на гости, на чай с бисквити?

Уейвър поклати глава.

— Наркоманчето нахълта снощи тук и ме заплаши с мръсна игла — невъзмутимо отговори той. — Каза, че ще ме зарази със СПИН, ако не му дам пари.

— И ти какво направи? — присви очи Клер.

— Казах му да се маха оттук.

— И той послуша ли те?

По лицето му пробяга сянка от усмивка.

— Накрая го стори.

— Дали си е вкъщи сега?

— Вероятно още е в болницата.

— Не си го халосал с лопатата, нали? — Дев въздъхна и потри очи.

— Всичко е описано в доклада на полицаите — рече Уейвър.

С доста усилия успяхме да измъкнем от него цялата история как с помощта на тигана е изкарал карантите на съседа си, след като онзи

го бил заплашил да го „приобци“ с помощта на иглата. С това като че ли изчерпахме въпросите си и се приготвихме да си вървим. На път към вратата се спрях и се обърнах към него.

— Защо човек, който не се докосва до алкохол или наркотици, живее насред такъв панаир?

Уейвър ме стрелна с поглед, в който долових проблясък на негодувание, почти веднага изместен от познатото каменно изражение.

— Аз съм излязъл от затвора престъпник, пациент на психиатрична болница. Къде другаде бихте ми предложил да отида да живея?

След като напуснахме стаята и тръгнахме надолу по стълбите, Дев се обърна към мен и попита:

— Лопата, сега — тиган, този тип май има доста разнообразен инструментариум. Сигурен ли си, че не е бил той под скиорската маска?

— Не ми се вярва, макар че не мога да бъда напълно сигурен. Докато бяхме горе, не долових нищо познато. — Закашлях се и се постарях да дишам само през устата, за да избегна зашеметяващата воня в коридора.

Веднага след като се настанихме в колата, Дев измъкна мобилния си телефон от джоба на сакото и набра някакъв номер. След поредица изръмжавания и саркастично изречени „супер“, го затвори и прибра обратно в джоба на шлифера.

— Алибито на Уейвър се потвърждава. Малко след десет часа е бил посетен от полицейски патрул, извикан заради шумотевицата в стаята му. Не е имал време да убие Никъл, да се прибере и забърка това.

— Значи зачеркваме Уейвър от списъка? — рече Клер.

— Да, но използвай молив. Този тип...

Клер влезе в паркинга на магазин за готови храни, намиращ се в горния край на главната улица, в блок, изобилстващ с оплоти от мухите барове и пренаселени постройки, не много по-различни от тези в квартала на Уейвър.

Влизането ни в магазина бе съпроводено от тих звън на камбанка. Звукът накара стоящия зад щанда мъж, облечен в добре изгладена зелена униформена риза, да се обърне с усмивка към нас.

Младоликата физиономия на Уейн Хакинг блесна, досущ като отражението на лампите във високото му оплешивяващо чело.

— Здравейте, д-р Ашман. Какво се е случило с ръката ви?

— Дребна работа — отвърнах, свивайки рамо.

— Уейн — Дев доближи тезгяха, — дали случайно снощи не си избърсал праха от стария универсален кухненски нож?

— Моля? — Челото на Хакинг се набръчка от притеснение.

— Нали се сещаш — оня, дето „реже, цепи, дялка“ — Дев изимитира гласа от телевизионната реклама — и минава през човешко сърце като през гнил домат.

— Не ви разбирам, сержанте. — Хакинг вдигна длани напред.

— Миналата нощ Калвин Никъл е бил убит с нож — обясни Клер и също доближи щанда.

— Оооо — облекчено въздъхна Хакинг, като че ли изведнъж всичко си бе дошло на мястото. Погледна ме през раменете на детективите. — Много съжалявам да науча това, д-р Ашман.

Кимнах учтиво.

— Познаваше ли д-р Никъл? — попита Клер.

— Само колкото да си кажем „здрости“ — протегна ръка и намести пакетчетата дъвка, наредени на стойка върху щанда. — Срещал съм го няколко пъти в офиса на д-р Колбърг и на д-р Ашман.

— И никога не си бил негов пациент, така ли?

— Не — поклати глава Хакинг. — Само на д-р Колбърг. Всъщност сега си търся нов психиатър. — Отново погледна покрай детективите към мен. — Приемате ли нови пациенти, д-р Ашман?

— В момента не поддържам частна практика.

— Май напоследък този бизнес започна да става опасен — любезно ми се усмихна той.

Дев се наведе напред и се облегна на лакти върху щанда.

— Къде беше снощи, Уейн?

— При Ивон.

— Трябваше да се досетя — цъкна с език Дев. — Винаги, когато убият някого, ти си при твоето гадже. Онази вечер, когато пречукаха Колбърг, пак беше там. — Щракна с пръсти. — Или пък онази вечер, когато си бил с гаджето си и сестра й, преди да бъдат заклани... от самия теб.

— Снощи бяхме на кино. Гледахме един ирански филм „Блясъкът на зората“. — Заяждането на детектива не успя да смути Хакинг.

— Кога и къде? — попита Дев, изправяйки се от щанда.

— Късната прожекция на „Уормууд“. От девет и половина до към полунощ.

— Може ли някой друг освен твоята приятелка да го потвърди? — попита Клер.

— Предполагам — кимна Хакинг, — залата беше доста празна, но продавачът на билети навярно ме е запомнил. Шегувахме се, че „Блясъкът на зората“ може да счупи касовите рекорди на „Властелинът на пръстените“.

— Извади два коза — промърмори Дев.

Вратата се отвори и камбанката пропя отново. Понесли скейтбордовете си, влязоха двама тийнейджъри с бейзболни шапки и оцветени в синьо очила. Погледът на Хакинг навъсено следеше обиколката им между рафтовете на магазина.

— Момчета — подвикна им той, — ще ви обслужа веднага, след като привърша работата си с тези полицейски служители. — После се обърна към нас: — Детективи, налага се да се погрижа за магазина, ако нямате нещо друго за казване — кимна с глава към децата. — Нали разбирате какво имам предвид?

Дев и Клер тръгнаха към изхода, но аз останах на място и попитах:

— Уейн, каква кола караш?

Усмихна се толкова широко, че почти можах да видя всичките му мъдреци.

— Аз съм природозащитник, д-р Ашман. Нямам кола. Карам само велосипед.

Обърнах се да си вървя и той подвикна зад мен:

— Пазете си ръката, докторе!

— Може би трябва пак да си поговорим с Ивон — каза Клер, след като се качихме в колата.

— И тя ще ни каже това, което й е наредил Хакинг — изпъшка Дев. — Не. По-добре да попитаме човека от киното — надигна се от задната седалка и ме потупа по рамото. — Как ти се видя Хакинг? Не ти ли заприлича на онзи с маската?

— Нещо не е наред при него — отговорих. — Но не мога да разбера какво е.

По пътя към отдел „Убийства“ ме налегна следоперативното изтощение и аз клюмах на седалката. Като пристигнахме, Клер настоя да полегна във вътрешната зала за почивка. Приех, за да не ѝ противореча и се настаних на дивана с намерение да подремна двайсетина минути. Четири часа по-късно ме събуди ръбестата физиономия на Дев.

— Как се чувстваш, спяща красавице?

Прозинах се и се опитах да се протегна, но парещата болка в дясната ръка бързо ме отказа от това начинание.

— Къде е Клер? — попитах.

— Говори по телефона. — Той се обърна и тръгна към вратата на стаята. — Искаше да те оставим още да спиш, но мисля, че би предпочел да се присъединиш към нас.

— Къде? — Вече се бях изправил на крака.

— В клуба — лаконично отвърна Дев и излезе.

Последвах го по коридорите на отдела. Излязохме навън, където Клер вече ни чакаше в колата. Докато пътувахме към центъра, си дадох сметка, че през десетте дни от убийството на Стенли насам съм прекарал много голяма част от времето си в колата ѝ. Помислих си, че бих могъл да бъда и на доста по-лоши места.

— Ние посвършихме малко полицейска работа, докато ти проспиваше младините си там отзад — рече Дев.

— Каква например? — попитах.

— Като начало установихме, че нашият темпераментен дипломиран счетоводител Брент Маккейб е заминал за Чикаго преди два дена. Така че няма начин той да е нападнал Никъл и теб с ножа. Също така говорихме с Ивон Карпинели, момичето на Хакинг, която ни разказа съвсем същата история, направо да не повярваш.

— Дума по дума — намеси се Клер. — Включително и тъпата шега как филмът щял да счупи касовия рекорд.

— Ето тук надясно, Клер. — Дев се наведе напред и посочи с пръст.

Едва ли би пропуснала мястото и без неговата помощ. Макар и здрачът да не бе преминал в мрак, нямаше как мигащите светлини и пищният претрупан вход да не са привлекли отдалеч погледа ѝ. Спря

колата точно пред преградения с въже вход на Руския клуб. След като слязохме, към нас се насочи масивен, идеално подстриган бияч, който махна с ръка и ни заяви, че не можем да паркираме тук. Дев кимна с глава към него и каза:

— Я го вижте тоя на какво прилича. Сигурни ли сте, че тука не е гей бар?

— Слушай, приятел — обърна се към него биячът, — по-добре разкарай тази кола оттук...

Клер пристъпи помежду им и завря значката си в лицето на стоящия пред нея бивол.

— Полиция. Колата ще остане тук. И ти ще останеш да я пазиш.

Масивните рамене на бияча увиснаха и той кимна учтиво. Заобиколихме го и хлътнахме в тъмния вход на клуба. Обзавеждането в стил технопоп никак не ме изненада. Навсякъде погледът ми срещаше неонов светлини, хромирани орнаменти и облечени в прилепнали черни трика келнерки. Всичко това вървеше в комплект с постоянния грохот на механични барабани. Като че ли от улицата на Сиатъл бях влязъл направо в нощен клуб някъде в Берлин или Москва.

Двамата с Дев последвахме Клер по мигащия под на пустия дансинг, в посока на облицования с гранитни плочи бар в далечния край на помещението. Там тя попита нещо един от барманите, който ѝ посочи стълбището зад края на бара. С Клер начело заизкачвахме покритите с червен килим стъпала към втория етаж, където в дъното на малък коридор стигнахме до две облицовани с черна кожа врати, пътят към които бе преграден с шнур, на който висеше табелка „Вход забранен“.

Клер дръпна шнура и хвърли табелката на пода, след което нахлу през вратите. Двамата с Дев я последвахме вътре. В средата на помещението, което представляваше умалено копие на клуба на долния етаж, включително и на гранитния бар, имаше маса, зад която, обграден от две почти голи блондинки, седеше Сергей Пуцин. Беше зает с огромна пържола, придружена от купчина картофено пюре, а момичетата пиеха мартини. До чинията му имаше полупразна бутилка „Столична“, до нея — стакан.

Момичетата може и да бяха сестри, но ни една от тях не изглеждаше да е естествена блондинка. Дебелите им черни вежди и

мургавият тен издаваха източноевропейско наследство. За разлика от цвета на косите възрастта им можеше да се определи съвсем точно.

— Кого искаш да баламосаш, Мръсничко Серж? — каза Дев и посочи двете девойки. — Ако ще и самият Папа да е подписал кръщелните на тези двечките, пак няма да повярвам, че са достатъчно големи, за да се намират тук. Или където и да било близо до теб.

Пуцин преглътна храната в пълната си уста, насочи вилицата си към него и му отговори с най-силния си руски акцент:

— Шерлок, мислех, приключил с теб.

— С мен ще си приключил — изръмжа Дев, приближавайки се до масата, — когато чуеш пръстта да се сипе по капака на ковчега ти. Не по-рано.

Пуцин се обърна към едното момиче и прошепна няколко думи на руски. Двете станаха едновременно, прибраха си чантите, имитация на Луи Вюитон и, ръка за ръка, минаха с елегантна походка покрай нас на път за изхода.

Стояхме в редичка срещу масата. Пуцин бе положил на нея приборите си за хранене, но остана седнал.

— Сега какво? — с въздишка попита той. С нокътя на малкия си пръст зачовърка парченце броколи, заседнало между зъбите му.

— Партньорът на Колбърг, Калвин Никъл, е бил убит снощи — каза Клер.

— И?

— И ни интересува къде си бил вчера вечерта — попита тя. Само че, със или без скиорска маска, Пуцин бе два пъти по-едър от моя нападател. Знаехме, че не той е убил Никъл.

— Имам бизнес, за който се грижа. — Той отмести блюдото настрана. — Снощи тук. Има един куп свидетели.

— Значи си изпратил някой от скапаняците си да го заколи — каза Дев.

— Кой този Никъл? — Руснакът направи гримаса, като че ли произнасянето на името му причиняваше страдание.

Клер бръкна в чантата си и извади пачка фотографии. Плесна една от снимките на Никъл на масата пред Пуцин. След миг измъкна още две. На първата Никъл лежеше по гръб на мястото на убийството, на втората беше на масата в моргата с разтворен корем и извадени

вътрешности. Реакцията на руснака не бе по-емоционална, отколкото ако му бяхме показали няколко пощенски картички.

— Вече казали на Сергей. Той мъртъв. И какво?

— Познаваш ли го? — Клер забърса снимките от масата.

— Беше клиент. Не много редовен. Винаги идвал с оня, другия.

— С Колбърг?

Пуцин кимна.

— И какви са неговите предпочитания? — Клер все едно изхрани последната дума.

— Доминация и... — той гордо щракна пръсти — унижения.

— Което означава?

— Обожавал водни спортове — похотливо ѝ се усмихна руснакът. — И онова — как казвате — телесни продукти.

— Не удряше ли жените? — уточни Клер.

Онзи поклати глава, посегна и взе пълния с водка стакан. Надигна го към устата си и го изпразни на един дъх.

— Никакъв бой. Само пикаене и дрискане.

Клер му подхвърли още една снимка. Беше кадър от видеофилма, който бяхме намерили в дома на Никъл, на който момичето го яздеше като кон.

— Познаваш ли я?

— Аня — кимна утвърдително той.

— Едно от твоите момичета ли е? — Главата на Дев подскочи.

— Беше, Шерлок, беше.

— Убил си я? — поклати глава детективът.

Пуцин се разсмя и насочи ръката, в която държеше чашата, към мен.

— Шерлок си мисли, че аз Сталин. Че Сергей убива всички, нали?

— Не ми обяснявай какво мисля. — Дев изтръгна бутилката от ръката му. — Как стана така, че тя вече не работи за теб?

— След възпалението, Аня вече не същата. Не носила бизнес. Много уплашена. Трябвало освободи се от нея.

— Чакай малко — вдигна ръка Клер. — Тя ли е момичето, за което ни разказа миналия път? Онази, която Колбърг е горил със свещ?

— Аня — въздъхна Пуцин. — Била едно от най-добрите ми момичета.

— И когато Колбърг я е изкарал от бизнеса — насочи пръст към него Дев, — ти си изгубил пари?

— Много пари, Шерлок.

— Ясно, значи затова си пречукал Колбърг — кимна с глава Дев. — И сега приятелчето му.

Пуцин завъртя очи и поклати масивната си глава.

— Пак като Сталин. Не. Казах ти. Колбърг плати за щетите. Нямаше проблем.

— Ама ти си бил едно великодушно копеле! — Клер бутна масата с коляно и изсипа посудата в скута на руснака. По устните му премина мимолетна усмивка. После той се наведе, събра сребърните прибори и намести обратно масата и стола си.

— Тези загубеняци правили добър бизнес за мен — спокойно рече той. — Защо да ги убивам?

— Как да намерим Аня? — попита Клер.

— Намерете неин приятел, Николай Крутов. Намирате него, намирате Аня — рече Пуцин с напевния си акцент. — И можете да го попитате за възпаление. Той не толкова добър бизнесмен като мен. Има лош характер. Може би той знае как умрели онези загубеняци.

След като напуснахме клуба на Пуцин, минахме покрай „Убийства“ да оставим Дев и се отправихме към моята къща. Там нахвърлих в един сак — доколкото можах да го направя с една ръка — нещата, нужни ми за една-две нощи. Вързах Нелсън и бързо се върнах в колата при Клер.

Апартаментът ѝ се оказа съвсем наблизко — от другата страна на булевард „Рузвелт“. Намираще се в една сравнително нова, измазана с хоросан постройка, която, подобно на множество жилищни блокове, построени в края на осемдесетте и началото на деветдесетте години, бе станала плячка на многобройни мокри петна. В момента по сградата се извършваха ремонтни дейности за отстраняване на повредите и спиране на течовете и тя цялата бе обгърната от строително скеле. Ако не бях видял това отвън, нямаше да повярвам, че просторният ѝ двустаен апартамент гние и ръждясва зад жизнерадостно боядисаните си стени.

Спалнята ѝ за гости имаше атмосфера на самостоятелно жилище с цветните картини по стените, стария чамов скрин и червената покривка украсена с жълти патета, опъната на двойното легло. Седнах

отгоре му и със здравата си ръка проверих мекотата на матрака. Беше мек и стегнат, точно както предпочитах.

Появи се Клер, помъкнала купчина хавлиени кърпи за лице и за баня, които стигаха почти до лицето ѝ. Разсмях се.

— Колко дълго очакваш да остана?

— Зависи — обърна ми гръб и почна да подрежда хавлиите върху скрина. — Колко време ще мине, преди да почнеш да ми ходиш по нервите.

— Сигурно по-малко, отколкото ще изтраят тези хавлии — казах, като се стараех да не гледам стройната извивка на бедрата ѝ.

— Всичко наред ли е? — попита тя, обръщайки се към мен.

Усмихнах ѝ се.

— Всичко е чудесно.

— Ами, добре... — пристъпи от крак на крак.

Отместих задника си настрани, приканвайки я да седне до мен на матрака. Направи го.

— Значи така се случвали нещата — засмя се изнервено Клер. — Трябва да стане опит за убийство, че да вкарам мъж в къщата си.

— Мисля, че ми пускаш въдица, ама ще ухапя — пресегнах се и докоснах бузата ѝ със здравата си ръка. — Ти си мила, интелигентна, забавна... и красива. Мъжете сигурно се тълпят пред твоите порти.

— Не и пред портата на жена полицай. — Тя силно се изчерви. — Мъжете се плашат от такива като мен. Освен мъже полицаи. А пък те са изостанали хиляди години от съвременността, когато стане дума за политическа коректност.

— Какво ще кажеш за Дев?

— Той е един добър човек, криещ се зад маската на грубоватото ченге.

Сложих ръка на топлата ѝ шия и леко започнах да я масажирям.

— И е много отдаден на семейството си.

— Ммммм... — благодарно измърка тя. — Така се получава. Най-добрите винаги са заети.

— Благодаря!

— Не, нямах предвид теб. Искях да кажа... нали разбираш... — обви ръка около врата ми и се сгуши на рамото ми.

Малко несръчната ѝ проява на уязвимост бе трогателна. И отчайващо секси. Привлякох лицето ѝ до моето и нежно я целунах. Тя

се притисна до мен и отвърна с по-агресивна целувка. Езикът ѝ разтвори устните ми. Усетих как се възбудям. Устните и езиците ни се преплитаха. Тогава тя плъзна ръка под превръзката и започна да разкопчава ризата ми.

Внезапно връхлетялото ме чувство за вина разби този иначе перфектен миг. Внимателно отместих ръката ѝ от ризата си. Тя отлепи устните си от моите и ме погледна озадачено.

— Какво не е наред? — попита.

Долових обида в гласа ѝ.

— Нищо — погалих страната ѝ.

— Но?

— Вързан съм — повдигнах превързаната си ръка. — Пък и съм доста ръждясал в това отношение. Не съм... откакто Лорън...

— Слушай, ако не си готов... — отдръпна се по-далеч.

— Не, не е това — взех ръката ѝ и я притиснах към гърдите си. — Искам да му се насладя. Нали разбираш. Да го направим бавно.

По устните ѝ пробяга колеблива усмивка. Наведох се по-близо до нея и отново я целунах. Отвърна ми плахо, но скоро ентусиазмът на ласките ѝ се изравни с моя.

Дълго време останахме в леглото, целувайки се като ученици. Накрая прошепнах:

— Искам да заспиш в ръцете ми. Е, ако трябва да бъде точен — в *ръката* ми.

Отпуснахме се един до друг на леглото и някак си успяхме да намерим удобна поза. Мушнах здравата си ръка под гърдите ѝ, притиснах я към лявата си страна и разположих доста комфортно бинтованата си китка на рамото ѝ.

Сгушена така до мен, Клер скоро се унесе. Аз обаче не можах да заспя толкова лесно. Замислих се за бившия ѝ съпруг и за това в какви неприятности я бе въвлякъл.

Потръпнах от спомените и осъзнах, че нямам право да ѝ причиня нови страдания.

[1] Сиагъл е основан в средата на деветнадесети век, по-точно — през 1851 г. — Бел.прев. ↑

Събудих се в обляната със слънчева светлина спалня. Клер я нямаше наоколо, но долових примамливата миризма на прясно сварено кафе. Скочих от леглото. Внезапното пулсиране в ръката ми припомни за неотдавнашното покушение срещу мен. Изгарях от желание да нахлузя маратонките и да излея в дълъг крос нервното напрежение, създадено от тези спомени, но с разочарование си дадох сметка, че няма да мога да се отдам на любимото си занимание, докато раните от ножа не зараснат.

Завъртях китката на болната ръка и установих, че мога да я движа доста по-свободно от предния ден. Реших да не слагам презраменната превръзка и тръгнах към кухнята. Спрях на вратата и загледах наведената над готварската печка Клер. Тъмнорусите ѝ коси бяха разпилени по гърба на прекалено големия ѝ домашен халат от хавлиена материя. Стори ми се не по-малко секси от всичкото дамско бельо, което някога бях виждал. Сполетя ме видение — спомен от закуските ни с Лор, облечена на голо с някоя моя риза с дълги ръкави, сексапилните ѝ налети бедра — „бедрата на баба“, както обичаше да се шегува — надничаци от подгъва на ризата. Обожавах гледката.

Отърсих се от спомените и влязох в кухнята, вдишващ миризмата на яйца, преплитаща се с кафето в ароматния дует на сутрешната закуска. Клер обърна лице към мен. Поколеба се леко, после се пресегна към мен и ме целуна по устните.

— Как спа?

— Не знам дали заради патетата по завивката или от слонската доза приспивателно, но във всеки случай спях като агънце.

— Почти успя да вкараш цялата Зоологическа градина в едно изречение — засмя се тя.

— Нали казваше, че не можеш да готвиш? — попитах, сочейки тигана.

— Това ли? Това не е готвене, това са само яйца — отмести тигана от нагрятата плоча и сръчно разпредели яйцата в двете чинии,

чакащи на плота до нея.

— Мисля, че ме пързаяш нещо — рекох. Нетърпеливо взех чинията от ръката ѝ и се упътих към масата.

Клер постави до чинията чаша кафе и седна до масата насреща ми.

— Как е ръката ти днес? — попита.

— Добре. Но ме е страх да взема душ.

— Можеш да ползваш ваната — каза. — Имам великолепна вана, която може да побере двамина. — Усети как са прозвучали думите ѝ и се изчерви.

— Чудесно — усмигнах се аз. — Таман ще можем двамата с Нелсън и да си изгъркаме гърбовете. Като казах Нелсън... — огледах се наоколо, но не видях следа от стария ми пес.

Клер посочи надолу. Наведох се, мушнах глава под масата и го видях, свит на кравай на пода около нозете ѝ.

— Винаги е предпочитал жените — рекох.

— Той куче на Лорън ли беше?

— До голяма степен. Много трудно преживя смъртта ѝ. Седмици наред отказваше да се храни.

— Двамата с него доста си приличате.

— Нищо подобно. Като огън и вода сме.

— Но и двамата влюбени в една и съща жена.

— Нагаждачи сме. Облизваме ръката, която ни храни.

Тя ме погледна, като че ли искаше да каже още нещо, но вместо това обърна поглед към часовника си.

— Ей, почвай да се храниш. Закъсняваме.

Докато се изплаквах набързо в нейната вана, си представих колко приятно би било, ако тя се мушне до мен. После с известно неудобство трябваше да ѝ поискам съдействие, за да закопча ризата си, но загубата на автономност бе компенсирана, щом тя долепи дъхтящите си на мента устни до моите, и бавно, едно по едно, промуши копчетата на ризата в илиците им. Случвало ми се е да ме разсъбличат еротично, но никога досега не ме бяха обличали по толкова възбуждащ начин. Когато закопча последното копче и се отдръпна от мен, рекох с въздишка:

— Да знаеш само колко съжалявам, че днес не съм обул джинси с копчета на...

— Минал си се — засмя се тя.

Стигнахме в кабинета на Дев малко преди девет часа. Той бе вдигнал обувките си в износени оксфордски чепици крака на бюрото и се бе излегал назад в креслото, зачетен в някаква папка. При появата ни измъкна от нея една фотография и я плъзна към нас.

— Запознайте се с приятеля на нашия сводник — Николай Крутов, известен като „Ники“.

Клер взе черно-бялата снимка и я вдигна пред очите си. Аз надничах през рамото ѝ. Към нас гледаше празния поглед на Крутов. Имаше сплескан нос, квадратна челюст и късо подстригана коса. Снимката не позволяваше да се определи възрастта му — можеше да бъде както на двадесет, така и на четиридесет години.

— На двайсет и девет е — изсумтя Дев, като че ли отгатнал мислите ми. — Но може да му дадеш двайсет години отгоре, ако видиш криминалното му досие. Говорих с наблюдаващия го офицер — прелисти няколко страници и зачете: — Имигрирал тук на шестнадесет. Три присъди като непълнолетен — кражба, нападение, обир. На осемнадесет се дипломира в съда за възрастни — кражба на автомобил. Лежал шест месеца. На двайсет и една е обвинен като трафикант. На двайсет и пет осъден за покушение с утежняващи вината обстоятелства. Излежал две години и половина. След това няколко нарушения на условията за предсрочно освобождаване... дрън-дрън...

— Какво е било покушението с утежняващи обстоятелства? — попита Клер.

— Радвам се, че попитахте, детектив. — Сипаничавото му лице се разтегна в щастливата усмивка на котарак, излапал канарчето. — Оказва се, че младият Ники е прострелял друг руснак в бедрото.

— Нима? — рече Клер и остави чантата си на бюрото.

— Използвал е револвер 38-ми калибър, същият, с който са пречукали Колбърг. Което нищо не значи, това е куршум от много разпространен калибър. — Гримасата му стана още по-широка. — Искаш ли да научиш за какво е била стрелбата?

Дев видимо се забавляваше. Клер го подкани с пръст да продължава.

— Защитава е честта на бившата си приятелка. Изглежда другият руснак се е държал прекалено грубо с нея — насочи пръст към

снимката, която Клер държеше в ръката си. — На Ники са му избили балансите и е вкарал куршум в крака на човека.

Усмивка премина и по лицето на Клер.

— Ако цената на няколко шамара е куршум в крака, колко ли ще струва едно обезобразяващо изгаряне? — каза тя.

— Да идем да видим — рече Дев, смъкна крака от бюрото и се изправи. — Взел съм му адреса от наблюдаващия офицер.

Тръгнахме след него към колата на Клер. След кратко пътуване през центъра на града в относително спокойния обеден трафик, спряхме на едно от многото места за паркиране срещу последния известен адрес на Крутов, неугледно бетонно здание съвсем близо до „Дени Уей“^[1]. На входната врата имаше табелка „0 свободни“, което ме озадачи — дали сградата бе препълнена с наематели или пък отчаяно търсеше такива. До вратата имаше домофон, но не ни се наложи да го ползваме, защото Клер я отвори само със завъртане на дръжката. Влязохме вътре и тръгнахме напред по коридора, който след малко зави под прав ъгъл. Спряхме пред вратата на Крутов. Преди да почука, Клер мушна ръка под якето си и разкопча кобура на пистолета. Усетих няколко пеперуди да разперват криле под лъжичката ми, когато погледнах на другата страна и видях Дев да прави същото. Нито един от двамата не извади оръжието от кобура, но и двамата останаха с ръце на дръжките. Клер посегна и три пъти почука на вратата.

— Какво искате? — попита остър женски глас отвътре.

По напевния славянски акцент разпознах момичето от домашното видео на Никъл. Спогледахме се. Детективите отпуснаха хватката на пистолетите си.

— Аня? — каза Клер.

— Кой е там? — запита Аня.

— Ние сме детективи от сиатълската полиция.

— Имате ли заповед? — попита момичето.

— Нямаме нужда от заповед — отвърна Клер, — искаме само да ви зададем няколко въпроса, на теб и на Ники.

От другата страна на вратата настъпи доста дълга пауза.

— Как мога да съм сигурна, че сте ченгета?

— Имаме документи. Отвори вратата, без да махаш веригата, и ще ти ги покажем.

— Не знам дали... — рече Аня.

Още една продължителна пауза и Дев загуби търпение.

— Това са пълни глупости — каза той. После се обърна към вратата и извика: — Аня, аз съм сержант Девъншир. Отдръпни се от вратата, защото сега ще я разбия.

Вратата се откряна на няколко инча и Аня някак си успя да промуши тялото си през процепа. Късата ѝ коса бе изрусена почти до бяло. Широката блуза с дълги ръкави и голямото долнище на анцуг не по мярка не можеха да скрият, че е още по-слаба, отколкото по време на мършавата си поява във филма на Никъл. Изпитото лице силно я състаряваше. Кокалите изпъкваха толкова силно през кожата, че изглеждаше като рентгенова снимка на череп, покрита от някого с обвивка в телесен цвят, на която са добавени две шоколадовокафяви очи.

— Какво искате? — Тя сложи кокалестите си ръце на хълбоците.

— Вкъщи ли си е Ники? — попита Клер.

— Не.

— Къде е.

— Не зная. — Непреклонните ѝ очи не потрепнаха.

— Искаме да ти зададем няколко въпроса.

Аня трепна отбранително.

— Може ли да влезем вътре?

— Защо трябва да влизате вътре?

— Защото сме от полицията, не сме от „Свидетелите на Йехова“ — каза Дев, блъсна вратата, отвори я и влезе в апартамента, заобикаляйки момичето.

Аня забързано го последва в дневната. Клер и аз влязохме след нея. Отвътре жилището бе изненадващо уютно. Беше обзаведено с удобни мебели, на масичката имаше съд с ароматни листа, дори стените бяха украсени с картини, между които традиционна източноправославна икона.

След като влязохме, поведението на Аня претърпя пълен обрат. Тя ни настани на тапицираните с хубава материя кресла и приседна на страничната облегалка на креслото до вратата към коридора, водещ навътре в жилището. Преметна крак връз крак и облегна костелив лакът на облегалката.

— Какво искате да знаете?

— Стенли Колбърг — спокойно рече Дев.

Тя не отговори.

— Серж Пуцин каза, че вероятно си го спомняш.

Споменаването на името Пуцин я накара да присвие очи.

— Вече не работя за Сергей.

— Знаем — кимна с глава Клер. — Той ни каза, че те е пуснал да си вървиш.

— Копелето ме било „пуснало“ — разсмя се горчиво Аня. — Срещу пет бона.

— Откъде успя да намериш толкова много пари? — попита Клер.

— Имам спестявания — гордо рече момичето. — Не си инжектирам всеки долар, както правят другите глупачки.

— Стенли Колбърг е човекът, който ти е изгорил гърба — утвърдително изрече Клер.

Аня кимна нетърпеливо. По устните ѝ пробяга болезнена гримаса.

— Разбрахме, че след това си получила сериозно възпаление — казах.

Тя наклони глава наляво — надясно, но не каза нищо.

— След което не си могла повече да работиш — настоях.

— Не исках повече да се занимавам с тази работа — остро каза тя.

— Но не си отишла в полицията.

— Това е... как да кажа — риск на професията.

— Значи — Клер я погледна втренчено — просто си оставила на Колбърг да му се размине, а?

Аня вдигна ръце и със стоическо изражение запази мълчание.

— Ами Ники? — попита Дев. — И на него ли не му пукаше, че Колбърг те е изгорил?

— Ники не си пъха носа в чуждите работи — отговори тя и смени позата.

— Знаеш ли какво? — изсумтя Дев. — Има един тип с куршум в крака, който куцука наоколо и е на друго мнение по въпроса.

— Какво искате да кажете... — започна Аня, но силен трясък прекъсна думите ѝ.

Дев и Клер скочиха на крака и сграбчиха оръжията си. Забързаха към малкия коридор, водещ към спалните, откъдето се бе разнесъл шумът, но Аня скочи и им препречи пътя. Застана пред вратата

разперила ръце като жива буква „Г“, възпирайки ги с крехкото си като вейка тяло.

— Не! Оставете го! Нищо не е направил! — извика тя.

Клер я хвана за раменете. Твърдо, макар и не грубо, я отмести от пътя си.

Момичето не се съпротивляваше. Само проплака „Ники!“ в посока към спалнята.

Детективите заеха позиции от двете страни на вратата на спалнята. Аз отстъпих назад и внимателно придърпах Аня вътре в дневната.

— Ники, отвори вратата — каза Клер. — Веднага.

— *Нет*, Ники — извика Аня.

Клер я срази с поглед, който би могъл да замрази разтопена лава и излая към вратата:

— Веднага, Ники!

Никакъв отговор.

Дев посочи с жест очите си, после вратата. Клер кимна, че е разбрала указанието. Отдръпна се и насочи оръжието си в центъра на вратата, докато Дев се пресягаше към дръжката. Опита се да я завърти, но тя не помръдна. Кимна още веднъж в посока на Клер, отстъпи назад и с десния си крак мощно изрита вратата малко над мястото на бравата. Разнесе се трясък на цепеца се дървесина и вратата зяпна отворена.

Дев плъзна гръб до стената, предпазвайки се от евентуално нападение, докато Клер го прикриваше, насочила пистолет към стаята. После той внимателно се показа през дупката, бавно, сантиметър по сантиметър надничайки вътре, докато изчезна от погледите ни. След миг отвътре се дочу гласът му:

— Клер, задната улица!

Стигнах до входа на спалнята тъкмо за да го видя как се измъква през широко отворения прозорец. Без да се поколебае нито миг, Клер прибра пистолета си в кобура и го последва навън. Поставих ранената си ръка на прозоречния перваз, но тя се обърна назад и каза:

— Стой там, Джоел. Обади се за подкрепления.

След това на свой ред изчезна през прозореца и се спусна надолу по тясната задна уличка.

Намерих телефона, изпаднал на пода от вилката. Набрах 911 и обясних положението на скептичната дежурна, надявайки се тя да изпрати няколко полицейски коли, ако не за друго, поне да проверят побъркания тип, който ѝ се обажда.

След като приключих с полицията, се огледах в спалнята. Изправена до вратата Аня ме следеше с поглед. Насред леглото се издигаше купчината свити на топка завивки. Върху шперплатовия скрин имаше малко дребни пари, няколко евтини украшения и три разностилни религиозни статуетки. Горните му две чекмеджета бяха измъкнати навън. Поривите на вятъра, нахлуващи през отворения прозорец, разпръскваха по пода листа хартия, с което допринасяха за увеличаване на бъркотията. Дълбоките следи, оставени на килима, подсказваха, че Крутов е местил лампата и нощното шкафче, вероятно за да вземе нещо, което е било скрито под тях. Забелязах на мястото на шкафчето да се търкалят две торбички, пълни с бял прах. Наведох се да ги разгледам, но внимавах да не ги докосна с голи ръце.

Аня гнусливо изсумтя и закуцука обратно към дневната. Последвах я. Нямах официално оправдание да остана в дома ѝ, но това май не я притесняваше, така че се настаних на дивана в очакване другите да се върнат. Аня крачеше из помещението. Взе от кухненската маса пакет цигари и в движение запали една. След няколко дълбоки дръпвания спря и насочи треперещия фас към мен.

— Вие какви ченгета сте? — попита.

— От „Убийства“ — казах, без да си направя труда да обясня собственото си участие.

— Убийства? — Тя направи учудена гримаса. — Какво искат от Ники?

— Колбърг, оня, който...

— Знам кой е — скастри ме тя и поднови кръстосването на стаята.

— Убили са го преди две седмици — казах. — А онзи ден е бил убит и Калвин Никъл.

Не пролича новината да ѝ направи някакво впечатление.

— Никъл е оня, дългия и кльоцав, с когото си се снимала на видео. Дето ти облизва обувките. — Тя ме погледна неразбиращо и се наложи да добавя: — Колбърг също е бил там, снимал ви е с камерата. Спомни ли си?

Думите ми бавно събудиха спомените ѝ. Лицето ѝ се проясни.

— О, оня дългия ненормалник ли? Дето обичаше да му пикаят... Помня го. Но Колбърг — тя просъска името — не ни е снимал с камерата.

— Не?

— Той си чакаше реда — каза тя. — Оня с камерата, той не искаше да се чука или нещо подобно. Само снимаше и през цялото време се пулеше с тъпата си физиономия — поклати глава и предизвикателно ме погледна: — Знаеш ли какво? Радвам се, че този задник Колбърг е мъртъв. А пък оня, дългия... на кого му пука за него?

— Колбърг те е наранил много зле — рекох.

— Я ме виж! — викна тя. — Отслабнах петнайсет паунда. Непрекъснато се чувствам зле. Не мога да се храня — завъртя се и повдигна тениската си. По средата на гърба ѝ ясно личеше розов квадрат с големината на кутия за компактдиск. Присадената кожа не бе зараснала добре по краищата, които бяха покрити със сълзящи рани и лепенки. За втори път през последните шест месеца виждах резултатите от извратеното пристрастие на Стенли към свещи и запалки. Изгарянията на Аня бяха още по-внушителни от тези на Анджеला.

След като ми демонстрира раните си по-дълго време, отколкото бих желал, момичето пусна дрехата си надолу и обърна лице към мен.

— Но какво общо има Ники? Да не би да мислите, че аз съм убила Колбърг?

Клер връхлетя в стаята, преди да успея да отговоря.

— Избяга — поклащайки глава рече тя.

След миг се появи и Дев и попита дали съм повикал подкрепления. Кимнах утвърдително.

— Аня, ще имаме нужда от помощта ти — каза Клер, след като поуспокои дъха си.

Аня поклати глава. Клер се доближи до нея. Наведе лице на по-малко от фут от нейното и твърдо каза:

— Ще намерим Ники. Но ако ни помогнеш, той ще има много по-голям шанс да се измъкне, без да пострада.

— Не! — отсече тя. — Той не е сторил нищо. Няма да ви помогна да го унищожите.

Без повече да се занимават с нея, детективите влязоха в спалнята. Ние с Аня ги последвахме. Клер мушна ръка в чантата си, извади оттам три чифта латексови ръкавици и подаде по един комплект на Дев и на мен.

Заобиколих падналото нощно шкафче и вдигнах от пода едната от пълните с бял прах торбички. Дев я взе от ръката ми. Очаквах да завре пръст вътре и да близне съдържанието, но той само я повдигна към светлината и изръмжа „кокаин“.

Видях Клер, която бърникаше в чекмеджетата на скрина до отсрещната стена. Навря ръка до рамо толкова надълбоко в гнездото на второто чекмедже, че чак мен ме заболя. Когато я издърпа обратно, бе прихванала с палец и показалец предпазната халка около спусъка на пистолет, по който още имаше парчета леплива лента.

— Беше залепен на задната част на чекмеджето. Прилича на 38-ми калибър.

Дев отиде до нея и взе оръжието от ръката ѝ. Огледа го набързо и кимна.

— Определено е същият калибър. Полуавтоматичен — усмихна се. — Надали е случайно съвпадение.

— Нима повечето убийци не изхвърлят оръжието, което са използвали? — попитах.

— Невинаги — отговори Клер.

— Но ако е използвал този пищов, за да убие Колбърг, защо не го е взел със себе си, когато е тръгнал да бяга през прозореца?

— Я се огледай, докторе. — Дев посочи царящия в стаята хаос. — Бил е обзет от паника. Едва ли е имал намерение да прекатури лампата и да остави след себе си два пакета кокаин, нали?

— Освен това, ще направим балистична експертиза, която ще реши дали това е същият пистолет, или не е — кимна с глава Клер.

Преди да си тръгнем, Дев се върна до коша с мръсни дрехи в ъгъла на стаята и измъкна оттам намачкана тениска, опакова я в отделен плик и удовлетворено се насочи към вратата.

Когато излязохме навън, бяхме пресрещнати от три патрулни коли, наредени в полукръг пред изхода. Дев поговори с униформените, показа им снимката на Крутов и организира с тяхна помощ импровизирано претърсване на квартала. Ние обаче не останахме там,

защото знаехме, че шансовете руснакът да е останал наблизко, не са големи.

Посветихме остатъка от деня на проследяването на всички негови контакти, за които разполагахме с информация. До здрачаване все още не го бяхме открили, но Дев и Клер не губеха надежда. Те имаха своя главен заподозрян, което бе достатъчно да направи щастлив всеки детектив от „Убийства“. Поне в по-голямата част от случаите.

Пристигнахме в дома на Клер малко след осем вечерта. На вратата бяхме посрещнати от настойчивия лай на Нелсън. Бързо отидох в кухнята, намерих кутията с кучешка храна и му напълних купичката догоре. След като я изпразни, му вързах каишката и го поведох към парка от другата страна на улицата.

Върнахме се обратно и заварихме Клер в кухнята. Бе облечена в прилепнала по тялото бяла блуза без ръкави, която подчертаваше загорелите ѝ ръце и изваяния бюст. Бе разпуснала косите си, които падаха свободно по раменете ѝ. Потри ръце, млясна с устни и изръмжа:

— Ще започна да лая като Нелсън, ако изкарам още малко време без храна.

— Какво има в менюто за вечеря?

— Тайландска кухня — показа ми брошурата, която лежеше на полицата до телефона. Името не ми говореше нищо.

Малко по-късно прокарахме вечерята си с помощта на бутилка „Зинфандел“^[2]. Болната ръка ме поставяше в доста неизгодна позиция в борбата за порцията тайландска юфка. Движех я като пластмасов манекен, но Клер въобще не бе трогната от гледката.

— Оцеляват по-приспособимите — каза тя и със смях мушна в устата си последната хапка юфка.

Преместихме се в дневната. Сгушени на дивана, заслушани в тромпета на Майлс Дейвис, довършихме бутилката вино. Тя бе положила глава в сгънатата ми здрава ръка. Когато дискът свърши, ме погледна с приканваща усмивка. Не можах да се удържа и я целунах.

Целувките разпалваха желанието в мен. Плъзнах ръка по блузата ѝ и, окуражен от нежното изръмжаване, което тя вдъхна между устните ми, докоснах леката тъкан над малките ѝ стегнати гърди. Но усещането за вина ме връхлетя отново. Отместих ръка от гърдите ѝ и отлепих устни от нейните.

— Джоел, не мога да те разбера. — Тя се изправи и ме погледна гневно и обидено.

— Аз сам не мога да се разбера. Просто... просто не знам.

— Не мога да си представя какво си почувствал след загубата на Лорън — каза тихо тя и взе ръката ми в своите, — но все някога трябва да го преодолееш, нали?

— Виж, Клер, не е това — забих поглед в превръзките си. — Имам прекалено много... минало. Не мисля, че ще бъде честно към теб...

— Аз съм голям човек — каза тя. — Мога да нося отговорност за избора си.

Погледнах я право в очите.

— Има някои неща, които не знаеш за мен.

— Като например?

Поколебах се. Помислих си дали да не се опитам да ѝ обясня как всяка жена, станала част от живота ми, бива сполетяна от нещастие, но бях сигурен, че ще ѝ прозвучи нелепо. А и не беше само това, което ме възпираше.

— Нещата от миналото ми — рекох неопределено.

Тя издърпа ръката си от моята.

— Не си участвал заедно със съдружниците си в техните сексуални...

— За бога, не!

— И в моето минало има някои неща. — Тя поклати глава. Изражението на лицето ѝ омекна.

Почудих се дали има предвид бившия си съпруг, или нещо друго, но също като мен и тя не пожела да навлиза в подробности. Поседяхме няколко минути, всеки потънал в собствените си мисли. Накрая тя ме погледна и решително рече:

— Няма никакво значение.

— Кое няма значение?

— Миналото ти. Не ме интересува Джоел Ашман отпреди три години. Нито дори отпреди три седмици — наклони глава и ухапа устната си. — Интересувам се от *този* Джоел, този тук, този сега.

Загледах се в бездънните ѝ зелени очи и усетих как съпротивата ми рухва. Привлякох лицето ѝ към моето и целунах устните и брадичката ѝ. Плъзнах се надолу по шията, сменях целувките с леки

захапвания на меката кожа, вкусвах нежния ѝ аромат. Тя се излегна назад на дивана и нежно мъркаше от удоволствие. Плъзнах лявата си ръка към кръста ѝ и хванах ръба на блузата. Тя повдигна ръце нагоре, за да мога по-лесно да я издърпам през главата ѝ.

Трескаво се разсъблякохме един друг, без да прекъсваме жадното търсене на устни и милувки. Дрехите падаха на пода до кушетката. Наместих се върху нея, без да откъсвам устни от нейните и телата ни се преплетоха. Въобще не обръщах внимание на болката в ръката. Нежността прерастваше в тръпнеща припряност. Изгарях от желание да бъда вътре в нея, да преоткрия почти забравеното усещане.

Залитайки, стигнахме до спалнята. Стори ми се, че е изминала цяла вечност, преди Клер да се отпусне върху ми, обсипана като мен с капчици пот. Изтощен от страстта и замаян от облекчение, потънах в тежък сън. Но не и спокоен.

Анджела Конър се появи в съня ми. И доведе в него Стенли. Стреснато се събудих. Не можех да изгоня от съзнанието си спомена за деня, когато за пръв път прочетох разказа, написан със собствената ѝ ръка, за това, на което я бил подлагал Стенли.

Часове, след като почти премазах юмрука си в лицето на Стенли, осъзнах значението на това, което ми бе казал — Анджела трябва да е говорила с него, след като изхвърча от дома ми. Как иначе би могъл той да знае, че съм я „изритал навън самотна в нощта“?

Защо от всички хора на света е избрала да се обърне точно към него? Въпросът изгаряше мислите ми. Не можех да спра догадките какво би могъл да ѝ каже той.

Когато Стенли свали маската си, видях що за копеле е, но нямах никакви доказателства. Нито пък исках да намеря някакви. Давах си сметка, че смяната на партньорите няма да реши проблемите ми. Самоубийство или не, пламъчето вътре в мен бе загаснало. Месеци по-късно закрих практиката си.

За да свържа двата края започнах работа в психиатричната болница „Каскейд“, където се занимавах с овладяване на кризите и медикаментозна стабилизация на множеството хронични пациенти на психиатрията, които успяваха някак си да се справят извън

стените на болницата. Сивите зимни месеци безлично минаваха покрай мен, ден след ден избледняваха в миналото, но мислите ми никога не се отделяха за дълго от Анджела.

Така изминаха четири месеца до деня, в който получих неочаквано телефонно обаждане.

— Д-р Ашман, безпокои ви Томи Конър. — Гласът му не бе по-приятелски от последния път, когато се разделихме в църковното преддверие.

— О, Томи, как си?

Не обърна внимание на въпроса ми.

— Намерих нещо, което би могло да ви заинтересува.

— Какво е това нещо?

— Все още ли вярвате, че Анджела е лъгала за вашия съдружник?

— Бивш съдружник — поправих го. — Томи, какво става?

— Защо не вземете да хвърлите едно око на това, което намерих? Сам ще разберете всичко.

— Току-що се прибрах у дома. — Погледнах часовника си — беше шест и четвърт. — Сега мисля да хапна нещо, но след час ще съм свободен.

— Не тази вечер — каза той. — Моята група свири всеки понеделник. Утре вечер става ли?

— Чудесно — казах. — Тогава, утре вечер в осем.

Апартаментът на Томи бе в сърцето на Бродуей — „Кварталът“ с главно „К“ за двайсетинагодишните ергени. Отвори ми вратата бос, облечен в джинси и евтино черно поло. Влязохме вътре и си дадох сметка, че независимо дали жилището бе негова собственост или го бе взел под наем, трябва да печелеше доста добре, за да може да си позволи ремонтирания и обновен апартамент на две нива с три спални, с чудесен изглед към центъра на града.

— Искате ли питие или нещо друго? — попита, коленичил пред пачката цигарени хартийки и купчинката трева на холната масичка.

— Не, благодаря — отвърнах и го гледах как си свива джойнт.

Сви цигарата и ми предложи да дръпна пръв. Отказах.

— Нали не възразявате аз да запаля? — попита и запали джойнта, преди да имам време да отговоря. Дръпна два пъти, после

дрезгаво рече: — Вярвате или не, но единствено тази смес ми помага да не си загубя разсъдъка през последните дни.

— Какво заплашва здравия ти разум, Томи?

— Психиатрите — закашля се. — По-конкретно, вашите съдружници.

— Бивши съдружници — казах, като се почудих защо и Никъл е станал обект на гнева му.

— Няма значение — изправи се на крака. — Искам да ви покажа нещо.

Последвах го нагоре по стълбите в просторна гостна, която заемаше целия горен етаж. В далечния ѝ край имаше дъбово бюро, покрито с извит сгъваем капак. Приблжих се до него.

— Имам това от баща си — каза. Закашля се и пак дръпна от цигарата. — Тук живея Анджела през последните дни от живота си. Не бях пипнал нищо след смъртта ѝ, докато... — Ново дръпване и нова кашлица. — Преди няколко дни реших, че е време да разчистя нещата ѝ. Стигнах до бюрото и... — плъзна назад извития капак, скриващ съдържанието му — ... открих това.

Познах нейните бележници, подредени на писалището, по настелните цветове на кориците.

Томи потупа с ръка по купчинката.

— Първият е датиран отпреди три години — вдигна го и ми го подаде. — Защо не му хвърлите един поглед? Просто го прелистете.

— Зная, че Стенли Колбърг е насилвал сестра ти — казах, но не взех дневника.

— Но не проявявате интерес да научите подробностите? — Той махна с ръка, държаща книгата, към мен.

— Тя сподели някои от тях с мен.

Смехът му бе прекъснат от нов пристъп на кашлица.

— Не мислите ли, че ѝ дължите поне това? Да научите пълните подробности на историята ѝ?

Останах неподвижен. Томи сложи дневника обратно на мястото му и тръгна към вратата.

— Можете сам да намерите изхода — с тези думи излезе и остави след себе си вълна от лютивия аромат на марихуаната.

Седнах пред писалището. Дълго време се взирах в дневниците, спомняйки си обещанието, което бях дал на Анджела — никога да не

ги чета. Но някои обещания се дават, за да бъдат нарушавани. Пресегнах се и взех най-горния том.

Дневниците се четяха като увлекателна автобиография. В тях нямаше нищо, което да не ми бе известно отпреди, но всяка изписана с грижливия ѝ почерк нова дума, разказваща за безпомощността и обидата, разширяваше раната в душата ми.

Първоначално тя описваше радостта си най-после да намери някого, който „толкова добре я разбира“. Ставаше дума за Стенли. Доверието в него извираше от страниците, подобно на увлечение на гимназистка по учител. На едно място бе написала: „Благодарение на д-р К. разбрах, че не съм виновна. Татко се е възползвал от детската ми безпомощност и всичко, което се случи след това — всичко! — е по негова вина. Не моя!“

С течение на времето в записките на Анджела малко по малко се появяваха буреносни облаци, съпровождащи ескалацията на насилието от страна на Стенли. От самото начало бе прозряла истината зад опитите му да представи всичко като някаква форма на терапия. Грешката ѝ бе там, че не беше успяла да предвиди докъде ще стигнат нещата в бъдеще. „Днес отново налагах Стенли с камшика“, прочетох във втория том на дневника ѝ. „Всеки път ме кара да го правя по-силно от предишния. Отвратително е да гледам как кожата му кърви. Казва ми да си представя, че удрям татко. Глупости! Той си го вдига, независимо дали аз си мисля за татко или за закуската. И все пак, Стенли ми помогна много. Мога да понеса всичко, което ме кара да правя сега. Справяла съм се и с по-лоши неща. Пък и нали всички гении са ексцентрични?“

Но търпимостта ѝ към „ексцентричността“ се топеше заедно с ескалацията на спиралата на малтретирането. Вече не го наричаше „д-р К.“, а просто „Стенли“. Или само „Той“. „Той е толкова гаден. Вече втори път води оня дългуч, партньора си, върху който трябва да се изпикая. И още, и още. Искане да ми причинява болка. Днес ме върза до стената и така ме наложи с камшика, че за малко да загубя съзнание. Копелето се изпразни като тийнейджър. Но какво мога да сторя? Държи ме «с моята малка тайна», също като с камшика.“

И така стигнах до записа, датиран от 7 май. „Вече не се задоволява само да ме бие. Днес Той обгори гърба ми със свещ. Не

знаех, че може да съществува такава болка. Но шибаната ми кожа е неунищожима. Зараства отново и отново.“

След този параграф Анджела бе сменила синьото мастило с черно, без да отбелязва нова дата, само празен ред с три звездички по средата. „Нещата никога не са били толкова зле с татко. Сигурна съм, че ако се оплача от Него някому, Той ще успее да извърти нещата и да се измъкне сух. Залогът за Томи е твърде висок. Странно, но вече не съм уплашена. Дори престанах да Го мразя. Толкова съм уморена. Той е само един мръсен, патетичен дъртак. Но вече не мога да спя. Много съм уморена. И не ми пука. Наистина не ми пука. Мисля, че за всички ще е по-добре, ако просто изчезна.“

Спомнях си датата, на която бе написала тези думи. Същият ден я бях срещнал за пръв път. Денят, в който я бяха приели в Шведската болница със свръхдоза антидепресанти.

Мъчително изчетох последния том, в който описваше терапията с мен. Почувствах се като някакъв воайор, когато прочетох: „Не вярвах, че след Него ще мога отново да имам доверие на психиатър. Но д-р А. е различен. Грижи се за мен, без да иска нищо. Колко рядко е това?!?“ Беше ми трудно да чета дори пасажите, където описваше подобренията в живота си, защото знаех, че те са като клонки на дърво, върнати за малко назад от водовъртежа, преди да се отправят към пропастта на водопада.

С облекчение стигнах края на тома и видях, че последният запис в него е направен шест седмици преди смъртта ѝ. Опасявах се, че ще ми се наложи да прочета разказа ѝ за свадата помежду ни в деня, преди да сложи край на живота си. Внезапният край ме озадачи. Защо е престанала да води дневника си през тези шест седмици, след като така старателно е записвала всичко до последния ден преди първия ѝ опит за самоубийство?

Изправих се до писалището и разкърших раменете и врата си, схванали се от продължителното седене на едно място. Бяха минали цели два часа, откак Томи ме остави насаме с книгите и дори спарената миризма на марихуана се бе разнесла. Оставих бележниците там, където ги бях намерил, и тръгнах надолу по стълбите към дневната.

— Томи, къде си? — викнах, когато влязох вътре.

Вратата откъм коридора се отвори и той влезе в дневната.

— Прочетохте ли ги?

Кимнах.

— Не е лъгала за Стенли, нали така?

— Не.

— Ако бяхте на мое място, какво бихте направили?

— Щях да накисна мръсния кучи син.

— Къде?

— Като начало, пред Департамента по здравеопазване във Вашингтон.

— Какво могат да направят те? — попита той и сви рамене, мушнал ръце дълбоко в джобовете си.

— Да разследват. И ако открият достатъчно доказателства в подкрепа на обвинението, ще му забранят да практикува и ще повдигнат обвинение пред съда.

— Ако — изсумтя той.

— Аз ще свидетелствам за всичко, което зная, Томи. А ти разполагаш с дневниците. И двамата знаем, че трябва да е имало и други. Обвинението срещу него ще бъде много силно.

Когато Томи най-накрая проговори, гласът му бе съвсем спокоен и изпълнен с решимост.

— Знаете ли, мисля, че просто трябва да го убия.

[1] Булевард в Сиатъл. — Бел.прев. ↑

[2] Марка червено калифорнийско вино. — Бел.прев. ↑

13

— О, Дев, ти ли си... здравей! — Думите на Клер, изречени с пресипналия ѝ утринен глас, прозвучаха толкова секси, че веднага простих на телефона, който ни бе събудил. — Сигурно съм нагласила неправилно будилника — продължи тя, след като си прочисти гърлото и, за мое голямо неудоволствие, изгони пресипналостта от гласа си.

Претърколих се към нея и видях, че вече бе седнала на леглото, обгърнала гърдите си със завивката. Косите ѝ бяха разрошени и няколко кичура падаха пред очите ѝ. Протегнах ръка към възхитителното ѝ лице, но тя ме отблъсна с усмивка и сложи пръст пред устните си. Това, което чуваше в слушалката, накара лицето ѝ да поруменее.

— Да, предполагам, че и Джоел се е успал — стрелна ме с поглед и аз едвам се сдържах да не прихна. — След двацет минути. Максимум.

Скочи от леглото, но взе горния чаршаф и се загърна с него в пристъп на закъсняла сутрешна свенливост.

— Свързах се с теб преди по-малко от дванайсет часа, а вече си имам проблеми в службата — оплакването бе съпроводено с широка усмивка.

— Не съм виновен аз. Ти беше онази, която дойде и легна при мен.

Пристигнахме в кабинета на Дев към девет и половина. Излегнат в креслото си, той ни посрещна с разбираща усмивка, но се въздържа да коментира на глас причината за закъснението ни.

— Ники, приятелчето на Аня, се оказа страшно хлъзгаво копеле — каза. — Ако се вярва на руските му авери, никой не го е виждал от времето, когато са играли на криеница по московските улици.

— И сега какво? — попитах.

— Очаквам днес след обяд да получим резултатите от балистичната експертиза на пистолета, който намерихме в дрешника на Крутов. — Дев се протегна в стола си.

— Междувременно ще попитам някои от неговите приятели. Мисля, че един от тях гори от желание да го натопи.

— Крутов ще се покаже много скоро — предсказа Клер. — Сега трябва да отидем и да разпитаме Бони Хъбард.

— Защо пък Бони? — изненадано се начумерих аз.

— Работила е и с двамата — Колбърг и Никъл. Би могла да знае нещо за Крутов. Пък и не сме говорили с нея след смъртта на Никъл.

Паркирахме близо до бунгалото на Бони Хъбард в Нюпорт Хил. Къщата изглеждаше съвсем не на място сред заобикалящите я много по-големи и по-нови пострройки в квартал, в който заплатата на жената едва би покрила имотните данъци. Имах неясен спомен, че бе наследила дома от родителите си. Поддържаше го в идеално състояние, с прясно боядисана фасада и перфектна морава отпред.

Бившата секретарка на Стенли ни посрещна пред остъклената входна врата на бунгалото. Беше средна на ръст и закръглена, със сива коса, която носеше късо подстригана на кичури, излезли от мода още по времето, когато Дороти Хамил спечели златен медал^[1]. Носеше светлосиня жилетка и тъмносини еластични панталони. В средата на шестдесетте си години, тя бе съхранила неизменните си превзети маниери на стара мома през всичките десет години, откакто я познавах. Беше ме поразила с вида си на човек, който има точно определена физиологична възраст — една от тези хора, които изглеждат стари на тридесет и млади на седемдесет, защото не са променили нищо в облеклото, стойката, маниерите и отношението си към хората през изминалите години.

— Д-р Ашман! — с притеснена интимност, за пръв път, откакто се познавахме, тя обгърна ръце около мен и ме дари с бърза прегръдка. — Толкова се радвам да ви видя.

— Как се чувстваш, Бони? — попитах.

— Справям се — бодро се усмихна тя. — Това, което се случи на д-р Колбърг и д-р Никъл, е толкова ужасно. Такива добри хора.

Кимнах съчувствено.

— Всичко се промени, след като ни напуснахте, д-р Ашман — рече Бони с дълбока въздишка. — Д-р Колбърг не беше вече същият... — Тя рязко се спря, като че ли бе изменила на доверието на приятел.

Покани ни да влезем в дневната ѝ, която бе достойна за корицата на „Старомомински дом и градина“, ако такова списание би

съществувало. Всичко в стаята бе издържано в този стил — от тапицираните с плат на флорални мотиви меки мебели до изобилието от статуетки и „колекционерски“ керамични съдове. Вече бе успяла да сервира чиния с домашно изпечени маслени бисквити и още с влизането ни в стаята сипа гореща вода в съда за запарване на чай.

След като бяхме въоръжени с чай и бисквити, Клер пристъпи към същността на визитата ни.

— Говори ли ви нещо името Николай или Ники Крутов?

— Крутов... Крутов... — повтори Бони, опитвайки се да намери нещо в паметта си. Накрая поклати глава отрицателно.

Клер разтвори преносимия си компютър и изкара на екрана увеличена снимка на Крутов. Очите на Бони се разшириха:

— Да, помня го.

— Откъде? — попита Клер и остави настрана компютъра.

— Веднъж дойде да се срещне с д-р Колбърг.

— Защо?

— Не зная. Първоначално помислих, че е нов пациент, за който не са ми казали. — Тя немощно се усмихна. — Д-р Колбърг много често правеше така.

— Защо помислихте, че е пациент? — попита Дев.

— Ами държеше се по оня начин. — Тя кимна към снимката. — Като повечето пациенти на д-р Колбърг.

Разбирах, че иска да бъде дипломатична, затова ѝ подсказах:

— Искаш да кажеш, че е бил много невъздържан, нали?

— Голяма част от пациентите му бяха такива — изхихика тя, — готови да изригнат като вулкан. Килимът в чакалнята направо се разлици от разходките им.

— Как реагира д-р Колбърг на появата на Крутов? — попита Клер.

— Да „реагира“? — Бони поклати озадачено глава.

— Беше ли изплашен, или изнервен като го видя?

— Не — каза Бони, — поговориха малко и после д-р Колбърг излезе заедно с него.

— Тръгна си заедно с Крутов? — не можах да сдържа изненадата си.

— Да — кимна тя. — Беше петък следобед и д-р Колбърг нямаше повече записани пациенти.

— Кога се случи това? — попитах.

— Преди девет месеца. По-точно, на петнадесети септември.

— Как си успяла да запомниш точната дата?

— Помня, защото онази вечер д-р Колбърг имаше страхотни травми и накрая трябваше да отиде в болница. — Погледна ме, като че ли датата трябваше да се е запечатала и в моята глава. — Счупи си ръката и имаше ужасни синини около очите.

Доловила погледите, които си размениха Клер и Дев, Бони продължи:

— Не си мислите, че този човек го е пребил, нали? — посочи снимката на Крутов. — За д-р Колбърг не беше необичайно да получава травми. Все не успяваше да се предпази. Понякога се нараняваше много сериозно, нали, д-р Ашман?

„Не“, помислих си, „раните на Стенли му ги е правил някой, който е размахвал камшик, юмрук или бейзболна бухалка, а не са резултат на някакво измислено травматично разстройство“ — но не казах това, а само съчувствено кимнах.

— И повече не сте виждали Ники Крутов? — попита Клер.

Тя поклати глава.

— А какво ще кажете за Уейн Хакинг? — попита Дев, след като остави чашата си на масата, събра ръце зад тила си и се облегна назад.

— О, да, Уейн — реагира тя с глас, бликащ от привързаност към човека, заклал някога предишната си приятелка и нейната сестра.

— Имаше ли Уейн чести контакти с Никъл? — попита детективът.

— С д-р Никъл? — Бони сви рамене. — Поне аз не знам да е имало такива.

— А някакво напрежение помежду им?

— Напрежение ли? — Тя се разсмя. — Не мога да си представя Уейн напрегнат. Толкова симпатичен човек. Въпреки трагичното му детство. — Тя се приведе напред, за да сподели с шепот клюката. — Когато е бил само на дванадесет години, цялото му семейство — двамата родители и по-малкият му брат — са загинали при пожар в дома им. Уейн е прекарал остатъка от детството си в сиропиталище.

— Хубаво. — Не личеше Дев да се е трогнал от нещастната съдба на Хакинг. — Ами какво ще кажете за Копача... — той бързо се поправи — за Рон Уейвър. Той имаше ли контакти с д-р Никъл?

Бони поклати глава.

— Г-н Уейвър е много затворен човек. Много често дори не ми казваше и едно „добър ден“. Съмнявам се да е разменил и дума с д-р Никъл.

— Бони, можеш ли да се сетиш за някого другико, който да е имал зъб на докторите?

— Честно казано, не се сещам за никого — рече Бони, загледана в приборите за сервиране на чай пред себе си. — Д-р Колбърг се занимаваше с всичките онези пациенти, имащи проблеми с контрола на гнева — вдигна нагоре едната си вежда, за да ни подсказже колко опасни са били те. — Но пациентите на д-р Никъл, те, всичките, бяха толкова възпитани. Не мога да се сетя за никого... — спря се насред изречението с леко провиснало чене.

— Какво има, Бони? — попита Клер.

— Д-р Ашман, помните ли онова нещастно момиче, което посегна на живота си, Анджела Конър?

— Помня я — отвърнах рязко, с надежда, че хладната ми реакция ще я обезкуражи.

— Нейният брат дойде в офиса преди около два месеца. — Тя поклати глава. — Беше много разстроен.

— Джоел — обърна се към мен Клер, — мислех, че по това време вече си бил закрил практиката си?

— Не при д-р Ашман — махна с ръка Бони, — търсеше д-р Колбърг. Но аз му казах, че го няма. Когато видя д-р Никъл, побесня и се втурна в кабинета му. Много беше ядосан. От бюрото си в приемната го чувах как вика.

— За какво викаше?

— Нещо, свързано с Анджела. Не можах да чуя подробностите. — Тя поклати съчувствено глава и продължи с по-приглушен глас: — Това беше само три или четири месеца след самоубийството на сестра му. След като си тръгна, отидох да видя д-р Никъл. Каза ми, че е добре, но беше бял като платно. И му личеше, че е много разстроен.

— Идвал ли е след това Томи при д-р Колбърг? — попита Дев.

— Не, сержант, поне доколкото аз зная.

Благодарихме на Бони и тръгнахме да си вървим.

Тя леко ме хвана за ръкава и ме спря.

— Не мога да си представя по-добър шеф и по-прекрасен човек от д-р Колбърг. — Насълзените ѝ очи умоляваха. — Надявам се, че ще откриете убицеца му.

Кимнах, с усилие ѝ се усмихнах и забързах да догоня детективите.

— Изглежда, че миналия септември Крутов е друснал на Колбърг един як старомоден пердах — прокоментира Дев, след като вече се бяхме настанили в колата.

— Чудо голямо — отвърна Клер, — Колбърг трябва много да се е изкефил, когато са му строшили ръката.

— Помните ли как изглеждаха китките на Стенли на местопрестъплението? — попитах аз. — Мислите ли, че е просто съвпадение?

— Защо Крутов ще чака цели девет месеца? — обърна се към мен Клер.

— Може би обича да отлага нещата — вметна Дев.

Тя поклати глава.

— Струва ми се, че Томи Конър най-вече има зъб на Колбърг и Никъл. Вече не вярвам на приказките му, че никога не се е срещал с Колбърг.

— Преди да поемем по тоя път, нека все пак поговорим с Ники — рече Дев.

— А как ще го намерим? — попита тя.

Сержантът само се усмихна загадъчно.

Двадесет и пет минути по-късно бяхме отново в апартамента на Пуцин, обзаведен в претрупан стил „Куин Ан“^[2], изправени пред един нещастен небръснат Мръсен Серж. Облечен в черен халат от Армани, той седеше на черното кожено канапе срещу нас, скръстил ръце и праметнал крак връз крак. С катраненочерните си коси и гъстата набола брада почти се сливаше с тапицерията.

— Сега какво искаш, Шерлок? — попита.

— Имаме нужда от информация. — Тонът на Дев недвусмислено подсказваше, че не пита, а заповядва.

— Още информация ли? — въздъхна страдалчески Пуцин.

— Къде е Ники Крутов?

Руснакът разпери могъщите си ръце:

— Откъде мога да зная?

Дев се вторачи в него. Мълчанието му излъчваше осезаема заплаха. Пуцин нервно почеса тила си.

— Ники понякога работи за братята Дрезник. Хървати! — Той завъртя очи. — Идете да събудите тях.

— Къде можем да ги намерим? — попита Клер.

— Държат складове в южната част — погледна към нея доста по-незаинтересувано от обичайното, като лъв, който вече се е нахранил, но може да прояви интерес по-късно. — Може би Крутов и хърватските му приятели са там.

— Там има много складове — каза Дев. — Къде по-точно да търсим Крутов?

— До железопътните линии — прозя се руснакът. — Искате ли Сергей да ви нарисува карта?

— Не можем да искаме толкова много от теб — рече Дев, приближи се до него и го дръпна за шнура на халата. — Защо просто не ни заведеш там?

Половин час по-късно, облечен в лъскав анцуг и все така кипящ от недоволство, Пуцин се намести до мен на задната седалка на колата на Клер. Трябваше през всичкото време да държа прозореца си отворен, за да не се задуша от миризмата на неговия афтършейв. Загледан през прозореца до себе си, той от време на време изсумтяваше указанията си. Накрая спряхме пред покрит с графити овехтял склад, прозорците на който бяха заковани с дъски.

— Това е дворецът на хърватите — изръмжа Пуцин, сочейки с ръка.

Изчакахме в колата пристигането на още две полицейски коли. Клер и Дев слязоха и се присъединиха към четиримата униформени полицаи и водача на кучето. Едрата немска овчарка седеше мирно до краката му, срещу вратата на склада.

Изправен пред перспективата да остана притиснат на задната седалка до Пуцин и да си докарам главоболие от одеколona му, наруших предварителната договорка и се измъкнах от колата подир ченгетата. Клер ме забеляза, поклати гневно глава и ми посочи колата.

— Ще внимавам — кимнах към кучето. — Ще гледам да съм поблизо до Кучо.

Погледна ме смразяващо и после прехвърли вниманието си към металната врата, по която с кокалчетата на пръстите си хлопаше Дев.

Измина цяла минута, преди в рамката ѝ да се появи тънка пролука и отвътре да се чуе глас.

— Какво има?

— Полиция — каза Дев и приближи значката си към процепа.

— И какво?

— И това... — Дев размаха значката. — Отваряй шибаната врата, Дрезник.

Вратата се отвори по-широко и пропусна навън дебел мъж, облечен в двуредно сако с големи петна от пот по яката на ризата. Оплешивял на челото и темето, Алекс Дрезник бе оставил косите над ушите си да пораснат и ги бе вързал на конска опашка на тила си.

— Какво търси тук? — попита той.

— Ники Крутов — отговори Дев.

— От доста време не се мяркал насам — каза Дрезник със силен славянски акцент.

— Ще ме прощаваш, но съм чел досието ти и имам всички основания да вярвам, че ме баламосваш. — Дев го заобиколи и влезе в тъмните недра на склада, следван в индийска нишка от останалите.

Вътре в миришещия на мухъл приземен етаж на склада имаше множество щайги и сандъци, някои наредени на високи купчини, други — нахвърляни небрежно по пода. В средата на помещението две непълнолетни момчета прибираха в кутии пакети, обвити с вестникарска хартия. Като ни чува да влизаме, двамата спряха работа и ни загледаха с гузни физиономии.

Дебелият гангстер се опита да ни прегради пътя, но Дев и Клер го заобиколиха и се насочиха към момчетата, които се отдръпнаха и пуснаха Клер да мине между тях. Тя се наведе над една от кутиите, които те опаковаха. Бръкна вътре и измъкна някакъв пакет. Бавно го разопакова, досущ като дългоочакван коледен подарък, и измъкна съдържанието му.

— Я виж ти как опаковали напоследък автомобилните касетофони — каза.

— Знаеш ли какво? — обърна се Дев към Дрезник. — Наскоро ми откраднаха радиото от колата, та защо не взема да си купя едно от теб? Може би дори ще мога да си купя моето старо радио?

— Купили тези неща от някакви пънкари — запелтечи Дрезник. — Ние не задава въпроси...

— Къде е Ники Крутов? — срязва го Дев.

— Добре, добре — вдигна и двете си ръце над главата хърватинът. — Ники бил тук таз сутрин. Но си тръгнал, може би два часа.

Дев махна към полицаия с кучето, който се присъедини към групичката. Той бръкна в чантата си, измъкна оттам тениската, която Дев бе конфискувал от жилището на Крутов, и я поднесе под муцуната на кучето. Овчарката зарови нос в нея. Веднага след като водачът я отдръпна, кучето скочи на крака и опъна каишката. Откачиха я от нашийника му и то отпраща като ракета. Обиколи целия партерен етаж на склада и накрая се насочи към далечния ляв ъгъл на помещението, където имаше струпани куп празни опаковки.

С вой и ръмжене кучето се мъчеше да провре едрото си туловище между сандъците. С прилепен до земята нос пропълзя до предпоследната купчина кашони, подредени до стената. Започна да я души и драци, като лаеше яростно. Изправи се и се покатери върху високия три фута сандък, опитвайки се с лапите и муцуната да отмести настрани капака.

Водачът щракна с пръсти и му заповяда: „Долу, Титан!“. Само за миг кучето укроти яростта си, скочи от сандъка и послушно се върна при стопанина си.

Дев приближи сандъка и отметна капака настрана.

— Хайде, Ники, излизай. — Гласът му бе толкова отегчен, като че ли цял ден се бе занимавал само с това — да измъква заподозрени убийци от кашони.

От сандъка се показаха две ръце, последвани от глава и рамене. Двама от униформените полицаи доближиха и измъкнаха останалата част от Крутов, хванали го под мишниците.

Оставихме на патрулните задачата да го откарат в полицейското управление и се качихме обратно в колата на Клер. Пуцин беше се изпарил. Прибрахме се в сградата на Сиатълското полицейско управление. Със самото ни пристигане дежурният на пропускателна пресрещна Дев и му връчи официално изглеждащ факс.

Той го прегледа и после се обърна към нас с Клер.

— Следите по куршума, изваден от тялото на Колбърг, не съответстват на нарезите по цевта на пистолета на Крутов.

— Може би е използвал друго оръжие? — предположих.

— Едва ли — скептично рече Дев.

Заех привичната си позиция зад прозрачното огледало и видях как Клер и Дев въвеждат Крутов в помещението за разпити. На живо той изглеждаше по-млад и по-привлекателен, отколкото на снимката, но фотографията бе уловила много добре изражението на упорито недоверие, което не слизаше от лицето му. Седеше абсолютно неподвижен на стола, с двамата детективи от двете му страни, скръстил ръце на масата пред себе си. Не изглеждаше ни най-малко притеснен от процедурата, на която бе подложен може би за стотен път в живота си.

— Кога за последен път си се срещал със Стенли Колбърг? — попита Клер.

— Преди около осем месеца — сви рамене той.

— Защо се видяхте?

— А вие как мислите? — Крутов затвори очи, като че ли се готвеше да задреме.

— Слушай, Ники, не сме в настроение да ти търпим фасоните — каза Клер.

— За да поговорим как е изгорил Аня.

— И какво стана?

— Поговорихме си.

— Ники — присъедини се към разговора Дев, — разбирам добре колко си му бил ядосан. За това, което е сторил на Аня... Ако на нейно място беше моето момиче, и аз бих го утрепал.

— Не съм го убил — подсмихна се руснакът.

— Не и онзи път — съгласи се Дев. — Тогава само си го опухал и си му строшил китката на ръката. Това, което не мога да разбера, е, защо си чакал цели осем месеца, преди да го пречукаш?

Крутов се усмихна, показвайки пожълтелите си нащърбени зъби.

— Не сте хванали правилния човек.

— Къде беше вечерта в понеделник, седми май? — попита го Клер.

— Не си спомням.

— Не помниш какво си правил преди две вечери?

Крутов поклати глава.

— Искам да разговарям с адвокат.

— Ники, щом намесим адвокатите, веднага ще ни се отвори куп бумащина — изръмжа Дев. — И всяка нова страница ще добавя по година или две към присъдата ти. Я да видим. — Той започна да брои, като прегъваше пръсти. — Имаме наркотиците, които намерихме в дома ти. После крадените неща в склада. Съпротива при ареста...

— Не съм се съпротивлявал при ареста — прекъсна го Крутов.

— Но и не ни съдейства. И май че ритна полицейското куче. Така че ще добавим и обвинение в жестоко отношение към животното. — Дев погледна ръката си. — Окей, какво още? Митническа измама. Нарушение на условията за предсрочно освобождаване. Виж ти, май въобще няма да имаме нужда от обвинението в убийство, за да... — Вратата на помещението се отвори рязко и го прекъсна насред изречението. Той стана и излезе навън, където замени няколко думи с някакъв мъж. После с жест повика при себе си Клер. Двамата напуснаха залата, без да дадат никакви обяснения на Крутов.

Той почука с пръсти по масата, показвайки първи признаци на безпокойство. Изправи се и започна да се разхожда напред-назад, като час по час спираше пред огледалото. Вероятно подозираше, че някой го наблюдава от другата страна, но всичко, което можеше да види, бе собствената си грубовата физиономия да наднича оттам.

След десетина минути в помещението влезе набит униформен полицай, който каза:

— Връщаш се обратно в килията.

— Така ли? — присви рамене Крутов. — Приключиха с мен?

— Предполагам — отвърна пазачът и му посочи вратата.

Пресрещнах Клер и Дев в коридора.

— Какво става?

— Току-що ни се обадиха от „Наркотици“ — каза Дев. — Наблюдавали са Крутов и братята Дрезник от месеци. В нощта, когато убиха Колбърг, Крутов е бил в центъра на града, опитвал се е да продаде малко крек^[3]. Няма начин той да го е убил.

Клер поклати глава, като че ли се потвърждаваше нещо, което отдавна бе предсказала.

— Време е да се захванем по-отблизо с Томи Конър — каза.

[1] Дороти Хамил е фигуристка от САЩ, спечелила златен медал на XII зимна олимпиада в Инсбрук през 1976 г. — Бел.прев. ↑

[2] Архитектурен стил в САЩ и Великобритания от края на 19-ти век. — Бел.прев. ↑

[3] Жаргонно наименование на кокаина. — Бел.прев. ↑

Привечер бинтованата ми дясна ръка започна да ме боли все по-силно, досущ като предвестник на влошаване на времето. Седнал до масата в кухнята на Клер, човърках без особен ентузиазъм чинията с индийска храна пред мен.

— Какво те притеснява, Джоел? — намръщи се тя.

— Взех няколко болкоуспокояващи хапчета и сега нямам апетит — отвърнах, докато търкалях с вилицата парчето пилешко виндълу^[1] из чинията си.

— Изглеждаш малко отнесен. — Тя прехапа устни и преглътна. — Да не би да има нещо общо с... онова, което се случи снощи?

— В никакъв случай — насилих се да се усмихна. — Други неща ме притесняват. Най-вече неочакваният официален интерес към Томи.

— Нима?

— ТОЙ е много свестен младеж — казах. — И семейството му е преживяло достатъчно много неприятности.

— Все още нямаме доказателства, че е замесен.

— Но си убедена, че той е нашият човек, нали?

— Не зная — усмихна ми се съчувствено. — Пък и това, какво си мисля аз, не е от значение. Времето ще покаже. — Погледна ме по-внимателно. — Нещата между нас са наред, нали?

— Да. — Този път усмивката ми бе съвсем искрена. Протегнах ръка и плъзнах пръсти по нейната.

— Мисля, че ядох достатъчно. — Тя ми показа перфектните си зъби, после се изправи, заобиколи масата и дойде при мен. Наведе се и ме целуна по устните, излъчвайки лек аромат на къри. — Дали болкоуспокояващите са убили желанието ти за някои други неща?

— Не съм изпил всички хапчета — рекох, привлякох я по-близо до себе си и я целунах на свой ред.

— Хайде, тогава! — засмя се, хвана ме за здравата ръка с двете свои и започна да ме притегля в посока на спалнята си.

Възпротивих се на прегръдката ѝ.

— Желанието е налице, но ръката наистина много ме боли. Няма ли възможност за поправителен утре?

— Разбира се — пусна ръката ми и с леко обиден глас каза: — Мисля да си лягам — млясна ме по бузата, после се упъти към стаята си, влезе и затвори вратата зад себе си.

Седях до масата и размишлявах над противоречивата същност на Клер — твърда като кремък в някои случаи, тя бе толкова уязвима, когато нещата се отнасяха до нашите нови отношения. Подозирах, че несигурността ѝ се дължи, поне отчасти, на бившия ѝ съпруг, който я бе поставил в неудобното положение да избира между семейството и закона. Имах неприятното предчувствие, че може би и аз накрая ще отворя същата стара рана.

Докато вървах по коридора, спрях пред вратата на нейната спалня и се поколебах за миг. Ръката не ме болеше чак толкова много. Сега, след като сексуалното желание в мен бе отново събудено, силно се изкушавах дали да не се мушна в леглото ѝ, но знаех, че това ще размъти водата още повече. Подминах.

Пантите на вратата на стаята за гости изскърцаха силно, когато я бутнах да се отвори. По-рано бих си предложил услугите да я смажа, но сега си помислих — кого заблуждавам? Живеех в къща, чиито стъпала стенеха при всяка стъпка през последните четири години и не бях си мръднал пръста, за да ги оправя.

Легнах на леглото и увих чаршафите и юргана плътно около тялото си. Сам в леглото го усещах много студено и празно. През следващите три часа само се мятах и въртах. Мислите ми се прехвърлиха от Клер към жена ми. Замислих се как ли би реагирала Лорън на скорошните събития. Навярно по-добре от мен. Тя бе един от най-незлюбивите и прощаващи хора, които познавам.

В два сутринта безсънните ми мисли бяха прекъснати от неясен шум, който се разнесе от външната страна на прозореца. Бе толкова лек, че едва ли бих го доловил, ако сетивата ми не бяха изострени от мрака в стаята. Седнах в леглото и се заслушах. Определено някой се движеше навън. Първоначално помислих, че е някое бездомно куче или котка, разхождащи се по скелето, обгърнало сградата на Клер, но звукът бе прекалено тежък и муден, за да е причинен от животно.

Дебелите щори на спалнята за гости бяха предназначени да спрат сутрешните слънчеви лъчи, защото стаята имаше източно изложение.

Закриваха прозореца толкова плътно, че не можех да видя нищо повече от неясни сенки отвън. Опитах се да се съсредоточа, но не можех да отгатна дали шумът идваше от стъпки на палуващи по скелето или от нозете на приближаващ убиец.

Шумът се усили. Устата ми пресъхна. Сърцето ми блъскаше гръдния кош. Този път не прогоних страха с мисълта, че е просто параноя — болката в ръката не ми го позволяваше. Сниших се и тъкмо бях решил да изчакам шумът от стъпки да отmine, когато ме връхлетя паническата мисъл — ами ако наистина човекът навън е убиецът с ножа, който вместо в моята стая се вмъкне в спалнята на Клер?

Плъзнах краката си през ръба на леглото и бавно се изправих. Промъкнах се тихо до вратата и рязко спрях, защото се сетих, че скърцащите панти няма да ми позволят да изляза незабелязан и да предупредя Клер. На пръсти се върнах до прозореца, доближих ухо на инч от стъклото и се заслушах. В първия момент не чух нищо, но после различих звука на тихи стъпки, по-леки и по-бързи от предишните.

Внимателно поместих венецианската щора и отворих тесен процеп, през който надникнах навън. Скелето бе осветено от слабите отблясъци на уличните лампи, отразени от рекламните надписи на улицата, ала не можах да видя никого. Отдръпнах щорите по-назад и погледнах на двете страни. Пак нищо. След това ги махнах съвсем и долепих нос до стъклото. Никой.

Освободих ключалката на прозореца и го бутнах, молейки се наум пантите му да са по-добре смазани от тези на вратата. Отвори се безшумно. Промуших глава навън. Погледнах надясно — нищо. Погледнах наляво. В края на скелето, скрит в сянката, стоеше човек.

И тогава видях пистолета.

Дръпнах главата си вътре в стаята и паднах на колене. Чаках, застанал на четири крака, затаил дъх, надяващ се, че ритъмът в гърдите ми не се чува толкова силно, колкото ударите на тъпана, отекващи в черепната ми кутия.

Чух бързото трополене на краката, тичащи по дъските на скелето към моята стая. Сkochих на крака и се метнах през леглото, приземявайки се болезнено на ранената си ръка. Лежах на земята и с лявата си ръка трескаво опипвах нощното шкафче с надеждата да намеря нещо тежко и здраво. Единственото, което ми попадна под

ръка, бе радиочасовникът. Сграбчих го, притиснах го до гърдите си и издърпах кабела от контакта. Легнах на пода, стиснал смехотворното си оръжие, и зачаках да се случи неизбежното.

Когато дочух, че някой влиза в стаята през прозореца, страхът ми бе изместен от прилив на ярост. Мамка му, рекох си. Преди да умра, поне ще натикам радиото в муцуната на това копеле. Без да обръщам внимание на болките в ръката, се свих и приготвих за скок. Готов да нападам.

Стъпките доближиха леглото. Кръвта блъскаше слепоочията ми.

Тъкмо бях напрегнал мускулите си за скок и лампата на нощното шкафче светна.

— Джоел? — насочила пистолет към мен, Клер стоеше от другата страна на леглото и ме гледаше с широко отворени очи. Все още на колене, погледнах радиочасовника, който стисках в ръка. И тогава избухнах в смях.

Ръката на Клер се отпусна до тялото ѝ. Широка усмивка замени смаяното изражение от лицето ѝ.

— Какво беше намислил да ми направиш? Да ме зашеметиш с прогнозата за времето и справката за трафика?

— Мислех да те прогоня с музиката на Джон Теш^[2] — пошегувах се, зашеметен от облекчение.

— Всъщност не разбирам защо и двамата намираме тази история за забавна — между два пристъпа на смях изрече Клер. — Там — посочи с пръст прозореца — наистина имаше някой.

— Ти успя ли да го видиш? — попитах.

— Не. Но го чух как се спуска надолу по скелето веднага след като излязох навън.

— Мислиш ли, че е бил *той*?

Тя сви рамене, но и двамата знаехме, че е така.

— Може би ще е по-добре да се махнем оттук. — Клер затъкна пистолета си в ластичния колан на анцуга.

— Тази нощ няма да се върне повече — станах на крака и я доближих. Посочих с ръка оръжието ѝ. Доближавах се все повече и повече до нея, докато накрая лицата ни се докоснаха. Долепих устни до нейните. — Благодаря ти — казах.

— За какво? — Тя срамежливо отмести поглед настрани.

— За това, че ме защити.

— О, просто си върших работата — усмивката се върна на лицето ѝ.

Обвих шията ѝ с ръка и нежно я погалих. После ѝ подарих нова дълга целувка.

— Клер, нуждая се от теб.

— Мммм — изпъшка тя. — Не знам дали това влиза в служебните ми задължения.

— Вече влиза — казах и я притиснах по-силно към себе си. Пренебрегвайки твърдия метал, забил се в стомаха ми, я притеглих към леглото.

— Внимавай, каубой — рече тя и измъкна пистолета от колана си, — да не стане някоя злополука.

— Рискът само подклажда желанието — измърморих, все така притегляйки я надолу.

Постави оръжието си на нощното шкафче и се отпусна върху мен на леглото. Оставих на нея разсъбличането. Почти без да разтваря прегръдката, свали всичко от нас за нула време. Отново бе отгоре ми. И когато гъвкавата ѝ снага се изви в дъга над мен, усетих непозната досега, но не по-малко приятна вълна от удовлетворение да се разлива по тялото ми.

Гледах я заспала до мен и доскорошните ми опасения се разсейваха все повече и повече. За пръв път от три години не се чувствах сам. Искях да бъда с Клер. Внезапното щастие бе като някаква амнистия. Забравих стъпките по скелето, нейния полуавтоматик на нощното шкафче и дори кървавата бъркотия в някогашния ми офис.

На следващото утро ме събуди ароматът на кафе и препечени френски хлебчета. Претърколих са на леглото и видях, че пистолета вече го няма. Макар че бях спал само четири часа, въобще не се чувствах уморен. Дори ръката ме болеше по-малко. Светът бе едно слънчево място.

Преди да стана от леглото, взех телефона до възглавницата и се обадох у дома, за да прослушам съобщенията на телефонния секретар. Имаше няколко обаждания от притеснени приятели и колеги, дочули за сполетялата ме злополука. Всички обаждания бяха добре дошли освен последното.

Облаци затулиха слънчевото небе в мига, в който чух гласа му. „Д-р Ашман, обаждат се д-р Чарлз Холънд от Департамента по здравеопазване във Вашингтон. Очаквам да ми позвъните при първа възможност.“

Бях много любопитен да науча за какво ме е търсил, но реших да се насладя на закуската, преди да му върна обаждането. За жалост не се получи — съобщението му бе убило всякакъв апетит. Решил да пренебрегна обаждането, станах от масата със слабата надежда, че медицинският чиновник ще остави нещата така, както са.

Пристигнахме в кабинета на Дев малко след осем часа. Той изслуша разказа на Клер за среднощния ни посетител, без да я прекъсне. Когато тя свърши, поклати глава и изръмжа:

— Защо, по дяволите, не научавам тези неща веднага след като се случат?

Клер скръсти ръце на гърдите си.

— Какъв смисъл би имало да те събудим в три през нощта, Дев? Копелето отдавна се беше измъкнало. Освен това, не можем да сме сигурни, че е свързан с другите случаи.

— О, със сигурност е свързан — категорично каза Дев. Гневът полека напусна лицето му. — Чудя се как е научил къде да ви намери. — Сложи ръце на тила си и се намръщи. — Май няма да е зле да намерим нова бърлога за вас двамата. Не искам после отделът да си има ядове с петна от кръв по килимите и пердетата ти.

— Грижата ти за нас е направо трогателна — завъртя очи Клер.

— Хайде да идем и да попитаме Томи къде е бил миналата нощ — рече сержантът.

— Томи не би направил такова нещо — възразих.

— Не бъди толкова сигурен, докторе — въздъхна той. — Тази работа ме е научила едно — никога не знаеш на какво е способен човек, когато бъде притиснат до стената.

— Не и Томи — категорично казах аз.

— Да идем и да проверим — рече Клер, сложила ръка на рамото ми.

Телефонът иззвъня. Дев вдигна, представи се и замълча. После изненадано каза „да, тук е“ и ми подаде слушалката. Не по-малко изненадан от него я поех и я долепих до ухото си.

— Д-р Ашман, обажда се д-р Чарлз Холънд от Департамента по здравеопазване във Вашингтон. — Стомахът ми се сви още щом чух гласа му.

— Здравейте, д-р Холънд, с какво мога да ви бъда полезен?

— Извинете, че ви търся на такова място, но не можах да ви хвана в дома ви, докторе. Както ви е известно, имам известни притеснения от начина, по който полицията се рови в документацията на Департамента по здравеопазване.

— Разбирам ви напълно — казах, надявайки се, че това е причината за обаждането му. Но разбира се, не беше това.

— Когато научих за смъртта на д-р Никъл, предположих, че детективите ще поискат да се запознаят и с неговото досие — продължи Холънд. — След като внимателно претеглих аргументите „за“ и „против“, реших да проявя изпреварваща инициатива и да предоставя информацията, която така или иначе ще стане известна на полицията. — Той прочисти гърлото си. — Информация, която може да се окаже полезна за вашето разследване.

— И каква е тази информация?

— Преди два месеца сме получили устно оплакване срещу д-р Никъл от брата на пациент — каза Холънд. — Споменах ви го при предишната ни среща — Томас Конър. Може би си спомняте, че беше направил подобно оплакване и срещу д-р Стенли Колбърг, психиатъра на сестра му. Г-н Конър твърди, че и двамата — д-р Колбърг и д-р Никъл — са притеснявали сексуално сестра му. Но както и при другото му оплакване, г-н Конър не е пожелал да потвърди писмено обвинението си срещу д-р Никъл.

Поставих слушалката и се обърнах към Дев и Клер, които ме гледаха с очакване.

— Томи Конър е направил оплакване и срещу Никъл — съобщих делово новината.

Дев скочи веднага, след като им разказах подробностите от разговора с Холънд.

— Вече имаме достатъчно аргументи, за да се обърнем към съдията — каза той и тръгна към вратата.

Пред жилището на Томи се събра същият екип, който бе извършил обиска в апартамента на Никъл. Младежът ни отвори

вратата, облечен в джинси и хавайска риза. Сложи ръце на хълбоците си и неприязнено ни попита какво искаме.

— Имаме заповед за обиск — каза Клер и му протегна ръка с официалния документ.

Без да каже нищо, той се дръпна назад. Седна, кръстосал крака на дивана, и ни наблюдаваше как тършуваме из просторния му апартамент със смесица от безразличие и презрение. Само се изсмя, когато единият от полицаите измъкна от чекмедже на кухненския шкаф плик с марихуана. Смахът му обаче секна, когато в помещението се появи Клер, държаща в ръце дневниците на Анджела.

— Това е лично — викна той и скочи на крака. — Няма нищо общо с вашето разследване.

— Това са дневниците на сестра ти, нали?

— И какво?

— В тях може да намерим мотивите. — В думите ѝ пролича завършената магистратура. — По закон сме длъжни да ги конфискуваме.

— Не е честно — тихо рече Томи, забил поглед в пода пред себе си.

Обискът приключи и екипът си тръгна. Останахме насаме с Томи — аз и Клер, седнали срещу него, а Дев се бе излегнал в коженото кресло отстрани.

Пронизващите сини очи на младежа — като очите на сестра му — изследваха детективите и изцяло ме пренебрегваха.

— Секретарката на д-р Никъл ни каза, че преди няколко месеца двамата с него сте имали състезание по надвикване — започна Клер.

— Само аз виках — сви рамене Томи.

— А как ти отвърна д-р Никъл?

— Беше си глътнал езика от шубе — бе презрителният отговор.

— Защото си го заплашил, че ще го убиеш — спокойно каза тя.

— Не. Защото го заплаших, че ще разглася какво представлява.

— Ооо — като че ли изведнъж си припомни детективката, — Никъл е насилвал сестра ти.

— Той ѝ стори нещо по-лошо — спокойно отвърна Томи.

— Къде беше във вторник вечерта, Томи?

— Тук, работех.

— Сам?

Той кимна.

— Също като в нощта, когато са убили Колбърг? — намеси се Дев. — Нали така?

— Както и през много други вечери — изсумтя Томи. — Аз работя от къщи.

— Просто съвпадение, а? — Дев направи лукава гримаса.

— Няма значение.

Смених позата си от притеснение. По поведението му долавях, че Томи скоро ще захапе примамките на Дев.

— В моята практика съвпаденията са също като рибарските истории — продължи сержантът. — Всеки си има своята, но малцина могат да ги подкрепят със снимки.

Безуспешно се опитвах да привлека вниманието на момчето с поглед.

— Значи лъжа, така ли? — каза. — Нямам алиби за нито едно от двете убийства. Но имам сериозен мотив.

— Повече от сериозен — каза Клер.

— Да — кимна с глава Томи, без да се обърне към нея. — Наистина се радвам, че и двамата са мъртви.

— Това е добре — прозя се Дев. — Надявам се, няма да се отметнеш от думите си.

— Къде са ви фактите? — Томи скочи на крака. — Имате ли свидетели? Намерихте ли тук поне троха доказателство?

— Номерът е първо да откриеш човека — изсмя се Дев. — Доказателства винаги ще се намерят.

— Да не би да мислите, че Анджела е първата пациентка, която са чукали тия задници? Защо не потърсите някоя друга жертва или семейство, което е било тотално прецакано? А още по-добре ще бъде да зарежете всичко. Получили са точно каквото са заслужавали.

— Така ли мислиш? — намеси се Клер.

Той гневно се обърна към нея.

— Имате ли представа какво е причинил Колбърг на сестра ми?

— Не съвсем — отвърна тя, приканвайки го да поясни.

Томи се надвеси над масичката за кафе и насочи ядните си очи от нея към Дев.

— Подмами я да му се довери. Съблазни я със съчувствие. После започна да се ебава — първо с мозъка ѝ, после и с тялото. И това не му

беше достатъчно. Трябваше съвсем да я унищожи. И затова се нуждаеше от помощта на извратения си партньор. — Лицето му бе червено като цвекло. Пое дълбоко въздух и продължи. — Не й остави никакъв шанс. Два пъти я докара до самоубийство — буйно поклати глава. — Не, не беше самоубийство. Той я уби, все едно че сам я блъсна от она мост.

— Анджела беше ли ти казала, че са я насилвали?

— Нали ако ми беше разказала, веднага щях да ги спра? — Гласът му се пречупи. — Научих едва когато прочетох дневниците й. След като вече си бе отишла.

— Това беше достатъчно доказателство за теб? — с досада попита Дев. — Ненадеждните писанията на психично болен човек?

— Но това се е случило, копеле такова! — Томи блъсна масичката, която се заклати и колебливо се върна на мястото си.

— Добре, Томи, вярвам ти. — Дев отегчено завъртя глава. — Случило се е. Колбърг и Никъл са убили сестра ти. Ти си знаел за това от месеци, но не си направил нищо.

Устните му потрепнаха, но Томи не каза нищо.

— Що за брат си ти — продължи детективът и бавно поклати глава. — Насилват я, като че ли е животно, а не човек, а ти позволяваш това да им се размине. Безнаказано.

— Оплаках се в Департамента по здравеопазване — озъби се младежът.

Ноздрите му станаха яркочервени. Очите още повече се разшириха.

— Знаем — кимна Клер. — Но миналия път стана дума, че не си подкрепил писмено оплакванията си, защото не си бил сигурен дали можеш да вярваш на Анджела.

Томи въздъхна и се отпусна назад на дивана.

— Винаги съм й вярвал.

— Защо тогава не направи нищо?

Затаих дъх в очакване на отговора му. Той само сви рамене:

— Не зная.

— Мисля, че много добре знаеш, Томи — каза Дев. — Какъв избор си имал? Какво трябва да направи един достоен брат? — Той изведнъж се превърна в съюзник на младежа.

Томи не вдигна поглед от пода.

— Беше прав преди малко — продължи Дев. — Колбърг и Никъл си получиха заслуженото. Виж — той продължи с подкупващата интонация на продавач на стари автомобили, — искам да приключа това разследване, но въобще не мога да съм сигурен кой е истинската жертва тук. Разкажи ми как стана всичко и аз ти обещавам, че ще говоря с районния прокурор. Той ми е приятел. С оглед на емоционалното ти състояние мисля, че няма да ти дадат много, ако въобще те осъдят. Вероятно ще се стигне до обвинение за оправдано убийство^[3].

Томи вдигна глава и го погледна. Червенината бе изчезнала от лицето му.

— Не съм ги убил аз — твърдо рече той.

— Но Томи — попита Клер, — защо тогава не си потвърдил писмено оплакванията си до Департамента по здравеопазване?

Той ме погледна с несигурни очи. После се обърна към нея и спокойно запита:

— Арестуван ли съм?

— Не — каза Дев. — Не още.

Томи се изправи, мина покрай нас и отвори входната врата.

— Ако обичате, напуснете.

Няколко минути по-късно стояхме на улицата пред сградата, обгърнати от полъха на топлия бриз.

— Док, беше много мълчалив там горе — отбеляза Дев.

— Намесата ми щеше да е съвсем неуместна.

Той уклончиво кимна.

— Можеш ли да си го представиш под скиорската маска?

— Не.

— Но той е подходящ на ръст и телосложение.

— Бих го познал дори и с маска на лицето.

— Знаеш ли какво, док? Имам чувството, че когато нещата опрат до Томи, се държиш като кон с капаци.

Клер ме погледна и съчувствено ми кимна.

— Дев, без съмнение не трябва да изпускате Томи от очи. Но той постави много важен въпрос — може би има и други пострадали от Колбърг и Никъл техни пациенти. Възможно е някой друг да има основателни причини да желае смъртта им. Може би трябва да обърнем внимание и на другите жертви.

— Не сме екип, занимаващ се с престъпления на сексуална основа — възрази Дев и прекара ръка по непокорните си прошарени коси. — Ние разследваме убийства, не самоубийства. В момента единствените жертви, които ни интересуват, са Колбърг и Никъл.

За мен обаче Анджела бе много повече жертва от всеки един от двамата. Особено в светлината на онова, което бях научил за предсмъртните ѝ часове.

Месец, след като Томи ми каза, че би трябвало да убие Стенли, бившият ми съдружник все още беше жив. И щеше да живее още една седмица. Не съобщих на полицията за заплахата на момчето, нито казах на самия него, което, предполагам, можеше да ме направи съучастник в престъпление, но по онова време не ми пукаше какво ще се случи със Стенли.

Бях прекалено зает с думите на Анджела. Незавършеността на дневниците ѝ, онези липсващи шест седмици ме притесняваха до вманиачаване. Отчаяно исках да си изясня какво е ставало в нейното съзнание в дните, предшестващи смъртта ѝ. Така че един ден се отбих у Томи с неубедителния претекст, че се интересувам от състоянието му.

— Какво искате всъщност, д-р Ашман? — попита ме той, изправен срещу мен в средата на гостната си.

— Миналия път ти изрече някои много силни думи.

— Не съм убил никого... засега.

— Все още ли мислиш да го направиш?

— Послушах съвета ви и се обадох в Департамента по здравеопазване във Вашингтон — каза той, без да отговори на предния ми въпрос.

— Какво ти казаха оттам?

— Говорих с една симпатична жена. Много мила. Изпълнена с разбиране и съчувствие — изсмя се. — Не повярва на нито една моя дума.

— Няма значение, Томи. След като веднъж получат оплакването, те са длъжни да го разследват.

— Казаха ми, че първо трябва да им напиша писмо.

— Написа ли?

— Мисля по въпроса. — След миг добави. — Отидох да ги видя.

— Кого? Колбърг и Никъл?

— Аха. Колбърг го нямаше. Само Никъл.

— Какво ти каза той?

— Почти нищо. — Лицето му се изкриви в горчива гримаса. — Но разбра предупреждението ми. И съм сигурен, че ще го предаде на Колбърг.

— Мислиш ли да отидеш пак и да говориш с Колбърг?

— Ако пак отида там, няма да е, за да разговарям.

Замълчах. После се прокашлях и рекох:

— Искам да знаеш, че много съжалявам.

— За какво?

— За това, че казах на Анджела, че не ѝ вярвам.

— Знаете ли какво ме мъчи най-много? — каза Томи, без да реагира на извиненията ми. — На сестра ми не ѝ пукаше за самата нея. Понасяла е всичките гадости на Колбърг, за да предпази мен.

— А от какво е трябвало да те предпази? Според нейния разказ, в деня, когато е загинал баща ви, ти си бил напред със своите приятели. Би трябвало да имаш свидетели.

— Не бях с приятелите си — делово каза Томи, — бях с Анджела. Бях застанал до нея на ръба на склона и гледах татко долу на дъното.

— Така ли? — изненадано вдигнах глава.

— Вижте, никога не бяхме планирали да го убием, но когато падна долу, не изпитах никакво съжаление.

— Ами сестра ти?

— Тя като че ли блокира за известно време. Стоеше там и само го гледаше. Когато се осъзна, каза, че трябва да потърсим помощ. Почна да търси начин да слезе долу при него.

— И защо не го направи?

— Аз я спрях — втренчи поглед в мен, — казах ѝ, че ако се опита да слезе долу, ще убие и себе си. Казах ѝ да го остави там. Че сам си го е търсил.

— А тя какво направи?

— Направо откачи. Крещеше, че не можем да го оставим да умре там. Наложих ми се да я разтърся няколко пъти, за да се успокои. Мисля, че когато слязохме до края на пистата, бяхме постигнали

съгласие. Не каза нищо, когато разказах на останалите, че татко се е върнал обратно към главната писта.

Спомних си версията на Анджела, в която тя напълно бе изключила брат си от събитията и бе поела върху себе си както ролята на подбудител, така и тази на мълчаливия съучастник. Братът и сестрата бяха непоколебими в желанието си да защитят другия. Томи все още оставаше такъв.

— Идеята за всичко това бе изцяло моя — каза той без следа от угризения. — Но това не попречи Анджела да се самообвинява. Чувството за вина я изяждаше вътрешно и я доведе до първата ѝ голяма депресия — въздъхна. — Изпрати я в лапите на Колбърг.

— Имаш ли нещо против да хвърля още един поглед на дневниците ѝ? — попитах и станах от кушетката.

— Какво ще търсите там?

— Не знам точно.

Той кимна, без да става от мястото си.

— На същото място са.

Влязох в бившата стая на Анджела и отидох до писалището. Отново прелистих дневниците, но не след дълго ги оставих обратно на мястото им. Нямаше да ми помогнат.

Изправих се и огледах стаята. Не очаквах да намеря нещо особено, но изпитах непреодолимо изкушение да надникна в нещата ѝ. Претърсих чекмеджетата на дрешника, където не намерих нищо. Отворих вградения гардероб. На закачалките висяха три или четири връхни дрехи, между които и дебелото сребристо найлоново яке, с което я бях виждал най-често. Свалих го от закачалката. Оказа се по-тежко, отколкото очаквах. Претърсих несъразмерно големите нагръдни джобове и в десния попаднах на нещо квадратно, твърдо и тежко. Мушнах ръка вътре и извадих бележник с корици в пастелни цветове.

Отнесох го до писалището и го оставих до другите. Бе съвсем еднакъв с тях. Щом видях датата на първия запис в него, разбрах, че е продължение от деня, в който свършваше предишния том. Току-що бях намерил последната част от дневника на Анджела.

Записките от първите две седмици не ми дадоха почти никаква информация. Беше описала съмненията, които я измъчваха и които бяхме дискутирали по време на терапевтичните сеанси. Неловко

навлизаше в новия си начин на живот — обещаващата работа и подкрепящият я приятел — досуц като просяк, опитващ се да надене смокинг. Притесняваше я чувството, че е недостойна, типично за претърпял насилие пациент, който се опитва да започне нормална връзка. Но общото усещане бе по-скоро оптимистично. Чак до записа, направен месец преди смъртта ѝ. Денят, когато бях изненадващо посетен от Стенли.

„Днес Той отново се появи на хоризонта“, бе написала тя. „Нищо не каза, само ми подаде писмо, адресирано до районния прокурор и ми каза да го прочета. Започваше с разказ за това, как съвестта Му не позволява да премълчи онова, което знае за смъртта на баща ми. Следваше описание — в по-голямата си част лъжливо — за това, как двамата с Томи сме били блъснали татко в пропастта. Каза, че ще изпрати писмото, ако не престана да посещавам д-р А. Беше напълно сериозен, можех да го прочета в очите Му.“

„Ужасно се колебаю. Д-р А. ми помогна толкова много. Но нямам избор. Не мога да позволя да превърне в руини и живота на Томи.“

От следващите страници научих в мъчителни подробности как животът на момичето се е разпаднал през седмиците, след като престана да посещава нашите терапевтични сеанси. Напуснала работа, изгонила новия си приятел и се преместила да живее при брат си. С всеки нов ден се променяше и стилът ѝ, ставаше по-горчив и отчаян, а депресията ѝ видимо разцъфтяваше с нова сила. Също като кола, спирачките на която са изпуснали на стръмен планински път, тя все по-необратимо се запътваше към перилата на моста.

Направила бе последният запис в бележника си часове след като се видяхме за последен път. „Този път съвсем се осрах. Снощи бях ужасно ядосана. Имах желание да забърша някого в бара и за малко да забравя скапания си живот, но нямах късмет. Нищо чудно. И по някаква глупава прищявка взех такси и отидох при д-р А.“

„Съвсем си бях загубила ума. Влязох вътре и се опитах да го сваля. Той, разбира се, ме спря. Какво друго можех да очаквам? Но бях толкова пияна и обидена, че съвсем превъртах. Не удържах на обещанието, което си бях дала. Глупава кучка! Разказах на д-р А. за Него. Всичко му казах!“

„Защо го направих? Нали вече се бях заклела пред д-р А., че нищо подобно не се е случвало? Защо да ми повярва сега? Да не говорим, че е издигнал тоя задник на нещо като пиедестал. И все пак не очаквах от него такава реакция. Обвини мен за всичко. Каза, че съм била «през целия си живот жертва». Като че ли е било по моя вина! Това ужасно ме вбеси. Казах му да върви по дяволите и отпраших.“

„Цяла нощ размишлявах над думите на д-р А. Мисля, че е прав. През по-голямата част от живота си съм била нечия жертва. Не съм го желала, но позволих да се случи. Но съм приготвила изненада за д-р А. Никога вече!“

„Мислех си и за Неговото изнудваческо писмо. Защо се плаша толкова от него? В крайна сметка, всичко опира до неговите думи срещу моите думи и тези на Томи. Ако разберат що за извратено копеле е Той, може би няма да повярват толкова лесно на лъжите му. Време е да си разменим ролите с тоя задник. Ще взема и аз да напиша едно писмо.“

Калиграфските букви на почерка ѝ преминаваха във все по-нечетливи дракулки, колкото повече набираше скорост идеята ѝ. „Ще разкажа на всички за почитаемия д-р Колбърг, за камшиците и каишите, с които връзва пациентите си. После ще го изпратя на ченгетата и на пресата, на Медицинската асоциация и на всички, за които се сетя.“ Ентусиазмът ѝ преливаше от страниците на дневника. „Време Му е да разбере какво значи да те е страх. Да преобърнат с краката нагоре живота Му и шибаната Му скъпоценна кариера. Искам да съм там и да гледам. Да застана на вратата Му и да Го накарам да прочете писмото пред мен, за да мога да видя поражението, изписано на лицето Му.“

Последният ред гласеше: „Трябва да тръгвам. Имам да пиша писмо. Вече не съм жертва!“. Беше подчертала последното изречение три пъти.

Няколко пъти прочетох този абзац. Въобще не приличаше на нещо, написано от човек, обхванат от мисълта за самоубийство. Ако Анджела е изпълнила намерението си и е написала това писмо, ставаше ясно защо се е срещнала със Стенли, след като избяга от дома ми. Може би са се изправили лице в лице и тя му е връчила писмото. Ако е станало така, дали тя наистина е очаквала, че

Стенли ще стои и ще я гледа как разрушава живота и „шибаната му скъпоценна кариера“?

Разсъжденията ми бяха прекъснати от звука на изкачващи се стъпки. Томи влезе в стаята.

— Д-р Ашман, трябва да вървя.

— И аз тъкмо свърших — затворих дневника и го плъзнах на купчината до другите.

— Намерихте ли онова, което търсихте?

— Не съм сигурен — изправих се и го последвах навън. На изхода се плеснах по челото и казах: — По дяволите! Забравих си ключовете — изтичах по стълбите горе в стаята на Анджела. Грабнах най-горния бележник от купчината, мушнах го под колана на панталоните си и го покрех с якето си. Като слязох долу, казах: — Томи, трябва да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Имам нужда от малко време, може би месец, през което не искам да предприемаш нищо, свързано със сестра ти. Разбираш ли?

— Защо?

— Трябва да си изясня някои неща. Може да ми отнеме повече време.

Погледна ме безизразно, макар че много добре разбираше какво искам от него. Сви рамене.

— Добре. Няколко седмици няма нищо да променят.

Измъкнах се от жилището му с мушнатия в колана на панталоните си последен том от дневниците на Анджела и се прибрах у дома. Нелсън ме посрещна на вратата. Никога не съм го мислил за много чувствително животно, но вероятно този път бе доловил нещо от настроението ми, защото ме последва вътре в студиото на долния етаж. Седнах на стола си, а той се излегна върху нозете ми.

Разтворих бележника на бюрото си и отново прочетох последния пасаж. Сигурно вече го бях научил наизуст. Не бях съвсем сигурен защо отмъкнах книгата от Томи. Какво толкова, ако я беше видял? Мисля, че знаех съвсем точно какво. Ако Томи стигнеше до същите изводи, до които бях стигнал аз — а беше много невероятно да не стигне — силно се съмнявах, че Стенли ще доживее да види следващото утро.

От мига, в който видях тялото на Анджела на масата в моргата, считах Стенли за виновен. Беше направил живота ѝ непоносим и по този начин косвено я бе бутнал през перилата на моста, също както баща ми бе помогнал на Сузи Мълой да скочи от покрива на студентското общежитие. Досега обаче не ми бе хрумвало, че той може да е много по-пряко замесен.

Затворих дневника и го мушнах в горното чекмедже на бюрото. Но не бях свършил с него. Нищо подобно. За пръв път след смъртта на Анджела се отърсвах от смазващото усещане за вина. Заедно с успокоението идваше и решимостта.

Час и половина по-късно седях в старомодната дневна на Бони Хъбард, стиснал в ръка чаша горещ чай. Пробутах ѝ някаква съшита с бели конци история, че правя сравнителен анализ на пациенти, които са били под наблюдение на психиатър в момента на самоубийството си, и тези, които не са били. Използвах внимателно единствения си случай — Анджела — за да науча от нея дали знае за някой друг пациент на Колбърг или Никъл, който се е самоубил, докато те са се грижели за него.

Милата лековерна Бони дори не се сети да ме пита защо се обръщам към нея, а не направо към бившите си партньори. Не бе чувала за пациенти самоубийци на Никъл, но при Стенли нещата стояха иначе.

— Нали разбирате, той работи с много по-рискови пациенти. — Тя ми даде имената на трима пациенти от седемдесетте и осемдесетте. Записах си ги, макар че възнамерявах да се съсредоточа върху по-скорошните случаи.

— През 1996 г. имаше една Кери-Лин Смит. — Бони изду бузи. — Трагедия. Горкото създание умря от свръхдоза само ден преди да навърши двадесет и две.

— Свръхдоза от какво?

— Валиум и някакъв антидепресант. Мисля, че и алкохолът бе помогнал.

Валиум и алкохол, помислих си. Също като Анджела. Попитах, забил нос в записките си:

— Някой друг?

— В края на 1993 г. Ейвъри Бъкъм — въздъхна жената. — Истински джентълмен. Намерили го в гаража му, със запален

двигател на колата, в деня на годишнината от смъртта на жена му. Толкова много му е липсвала.

— Някой друг? — въобще не си направих труда да запиша последното име.

— Само още една. Мери Пиърс се самоуби през пролетта на 1999 г. Беше на двадесет и три, доколкото си спомням. — Огледа се и продължи шепнешком: — Много странна птица, но иначе беше сладурана. Горкото момиче се обеси на тръбите в мазето на бащиния си дом.

— Нещо необичайно около смъртта ѝ?

— Необичайно ли? — Бони поклати глава. — О, почакайте малко, д-р Ашман. Мери не отговаря на условията на вашето изследване. Видите ли, тя престана да се среща с д-р Колбърг около месец преди да сложи край на живота си.

— Защо?

— Излезе от последния си терапевтичен сеанс много разстроена — обясни Бони. — На следващия ден се обади, че няма повече да ни посещава. Предполагам, че д-р Колбърг е докоснал някой оголен нерв. — Поклати глава, като да подчертае невероятните лечителски способности на Стенли. — Нали знаете колко го бива д-р Колбърг да напира корена на проблемите.

Знаех съвсем точно колко добър е Стенли в умението да напира оголен нерв. Онова, което Бони не подозираше, бе удоволствието, което му доставяше да прави това.

[1] Индуско ястие, подправено с люто кърви, тамарин, джинджифил, кимион и др. подправки. — Бел.прев. ↑

[2] Музикант, пианист и композитор на съвременна църковна музика. Водещ на телевизионно предаване, излъчвано в САЩ, Канада, Австралия и Тайланд. — Бел.прев. ↑

[3] В съдебната практика на САЩ такива са например убийствата при самоотбрана. — Бел.прев. ↑

Влязохме в кабинета на Дев в мига, когато телефонът му иззвъня за четвърти път. Той вдигна слушалката, чу какво му казаха и отговори:

— Идваме веднага — затвори и се обърна към Клер: — Капитанът иска да ни види.

— Веднага ли?

— Да — кимна той. — Пресата и фуражките му дишат във врата и се налага да нахраним с нещо акулите. — Не поясни дали има предвид журналистите или шефовете си.

— С какво мислиш да им запушиш устата? — попитах.

— Обичайните приказки. Че имаме сериозен заподозрян.

— Дев...

— Не се безпокой, докторе. Нямам намерение да съобщавам името на Томи. Засега. — Не беше никак убедителен в уверенията си. И двамата знаехме добре докъде може да стигне натискът върху него, когато се намесят „великите сили“.

— Може да се забавим. Тук ли ще ни чакаш? — попита той на излизане от стаята.

— Аха. Имаш ли нещо против да хвърля още един поглед на видеозаписа на Никъл?

— Ако си падаш по такива неща, защо не прескочиш при колегите от „Нравствения“? Конфискували са доста по-качествени материали.

— И лентата на Никъл ще ми свърши работа.

— Ще видя дали мога да уредя някой да ти я покаже. Може да се наложи да понатисна тук-там.

Явно му се наложи да натиска на доста места, защото мина цял час преди да ме настанят в малка стая без прозорци пред телевизор, свързан с видеокасетофон.

Никак не ми бе лесно да преглътна гледката на Аня, яхнала гърба на закачуления с кожа Никъл като някакъв ненормален механичен бик, макар и да не я виждах за пръв път. Изгледах целия запис, но не можах

да открия нищо ново. Превъртях касетата в началото и я пуснах пак, но отново нищо не открих. Записът свърши и по екрана на телевизора се завъртяха бели снежинки. Разочаровано гледах празния екран и претеглях наум възможностите.

Десет минути по-късно, забравил за продължаващата да се върти лента, не бях стигнал до никаква практична идея. Престоят в малката задушна стая не ми се отразяваше добре и реших да си тръгна. Тъкмо когато посягах към дистанционното, за да изключа телевизора, на екрана му се появи кадър от същото помещение, където Никъл бе играл ролята на ездитно животно. Този път обаче партньор на Аня бе Стенли.

Отпуснах се обратно на стола, стреснат от вида му. Бях чул и чел за извратените му занимания във всичките им противни подробности, но гледката на моя някогашен учител в пълно снаряжение — гол до кръста, с кожени панталони и метална верига, окачена на зърната му, виснала през хлътналите му гърди — ме потресе.

Съвсем разсъблечена, Аня стоеше с лице към стената и разтворени ръце и крака. Кожата на гърба ѝ беше съвсем чиста, с изключение на малката татуировка в основата на шията ѝ — нямаше и помен от гнойните рани, които ми бе показала. Глезените ѝ бяха превързани с кожени окови. Сложила бе китките си в подобни захвати на стената, а Стенли се суетеше с връзките им.

— Кал, би ли ми помогнал малко — викна той през рамо.

В кадър се появи върлинестият Никъл, вече без качулка. Високият ръст му позволи много по-лесно да стигне и завърже оковите на Аня.

— Помниш, че обеща да не ме нараняваш? — просъска през рамо момичето. — Нали така?

— Не се безпокой, скъпа — отвърна той с подкупваща усмивка.

Стомахът ми се сви в предчувствие, че ще бъда свидетел на съдбоносното изгаряне. Но притеснението ми се оказа излишно. Стенли погледна право в обектива и каза:

— Сменил си касетите, нали, Уейн? — И екранът отново се изпълни със снежинки.

Кратката сцена ме зашемети до такава степен, че не осъзнах веднага, че съм намерил отговора на въпросите си. Върнах касетата

няколко секунди назад и отново чух „Сменил си касетите, нали, Уейн?“.

Уейн! Точно както ми бе казала Аня — имало е трети човек, който е снимал с камерата. Беше го описала като някой, който през цялото време „тъпо се хилеше“ — трудно можех да измисля по-подходящо описание на Уейн Хакинг.

Окуражен от откритието, вдигнах слушалката на телефона на бюрото зад мен и набрах номер, който помнех наизуст. След второто позвъняване от другия край на линията се разнесе дрезгавият глас на закоравял пушач:

— Западна щатска болница, отделение В.

— Мики? Обажда се д-р Ашман.

— Доктор Ашман! — изскрибуца един от любимите ми санитарии. — Как сте, по дяволите?

— Справям се, Мики. А ти?

— Въобще не се справям, докторе. — Той нададе примесен с кашлица смях. — Какво мога да направя за вас?

— Помниш ли Уейн Хакинг?

— Разбира се. Оня с вечно ухилената физиономия.

— Помниш ли кой му беше съквартирант в болницата?

— Ами, бяха няколко. Да видим... Имаше един Уилкинс, после Уейвър, Фонг... Боже, сигурно е имало и други, но не ги помня.

— И тези ми стигат. Благодаря, Мики — затворих телефона, като без съмнение оставих Мики силно озадачен от неочакваното ми обаждане. Надявах се все пак, че няма да си загуби съня в догадки — странностите и безсмислиците са по-скоро правило в една психиатрична болница.

Тъкмо посягах отново към телефона и в стаята влезе една много разстроена Клер. Изправих се насреща ѝ. Безмълвно обвини ръце около мен и силно се притисна към гърдите ми. След дълга прегръдка се отдръпнах назад и взех лицето ѝ в шепи. Размазаният грим подчертаваше зачервените ѝ очи.

— Какво има? — попитах.

— Прочетох дневниците на Анджеला.

Погалих главата ѝ и я целунах по бузата.

— Колбърг я е прекарал през такива унижения и мъки...

— Разбрах.

Взе единствения свободен стол в малката стая и го постави с лице към мен.

Седнахме един срещу друг, толкова близо, че коленете ни се докосваха.

— Зная, не искаш да повярваш, че Томи Конър е замесен, но ако този изверг Колбърг бе сторил същото на някоя от сестрите ми... — Тя дълбоко пое въздух, задържа го и издиша. — Със сигурност щях да взема нещата в свои ръце.

Не казах нищо.

— Ти не би ли направил същото?

— Аз нямам сестра — казах тихо.

— Ами ако се бе случило на жена ти? — Тя изведнъж се сепна. — О, Джоел, съжалявам, не исках да го кажа...

Пресегнах се и взех ръката ѝ в своята.

— Няма нищо, Клер. И аз имам представа по какъв начин насилието преобръща света ти с главата надолу.

— Откъде? — Тя нежно стисна ръката ми.

— Когато бях дете, имаше едно момиче, което живееше с нас... — Разказах ѝ за Сузи Мълой, обясних грозната роля на баща си и аналогите, които бях направил между живота и смъртта на Сузи и на Анджела.

— Това е ужасно, Джоел — наведе се към мен и ме целуна по устните.

— Ужасното е там, че не това е най-неприятното ми преживяване, свързано със сексуално насилие — изгърсих, свивайки рамене.

— И теб ли са те насилили? — попита тя с широко отворени очи.

— Не — поколебах се. — Лорън е пострадала.

Клер не каза нито дума.

— Лор е била насилена от един неин чичо — дрезгаво продължих аз. — Не роден чичо — един от онези семейни приятели, на които казваш „чичо“. Онези, на които вярваш, като че са ти кръвни роднини.

Тя седеше абсолютно неподвижна.

— Била е на четиринадесет години. Родителите ѝ трябвало да заминат при сестрата на майка ѝ, която пострадала при автомобилна катастрофа. Лор не е имала други роднини в града, затова са се

обърнали към този човек, който казал, че с удоволствие ще я приюти за една седмица. — Усетих горчивата топка да се надига в гърлото ми и престанах да преглъщам. — И се погрижил за нея. Напил я за пръв път в живота ѝ. И когато била практически в безсъзнание, я изнасиллил.

Клер затвори очи и потръпна.

— Лор била толкова засрамена — продължих, — защото той, като всеки изкусен насилник, я накарал да се чувства виновна за станалото. Не беше го споменавала пред никого чак до тридесетата си годишнина. Дори не беше упреквала копелето. И даже бе отишла на погребението му, когато пиянството преждевременно го вкарало в гроба. — Прочистих гърлото си. — Лор не се е измъкнала невредима от тази история. Никога не можа да се довери напълно на друг човек. Дори и на мен. И съм сигурен, че мрачните настроения, които периодично я спохождаха, са били в резултат на това.

Досега не бях разказвал никому за чичото на Лор освен на Стенли. Не бях мислил да го споделям с Клер, но след като веднъж бях започнал, продължих нататък.

— Лорън имаше и други увреждания. Хронично възпаление на таза. Чувала ли си за такова нещо?

Поклати глава.

— Кучият син я е заразил с хламидии. Те са инфектирали вътрешностите ѝ — тръбите на яйчниците. Затова тя пет години не успя да забременее. Всъщност тя ми разказа какво ѝ се е случило едва когато стигнахме до проблема с фертилитета ѝ. — Обърсах сълзите, които се стичаха по бузите ми. — Но Лор най-после забременя. Беше толкова щастлива. И когато премина тринадесетата седмица, след която се предполага, че не може да става въпрос за фалшива надежда, тя пожела лично да съобщи хубавата новина на родителите си в Бремертън.

Наложи ми се да спра за малко, за да овладее гласа си.

— Оказа се обаче, че последствията от възпаление на таза могат да бъдат много коварни. Понякога тръбите частично се запушват и яйцето може да бъде оплодено, но не успява да премине в матката. Това се нарича извънматочна бременност.

— Лор започнала да кърви на ферибота, с който замина за Олимпийския полуостров. Стояла до перилата и разговаряла със случаен спътник, когато изведнъж пребледняла. Опитала се да намери

място и да седне, но не успяла. Припаднала на палубата... — Гласът ми изтъня и прекъсна. — Тръбата, в която бил заседнал плодът, се скъсала и Лор получила коремен кръвоизлив. Казаха ми, че последните й думи, преди да загуби съзнание, били: „Кажете на Джоел, че сме наред“. — Преглътнах. — Но не са били. И на борда не е имало никой, който да им помогне. Когато линейката я докарала в Бремертънската болница, Лор била вече мъртва.

Клер се наведе напред и обви ръце около мен. След дълга прегръдка разпусна обятията и избърса очите си. Но моите очи бяха сухи.

— Няколко пъти съм се срещал с онова копеле. Но когато разбрах как се е погаврил с невръстната си „племенница“, той отдавна вече бе в гроба. — Отместих поглед настрана. — От моя гледна точка, той уби не само Лор, но и нашето дете. — Изръмжах: — Толкова често съм си мечтал да беше още жив, за да мога сам да си разчистя сметките с него...

— Мога да си представя. Знаеш ли? Мисля, че Колбърг си е получил заслуженото.

— И аз така мисля.

— Но аз съм ченге от „Убийства“ — каза тя, като се изправи и прекара ръка през косите си. — Много от жертвите, с които се сблъскваме, са били лоши хора. И не е моя работа да решавам кой си го е заслужил, а само да намеря убийците.

— Томи не е убил Стенли Колбърг.

Клер ме погледна и се усмихна:

— Едва ли някой друг има по-убедителен мотив да го стори.

— Не знам дали има някой с по-добър мотив, но мисля, че открих по-подходящ заподозрян.

— Кой? — изненадано вирна глава тя.

Изправих се на крака.

— Нека повикаме Дев. Искам да ви покажа нещо.

Клер сложи ръка на рамото ми и внимателно ме натисна обратно на стола.

— Аз ще го доведа. Тъкмо по пътя ще си оправя физиономията — усмихна се. — Ченгетата никога не плачат, нали така? — после се наведе към мен и бръсна устните ми със своите. — Господи, Джоел,

толкова съжалявам за Лорън — след което се обърна и излезе от стаята.

Пет минути по-късно се върна заедно с Дев. Скупчени пред телевизора изгледахме допълнителните кадри от домашното видео на Никъл. След като изгледа краткия откъс, Дев насочи пръст към екрана и каза:

— И хората плащат пари на тези извратеняци, за да им сложат главите в ред?

Клер стоеше със зяпнала уста.

— Значи човекът с камерата е бил Уейн Хакинг?

Кимнах.

— Док, разбирам накъде биеш с това. — Дев се опита да се протегне, но в резултат едва не събори купчина ръководства от библиотеката. — Хакинг също е бил марионетка в постановките на Колбърг. И какво? Това с нищо не прави Томи Конър по-малко подозрителен.

Превъртях лентата и я спрях в момент, когато Колбърг и Никъл бяха и двамата в кадър.

— Тази история има трима участници, само един от които все още е жив. Уейн Хакинг. Човекът, който е заклал бившата си приятелка и нейната сестра.

— Това нали се обясняваше с неговото „дисоциативно състояние“? — попита Клер.

— Глупости! Пред вас е неговият съдебен експерт, окачил верига на зърната на гърдите си — посочих разсъблечения образ на Стенли на екрана. — И още нещо. Помните ли какво разказа Бони за неговото семейство? Че са загинали по време на пожар?

— Помня — рече Дев.

— Стенли веднъж ми бе разказал за някакъв негов пациент, който предизвикал пожар чрез късо съединение. Убил родителите и по-малкия си брат. По онова време бил на дванадесет години. Описа го като „най-опасния психопат“, когото бил срещал в практиката си.

— И ти е казал, че става дума за Хакинг? — начумери се Дев.

— Не, но каква е вероятността да е имал двама пациенти, които са изпепелили семействата си на дванадесетгодишна възраст?

Той поклати глава.

— Хакинг има алиби и за двете убийства, а пък това — махна с ръка към екрана — не обяснява причината за убийствата.

— Но, Дев — намеси се Клер, — ти беше този, който не повярва на приятелката на Хакинг, когато му осигуряваше алибито.

— Мисля, че можем да се поровим малко по-дълбоко из кирливите ризи на Хакинг — рече Дев, като отмести поглед от нея към мен. — Но това съвсем не означава, че сме приключили с Томи Конър.

— Добре — казах. — Но дали ще можем отново да се срещнем с Рон Уейвър?

— С Копача? Той пък какво общо има с Хакинг? — вдигна рамене Дев.

— Обитавали са една стая в Западната щатска. Може да знае нещо.

Час по-късно, превъзмогнали смрадта на хотелското преддверие, се бяхме изправили наред неприветливия апартамент на Уейвър. Облечен в същия черен вълнен панталон и официална риза, той ни посрещна все така враждебно. След няколко минути Клер загуби търпение.

— Чакай малко, Рон! Живял си в една стая с този човек цели шест месеца и очакваш да ти повярваме, че не сте разменили нито дума?

— Не сме живели заедно — невъзмутимо рече той. — Бяхме затворени в едно помещение. И през всичкото време говореше той. Въобще не го слушах.

И на мен ми бе дошло до гуша.

— Огледай се наоколо, Рон. Живееш в гъмжаща от плъхове кочина.

Уейвър настръхна.

— Миналия път беше прав. Ти си осъждан престъпник и душевноболен човек. Къде другаде би могъл да живееш?

Лицето му се вкамени, но запази мълчание.

— В състояние на възбуда удряш някого с лопатата и гледай какво става — започнах да изброявам на пръсти: — Първо, излежаваш срока си в пандиза, после те натикват в кафеза при побърканите. И след като си платил дълга си към обществото с лихвите, да свършиш тук, сред пияниците и наркоманите.

— Какво искаш да кажеш? — попита той. Мускулите на врата му се бяха издули.

— Не схващаш ли, Рон?

— Какво има да схващам? — попита през зъби.

Усещах, че Дев и Клер ме гледат, но не отмествах поглед от Уейвър.

— Ти си един пълен загубеняк, Рон! — злобно отвърнах.

— Не съм длъжен да слушам това! — викна той, повишил глас с няколко децибела.

— Напротив, длъжен си — намеси се Дев. — Той е лекар. Той просто ти поставя диагноза.

Уейвър пристъпи от крак на крак, скръсти ръце, после пак ги отпусна. Усещах, че е близо до състоянието, към което го подтиквах.

— Водиш живот, по-лош от кучешки — казах. — А сега си помисли за бившия си съквартирант.

— Какво да мисля? — Устните му потрепваха.

— Умишлено е заклал две жени. Но прекарал ли е поне един ден зад решетките на затвора? Не. Излежава само пет години на топло в болницата. И хоп! — излиза навън. Сега си има хубава работа, готина приятелка и дом, в който всеки би искал да живее. Как ти се струва всичко това, сравнено с твоя живот?

— Ти не знаеш и половината от това, за което говориш — викна той.

— А ти знаеш ли го? — предизвиках го аз.

— Какво си мислиш? — Ръката на Уейвър се стрелна толкова бързо към мен, че очаквах да бъда ударен. Вместо това, той насочи треперещия си пръст към лицето ми. — Той направи всички ви на маймуни.

— Как успя да го стори, Рон?

— Пичът беше наясно с абсолютно всичко, което бе направил. Разбира се, че е съзнавал какво върши, когато е накълцал ония момичета!

— А защо го е направил?

— Може би са знаели прекалено много? А може би са знаели за другите.

— Кои други?

— Стопаджийки, курви, всякакви — изкриви устни в злобна усмивка. — Като гледам, май вие сте тези, дето не схващат.

— Значи Хакинг е убивал и преди, така ли? — попитах.

Уейвър се изсмя, но гневът продължаваше да искри от очите му.

— Не виждате ли? Не схващате ли, д-р Ашман? — подигравателно попита той.

— Хакинг обича да убива хора.

— Той ли ти го е казал?

— Защо не? — изръмжа той. — Пичът беше недосегаем.

— Заради Колбърг?

— Аха, неговото приятелче. — Лицето му се сгърчи в подигравателна гримаса. — Колбърг измъкна Хакинг, а мен ме остави да кисна и в панделата, и в лудницата — разсмя се горчиво. — Следващия път ще послушам съвета на Уейн.

— Какъв съвет ти даде? — попита Дев.

— Преди да пречукаш някого, винаги говори с един от ония глупаци, психиатрите. — Той изрече тези думи, като ме пронизваше с яростния си поглед.

— Недей да се отдалечаваш много, Рон — каза Дев. — Може пак да ни потрѣбваш. Разбираш ме, нали? — Обърна се и тръгна към вратата, без да дочака отговор. Ние с Клер мълчаливо го последвахме.

След като се настанихме в колата, тя се обърна през рамо и ме погледна по начин, запазен за любовника, сюрпризирал я неочаквано. Не каза нищо, обърна се напред и запали двигателя.

— Сега какво мислиш за Уейн Хакинг? — попита Дев.

— Същото, което винаги съм мислил. Опасно копеле. Никога не съм му вярвал, когато се е правил на Барни Ръбъл. Но не успяхме по никакъв начин да го свържем с нашия убиец.

Напуснахме западния квартал на Уейвър и потеглихме на изток, докато стигнахме малка къща в работническия квартал в сърцето на Рейнър Вали. От двете страни на улицата бяха подредени евтини квадратни постройки, безкрайно подобни една на друга с безличността си.

Прекосихме разпокъсаната кафеникава морава и минахме покрай страничната стена, боята на която се лющеше на големи ивици. Спряхме пред вратата на партерния апартамент и почукахме. Приятелката на Хакинг, Ивон Карпинели, ни посрещна с притеснена

гримаса. Не разбирах защо се чувствам толкова неудобно в малкия й двустаен апартамент, докато не погледнах тавана — беше толкова нисък, че можех с най-лек подскок да си ударя главата в него.

Клер повторно ме представи на Ивон, което се оказа напълно излишно. Момичето ме помнеше от времето на престоя на Хакинг в Западната щатска.

— Радвам се да ви видя отново, д-р Ашман — рече тя.

Седнахме на разнородните пластмасови столове около кухненската маса. Вгледах се в домакинята ни, на която Клер обясняваше причината за посещението ни като „рутинна проверка“. Имаше приятно закръглено лице с големи кафяви очи, лунички и къдрава черна коса. Спомнях си нервната й енергичност от болницата — кръстосваше коридорите, досущ като повечето пациенти. Дори седнала, бе в постоянно движение, шаваше с ръце и постоянно кръстосваше и отпускате краката си.

— Би ли ни повторила къде бяхте миналия вторник вечерта? — попита Клер.

— Дватамата с Уейн гледахме иранския филм в „Уормууд“.

— По кое време?

— Късната прожекция, нещо много рядко за мен — отвърна момичето. — Аз съм от ранобудните. Обикновено в девет вечерта вече съм в леглото. Но на Уейн му се наложи да работи до късно, а много искаше да види филма.

— Хубав ли беше поне? — попита Дев.

— Не беше лош — засмя се Карпинели. — Но е трудно да следиш надписите, когато си уморен. От време на време задрямвах за малко.

— Уейн през цялото време ли беше с теб?

— Да.

— Ивон — намесих се и аз, — вие сте заедно с Уейн още от времето на процеса му, нали?

— Да — стеснително кимна тя. — Оттогава започнахме да си пишем. Не се бяхме срещали, докато не го хоспитализираха.

— Разбирам — любезно казах аз. — След като Уейн се е измъкнал от обвинението в убийство.

Тя се помръдна в стола си.

— Съдът реши, че невинен, защото е бил в... мм... дисоциативно състояние.

— Точно така — кимнах. — Д-р Колбърг му е помогнал да изгради защитата си.

— Д-р Колбърг каза, че Уейн има това нещо — потърси с поглед подкрепа от детективите, но Клер и Дев гледаха мен, не нея.

— Д-р Колбърг беше приятел на Уейн, нали? — продължих да задавам въпросите си.

— Беше негов психотерапевт.

— Да, но Уейн се виждаше с него не само по време на терапевтичните им сеанси, нали?

— Амиии... виждаха се от време на време.

— Май са се срещали доста често — вече по-твърдо казах аз.

Карпинели захапа устни и кимна.

— Проблемът е там, Ивон, че д-р Колбърг вече е мъртъв. И Уейн няма да има вече възможността да се прикрива зад фалшивата си психиатрична диагноза.

— Но той не е обвинен в нищо — възрази тя, навела глава към масата.

— Но скоро може да бъде. В крайна сметка, той е убил както д-р Колбърг, така и д-р Никъл.

Главата ѝ подскочи.

— Не! Уейн не би направил това.

— Чувала ли си термина „съучастник постфактум“?

Втренчи се в мен с обезумял поглед.

— Това означава, че ако помогнеш да се прикрие престъпление, носиш отговорност, все едно че си била съучастник — обясних. — Ивон, може да получиш до двадесет и пет години затвор.

По лицето ѝ се изписа разбиране. Сълзи потекоха от очите ѝ.

— Не прикривам никого. Уейн не е...

Ударих с длан по масата.

— Уейн не е седял до теб по време на целия филм, нали?

— Повечето време беше с мен.

— Но все пак е излизал от залата?

— Само да премести колата и да се обади по телефона — със слаб глас възрази тя. — Нищо повече.

— По кое време?

— Не помня. Май беше скоро след началото на филма.

— Колко време го нямаше?

— Не много. Максимум половин час.

— А може би цял час?

— Не ми се стори толкова дълго — прошепна.

— Ами през нощта, когато умря Колбърг? Казала си на детективите, че Уейн е бил цялата вечер заедно с теб.

— Беше — сгърчи се на стола и изтри сълзите с опакото на дланта си.

— Ти по кое време си легна?

— В десет или единадесет. Не помня точно.

— Хайде сега, Ивон, нали каза, че не си нощна птица?

Тя отчаяно се озърна из стаята, търсейки подкрепа, но нямаше откъде да я получи.

— Може би беше девет.

— И Уейн е могъл да излезе след девет, без да го усетиш.

— Не би могъл... Зная, че не би го направил. — Закри лице с ръце и избухна в сълзи.

— Чуй ме, Ивон — Клер сложи ръка на пълното рамо на момичето, — можеш ли да напуснеш за малко града? Имаш ли къде да отидеш? Може да се окажеш в опасност, ако Уейн разбере какво ни разказа сега. Можеш да ми вярваш, че е така.

Тя кимна, без да сваля ръце от лицето си.

— Имам една леля на остров Вашън. Предполагам, че ще ме приюти за известно време, но...

— Никакво „но“ — прекъсна я Клер. — Заминавай веднага. И не казвай нищо на Уейн за нашето посещение. Разбираш ли ме, Ивон?

— Разбирам — изграчи тя.

Бях стигнал до вратата, когато ме споходи внезапна догадка.

— Ивон, имаш ли кола?

— Остана ми една от дядо, но не я карам често.

— Може ли да я видим? — попита Дев.

Само след минута той седеше на мястото на шофьора в големия черен седан. Мисля, че разпознах шевролета „Малибу“ от 72-ра година още преди да завърти ключа за запалване, но след като чух изръмжаването на двигателя, в мен не остана и сянка от съмнение — това бе колата, която за малко не мина през главата ми.

Напуснахме гаража на Карпинели, в който Нат Чиф и още две „зайчета“ продължаваха да тършуват из недрата на черното малибу. Както бяха застанали на четири крака и снемаха отпечатъци от предната гума, ми заприличаха на ветеринарите, които бях гледал по канала „Дискавъри“ да правят отливка на крака на паднал слон. Не се нуждаех от шарката на гумите, за да съм сигурен, че Уейн Хакинг за малко щеше да ме убие именно с тази кола. Но думата ми не значеше нищо за специалистите по местопрестъпленията — те се доверяваха само на онова, което можеха да разгледат с микроскопите си.

Докато пътувахме обратно към отдел „Убийства“, долових погледа на Клер, която ме наблюдаваше в огледалото за обратно виждане със същата предпазливост, която бях усетил след разпита на Уейвър. За сметка на това, Дев изглежда намираще моята новопоявила се агресивност за забавна.

— Док, както си се развихрил, дали да не прескочим до магазина на Хакинг, за да изтръгнеш признанията му?

— Значи сега мислиш, че той е виновникът?

— Във всеки случай най-вероятно той е бил твоят преследвач. Колко е според теб разстоянието от офисите ви до киното „Уормууд“?

— Миля или две, най-много.

— И аз така мисля — кимна Дев. — По това време във вторник вечерта са му били нужни пет минути да отиде и още толкова, за да се върне. Имал е предостатъчно време да убие Никъл, да те клъцне с ножа и дори да си вземе пакет пуканки, преди да се върне в залата.

— Защо не отидем и не го приберем? — попита Клер.

Дев ме погледна през рамо с необичайна за него официална физиономия.

— Док, можеш ли да потвърдиш със сигурност, че Хакинг е човекът, който те е нападнал?

— Не, не мога да бъда напълно сигурен.

— Всичко, което сме постигнали дотук, е да намерим дупките в алибито на Хакинг. Не можем да го свържем с местопрестъплението. И все още нямаме мотив.

— Май е време за още една заповед за обиск? — подхвърли Клер.

— Не се надявайте — поклатих глава. — Хакинг е типичен социопат. Ловък и предпазлив. Едва ли обискът в дома му ще ни даде нещо.

— Но Ивон ще му разкаже всичко за нашата визита — оспори възражението ми Дев.

— Не и ако напусне града още днес.

— Не се надявай да го направи — отегчено каза той. — Обикнала го е, след като е убил само две жени. Почакай да научи, че списъкът на жертвите му може да съдържа двуцифрено число.

— Ивон е изплашена — не се съгласи Клер. — Повярвайте ми. Ще замине.

— Окей — предаде се Дев. — Ще послушаме доктора и ще отложим заповедта за обиск. Нека междувременно прикачим на Хакинг опашка, да видим къде ще ни отведе.

— Съмнявам се, че и това ще помогне — рекох. — Умелите хищници от рода на Хакинг имат шесто чувство за всичко необичайно. Ще се усети, ако започнем да го следим. И ще се покрие, може би завинаги.

Дев ме погледна и сбърчи вежди.

— Усещам, че ще последва едно много голямо „но“?

— Въпросът, който не ми дава мира, е защо мен? — казах. — Защо Хакинг ме преследва още след първото убийство?

— Вероятно мисли, че знаеш нещо. — Клер ме посочи с пръст в огледалото.

— И аз така мисля. От самото начало е виждал в мен нещо, което го застрашава.

— А след като те намушка...

— Станах още по-сериозна заплаха за него. Но след като никой още не го е арестувал, се досеща, че не съм сигурен.

— Док, усещам накъде водиш нещата — рече Дев и потри очи.

— Всичко, което трябва да направим, е да му дадем тласък — казах. — Ако взема да му се обадя и по някакъв начин му подсказва, че

зная...

— Пак започваш да кроиш капани — поклати глава той. — Дори и да тръгне подире ти, това няма да докаже по никакъв начин, че е убил онези двамата.

— Точно така — подкрепи го и Клер, но не толкова от убеждение, колкото от загриженост за мен, помислих си. Поне се надявах да е така.

След като се завърнахме в „Убийства“, Дев се зае да организира поставянето на Хакинг под наблюдение, а Клер — да уреди нови коли и „безопасна квартира“, която всъщност бе просто апартамент в уютен хотел в центъра на града. Най-големият проблем се оказа да намерим място, където да се съгласят да приютят Нелсън.

Преди всеки да поеме по задачите си, Дев ни спря пред асансьора и рече:

— Току-що ми се обади Чиф. Следите от гуми по моравата на твоя съсед са оставени от колата на Ивон.

— Да вървим тогава да приберем Хакинг — каза Клер.

— На какво основание?

— Като начало — опит за убийство.

— Не можем да докажем, че в колата е бил именно той. Но примката около него се затяга — каза Дев. И добави, докато вратата на асансьора вече се затваряше: — Нямаме късмет с този тип, а?

Отидохме в апартамента на Клер, събрахме си багажите и взехме Нелсън. После минахме у дома, да си взема малко чисто бельо. Клер не бе влизала досега вътре. Застана наред откритата дневна и трапезария и каза:

— Ужасно ми харесва — посочи с жест около себе. — Толкова е просторно и топло.

— Заслугата за това не е моя — отвърнах.

— Лорън беше дизайнер, нали?

— Да — казах, докато прехвърлях купчинката поща, натрупана на кухненския плот. — При това добър дизайнер.

— Сигурно. — Тя прехапа устни. Усетих, че на езика ѝ се върти още нещо, оставих пликовете и попитах:

— Какво има?

Погледна встрани.

— Къщата е твърде голяма за сам човек.

— И за куче — добавих.

— Наистина, Нелсън има нужда от пространство. Мислил ли си да се преместиш оттук?

— Минавало ми е през ум. Но съм много несериозен и мързелив. Нали виждаш колко време се туткам и не сменям колата си?

— Може би си просто сантиментален? — усмихна се тя.

— Добре, Клер, предавам се — разсмях се и аз. — Дори и аз мога да забележа психопатологията в случая. Господи, резервната ми спалня е все още една недовършена детска стая. Всичко, от което имам нужда, е една празна хралупа. Всеки терапевт би ми казал, че живея сред мъртъвци.

Тя ме погледна топло.

— Какво лошо има в това — да живееш в тази хубава светла кухня с щастливите си спомени?

— Разбира се, може и така да се погледне на нещата. — Усмихнах се и си помислих, че може би се влюбвам в Клер Шепърд.

— Нали мога да ползвам телефона ти? — попита тя. — Искам да се обадя на мама и татко, да им кажа, че няма да отида в Денвър този уикенд.

— В кабинета има телефон — посочих ѝ вратата в другия край на коридора. — Там ще можеш да говориш на спокойствие.

И тя тръгна да дири телефон. След като подредих пощата, се качих на горния етаж, за да си приготвя комплект чисти дрехи. Тършувах из чекмеджетата, докато събера ризи и бельо, достатъчни за две седмици. Както обикновено, загубих повече от необходимото време в чудене какво да избира. Спрях погледа си върху моментална снимка, на която двамата с Лор бяхме на лодка в океана. Усетих тръпката в гърдите си, но устоях на изкушението да мушна снимката в багажа. Вместо това отидох в гардеробната до спалнята. Отместих настрани закачалките с ризи и панталони, за да мога да отворя монтирания в стената сейф.

Сейфът бе монтиран от предишните собственици на къщата. Според брокера, който ни бе продал къщата, предишната собственичка била толкова маниакално загрижена за евтините си бижута, че монтирала сейф, който не може да бъде разрушен дори и от пряко попадение на бомба. Така и не се срещнахме с жената, но двамата с Лор обичахме да се забавляваме за нейна сметка, като си представяхме

дребната старица, безсмислено бродеща сред отломките на ядрения апокалипсис, облечена в дрипи, но закичена с великолепно съхранените си фалшиви бижута.

Набрах комбинацията и чух прещракването на ключалката. Отворих тежката врата. Бръкнах вътре и извадих единственото нещо, което се съдържаше там — пистолет 38-ми калибър и зареден пълнител. Вкарах пълнителя в ръкохватката на пистолета и го претеглих на ръка. Усетих болка, въпреки че тежестта не бе повече от паунд. Пробвах с лявата ръка. Не се получи по-добре. При вида на пистолета в ръката ми, бях обзет от множество нежелани спомени.

Клер влезе в стаята тъкмо когато се навеждах да го прибера в куфара си. Пребледня като го видя и попита:

— Какво е това, по дяволите?

— Имам разрешително.

— Нима? За какво ти е притрябвало оръжие?

— Работата ме е сблъсквала с доста страховити типове. Реших, че ще мога да спя по-спокойно, ако имам пистолет под ръка.

— И възнамеряваш да го вземеш със себе си? — погледна ме с присвити очи и сбръчкано в гримаса лице.

— Клер, вземал съм уроци по стрелба — опитах се да я успокоя, макар че самият аз имах не по-малка нужда от същото. — Зная как да си служа с него.

Тя поклати глава.

— И аз имам пистолет. При това съм обучена как да си служа *правилно* с него. Но идеята да отидем на хотел цели точно това — да не се налага да го използвам.

— Такава беше идеята и когато се нанесох при теб. Но не можеш да си представиш колко ми липсваше този пистолет миналата нощ, докато лежах на пода и стисках в ръце радиочасовника.

— А помниш ли — тя ме погледна свирепо и посочи гърдите си, — че аз бях онази, която влезе при теб през прозореца? Като нищо можеше да ме застреляш.

— Ще го използвам само при крайна необходимост — казах, но съзнавах колко фалшиво прозвучаха думите.

— Нали си имаш разрешително — обърна се и излезе от стаята.

Хвърлих пистолета в куфара и я последвах. Докато пътувахме към нашата „безопасна квартира“, която се оказа тризвезден хотел,

разположен близо до квартала на bankerите, не разменихме нито дума повече. Тя се погрижи за регистрацията. Нямах да се изненадам, ако бе наела две отделни стаи, но тя не го стори. Независимо дали все още ме харесваше, беше задължена да ме пази.

Влязохме в комфортния двустаен хотелски апартамент и Нелсън веднага тръгна да му направи критичен оглед. Клер внесе багажа си в по-голямата спалня. От коридора видях как сложи куфара си на голямото двойно легло. Тъкмо да тръгна към другата спалня и тя посочи дрешника в своята.

— Аз ще взема горните две чекмеджета, а ти се разполагай в долните.

Намусих се.

— Не може ли да вземеш първото и третото, а аз да взема второто и четвъртото?

А тя ми отвърна с каменно изражение:

— Само да не забравиш къде си сложил пистолета си.

Разопаковахме багажа си и поръчахме да ни донесат вечеря, която изядохме на малката маса в кухнята. Бутилката вино, с която я поляхме, постепенно разтопи ледовете на първата ни свада, но Клер оставаше все така унила. Хапна няколко хапки от порцията си спагети, остави вилицата на масата и ме погледна.

— Мислил ли си какво ще правиш, когато приключим с тази история?

— Предполагам, ще възобновя частната си практика. Но се надявам това — вдигнах превързаната си ръка — да ми уреди още няколко седмици болнични. Което ме подсеща — продължих, след като се прокашлях, — че имам намерение да прескоча за малко до някое топло местенце. Нищо особено екзотично — Хаваите или Мексико. Имаш ли желание да ми направиш компания?

— Отскоро съм в „Убийства“ — каза тя, без да ме погледне. — Не съм сигурна дали ще мога да си взема отпуск. Нека видим как ще се развият нещата.

— Звучи разумно — излъгах.

Легнах си преди нея. Малко се изненадах, когато пропълзя под завивките и долепи голото си тяло до моето. Бях направо изумен, че има желание, след като бях видял реакцията ѝ по повод на моя пистолет. Самият аз няхах. Но след като плъзна топлото си тяло близо

до мен и ме дари с продължителна целувка, желанието незабавно се появи.

Сексът бе по-буен и по-страстен от предишния път, но нежността бе изчезнала и бе заменена от нуждата ни един от друг. А след това, когато се отпуснахме задъхани на леглото, покрити с тънкия чаршаф, и се извърнах да я притисна до себе си, Клер леко се отдръпна.

— Мислех, че всичко помежду ни е наред — казах.

Вероятно бе видяла обидата в очите ми, защото ме погали нежно по бузата.

— Понякога не съм сигурна как трябва да се държа с теб.

— И с мене е така.

— Джоел, искам да те попитам нещо — каза тя и отдръпна ръката си от лицето ми.

— Давай.

— Кога Анджела за пръв път ти каза, че Колбърг я насилва?

— Преди около шест месеца, в деня, преди да умре.

Клер не показва видима реакция.

— Първоначално не й повярвах. Или поне не исках да повярвам. А когато го сторих... вече беше късно.

— И не си направил нищо, свързано с Колбърг? — Въпросът й не прозвуча като обвинение, по-скоро тя се мъчеше да разбере бездействието ми.

— Напуснах съвместната ни практика. Прекъснах всякакви контакти с него.

Присви очи. Макар и все още гола и притиснала тяло до моето, тя вече не бе моя любовница. Клер отново бе станала детектив.

— Защо не си докладвал на никого за случая?

Обърнах се по гръб и се загледах в тавана.

— Стенли бе човекът, който ме измъкна от бездната след смъртта на Лор. Беше ми като баща. На фона на онова, което се случи с родния ми баща, разкритието на неговата малка мръсна тайна бе като посипване на сол в прясна рана.

— „Малка тайна“, а? — промърмори Клер. — Казваш го, като че ли е нещо безобидно, все едно че е обичал да се преоблича в суетен и жартиери.

— Но вътре в него съжителстваше и едно чудовище.

— Чудовище?

— Стенли бе изключително сложна личност. Не бе обикновен социопат, нуждаещ се от грижи. Бил съм свидетел как извършва много повече от онова, което биха сторили мнозина други, за да помогне на пациент или на приятел. Стенли бе най-близкото превъплъщение на д-р Джекил и мистър Хайд, което съм срещал в живота си.

— Но си затварял очи за действията му като мистър Хайд?
Обърнах се към нея.

— Първото нещо, което направих, беше да убедя Томи Конър да се откаже от идеята да го убие.

— Защо?

— Защо съм се постарал да убедя Томи Конър? Или защо съм го спрял?

— И едното, и другото — сви рамене тя.

— Томи бе намерил дневниците, които ти прочете днес. Той бе разбрал съвсем ясно и точно какво е сторил Колбърг на сестра му.

— Как успя да го спреш?

— Казах му, че ми трябва време, за да проуча нещата около Стенли. И двамата разбирахме, че Анджела не е била първият случай и че трябва да има и други преди нея. А може би и след това. Томи ми обеща да не прави нищо, докато не разследвам ситуацията.

— И ти разследва ли я?

— Започнах. Успях да открия още две пациентки самоубийци, които вероятно са били насилвани от Стенли. Но той бе убит, преди да успея да науча всички подробности.

— Какво щеше да направиш с тази информация?

— Не знам точно. Вероятно щях да отида и да разговарям с Дев. Клер сложи ръка върху моята.

— Джоел, защо не ни каза нищо за това?

Стиснах ръката ѝ.

— Помислих си, че това ще ви накара още по-силно да заподозрете Томи. Не мога да понеса мисълта да го тикнете зад решетките. Не и след онова, което се случи на Анджела.

Клер прехапа долната си устна и потърси с поглед очите ми. Отвори уста, като че ли да продължи разпита, но вместо това рече само:

— Лека нощ, Джоел.

Целуна ме по бузата и ми обърна гръб.

Сънят не дойде веднага, макар и да бях много уморен. Когато най-после се унесох, ми се присъни, че вървим заедно с Лорън по кея към ферибота. Повечето пъти, когато сънувах Лор, част от мен съзнаваше, че това е сън и бивах обхванат от меланхолично щастие. Не и този път. Всяка стъпка, приближаваща ни до кораба, подсилваше моята боязън. Спряхме пред подвижното мостче и се целунахме за довиждане. Стоях на кея и гледах отплуването на кораба. Неколцина пасажери, между които и Лор, се бяха облегли на перилата на палубата и махаха с ръце към сушата, като пътници на презокеански круиз. Изведнъж забелязах още някого. През трима души от Лор, с обичайната си усмивка на лицето, на парапета се бе облегал Уейн Хакинг. Вгледах се по-внимателно в размаханата му ръка и видях, че държи в нея ловджийски нож.

Събудих се облян в студена пот. Протегнах ръка да запаля нощната лампа и за малко щях да я съборя на пода. Клер се размърда и се уви по-плътно в юргана, но не се събуди. Отказах се от по-нататъшни опити да заспя, запалих стенната лампа и се настаних в креслото до дрешника, на по-малко от десет фута от хотелския сейф, където бях прибрал пистолета си. Седях там часове наред, забил немиждащ поглед в разтворената книга, от която не бях прочел повече от половин страница. Всеки шум и всяка стъпка в коридора болезнено отекваха в главата ми.

На сутринта Клер се събуди, скочи от леглото и лепна целувка на устните ми.

— Е, мисля, че преживяхме първата си семейна кавга — с неловка усмивка рече тя.

Пристигнахме в кабинета на Дев малко преди осем часа. Той ни преразказа накратко доклада на детективите, които без съществени резултати бяха следили цяла нощ Хакинг. Той се бе върнал след работа у дома си и не бе го напуснал до седем часа на следващата сутрин, когато отново се бе отправил към своя магазин за готови храни.

Напуснахме отдел „Убийства“ и поехме по вече добре познатия ни път към апартамента на Сергей Пуцин, който ни посрещна на вратата във вече известния ни черен халат за баня.

— Мамка му, Шерлок! Започват да ме навестяват по-често дори и от хората на КГБ едно време в Москва.

— Навярно те не са били толкова привързани към теб — отвърна Дев и влезе в апартамента, без да чака покана. Спря се на сред разхвърляната дневна и се обърна към руснака. — Разкажи ми за Уейн Хакинг.

— Нямам представа за кого говорите — отвърна Пуцин, скръстил масивните си ръце на гърдите.

— Оплешивяващият пич — обясни Дев, — който е вечно усмихнат.

Описанието явно нищо не говореше на Сергей, затова аз добавих:

— Онзи, който беше снимал как Колбърг бие Аня.

— А, този ли — изръмжа руснакът. — Имахме си разправия, когато чух за камерата.

— Имаш предвид разговор от ония, дето някои от участниците свършват на дъното на реката ли? — попита Дев и завъртя пръст, като да имитира водовъртеж.

— О, забравих. Сергей убива всеки, с когото разговаря. — Пуцин се размия и вдигна нагоре грамадните си лапи. — Колбърг и аз имахме финансово споразумение. Той плаща авторското право за филма. Край на разговора.

— А имахте ли още някое „финансово споразумение“, а? — изсумтя Дев. — Те не снимаха ли и някое друго момиче?

— Още поне две момичета. Но Аня им беше любимката. — Въздъхна: — Можем ли да ги виним за това?

— Хакинг докосвал ли е някога момичетата?

— Не, той просто обича да прави снимки. Мои момичета ми казват, че неговата усмивка става още по-широка, когато започнат бият тях.

— Случвало ли ти се е да загубиш някое момиче? — попита Дев, като насочи пръст към него.

Не се налагаше да обяснява какво има предвид. Всяка година в Сиатъл изчезват проститутки. Бягат от сводниците си, умират безименни от болести или свръхдоза или биват убити от клиенти или сводници.

— Само две — отвърна с горда усмивка Пуцин. — Една преди три години, от игла. А друга — преди около шест седмици. И не, Шерлок, тях не ги убива Сергей.

— Това, последното момиче — попита Клер, — участвала ли е някога във филм заедно с Колбърг?

— Олга? — Вдигна глава към тавана и почеса брадата си. — Няколко пъти. — Изведнъж сините му очи се разшириха от сполетялата го догадка. — Чакайте малко. Да не мислите, че ония любовници са й направили нещо?

Дев игнорира въпроса и се обърна към вратата.

Напуснахме луксозния блок на Пущин и потеглихме обратно към „Убийства“. Веднага щом пристигнахме, Дев се обади на проследяващия екип. Нямаха нищо да ни докладват. Докато чакахме да ни направят справка за изчезналата Олга, седнахме в кабинета му и започнахме да обменяме догадките си.

— Излиза, че Хакинг и Колбърг са били като дупе и гащи — рече Дев. — Той постоянно филмира „изпълненията“ на Стенли, но никога не докосва момичетата.

— Съответства на психологическия му профил — рекох. — Хакинг харесва болката. Не се интересува от секс.

— А може би един хубав ден Хакинг е решил да влезе в играта — предположи детективът. — Нали чу какво каза Копачът за него и курвите и стопаджийките? Може би Хакинг е порнал с ножа си горката Олга пред очите на Колбърг и Никъл? Сигурно хубаво е стреснал приятелчетата.

— Не мислиш ли, че е малко пресилено? Освен това, не мога да си представя нещо, което би стреснало Стенли.

— Човек никога не знае, докторе. Ако е било така, твоите бивши партньори са представлявали за Хакинг риск, който той не би искал да поема. А може би са представлявали добро поле да си натрие крастата?

— Все още не знаем какво се е случило с Олга — намеси се Клер и поклати глава.

Така и не го разбрахме до края на деня. Олга Фетисова бе изчезнала безследно от централните улици. Не бяхме открили нито покрития с отпечатъците на Хакинг димящ револвер, нито каквито и да било мотиви да убие колегите ми. Според проследяващия екип той се придържаше стриктно към ежедневните си дейности като към разписание на влак.

Двамата с Клер се прибрахме в хотелската стая. Вечеряхме и бързо се търкулнахме в леглото. Тя заспа веднага, след като се

любихме, но аз останах буден. С настъпването на нощта притесненията ми от предната вечер отново се събудиха. Никак не бях възхитен от перспективата да преживея отново снощните кошмари. Но така или иначе към два през нощта заспах.

Събудих се в пет и половина по-непоколебим от когато и да било. Измъкнах се от леглото, прекосих коридора и влязох в другата спалня. Прелистих телефонния указател, намерих нужния ми номер и го набрах.

Вдигна слушалката след второто позвъняване. Звучеше бодър и свеж, като че ли се обаждах по пладне, а не преди изгрев-слънце.

— Здравейте, д-р Ашман, какво мога да направя за вас?

— Можеш да ми кажеш защо, Уейн — студено попитах.

— Какво защо? — попита той.

— Защо уби д-р Никъл.

— Много бих искал да ви помогна, д-р Ашман. — Гласът му бе спокоен както винаги, — но онази вечер двамата с Ивон бяхме на кино.

— Научихме, че си отсъствал от залата достатъчно дълго, за да го направиш — казах.

В слушалката се разнесе лека въздишка, последвана от смях.

— Д-р Ашман, оценявам онова, което навярно преживявате във връзка със смъртта на вашите съдружници и свързаните с нея събития — каза той с глас, изпълнен със съчувствие. — Искам да ви уверя, че не се чувствам обиден от тези напълно безпочвени обвинения...

— Зная, че насочи оня нож към мен, Уейн. Макар че беше с маска, видях очите ти. Никога няма да ги забравя.

— Така ли? — отново се изсмя той. — Тогава защо водим този разговор по телефона, а не в полицията, при вашите приятели от отдел „Убийства“?

— И това ще стане Уейн, скоро ще стане — уверих го. — Само трябва да уточня някои неща, преди да те идентифицирам със сигурност.

— Дали тези неща имат нещо общо със Стенли или с Анджеला? — любезно попита той.

Усетих как ме връхлита гняв.

— Ти, копеле такова! — изсъсках.

— Д-р Ашман, аз наистина много съжалявам — отвърна той с напевния си глас. — Всички тези убийства на главата ви, а аз не мога с

нищо да помогна.

— Ще го направиш — казах, преглътнал остатъка от гнева си. Той отново се изкикоти.

Завърших разговора с една реплика, свързана с травмите от детството му, когато го бяха обличали в момичешки дрехи. Бях я отрепетирал още преди да му се обадя.

— Когато те изправят пред съда, може да те накарат да облечеш една от онези роклички с волани, които обичаше да носиш като малък.

Затворих телефона. Не се съмнявах, че скрупульозен социопат, какъвто бе Хакинг, има идентификация на повикванията на телефона си. Аз пък не бях направил опит да скрия номера, откъдето се обаждах. Не бях напълно сигурен, че постъпвах правилно, като отново избирах ролята на провокатор. Този подход не ми бе помогнал да постигна чудеса със Стенли.

Започнах разследването си на другите пациенти самоубийци на Стенли седмица преди смъртта му. От всички имена, които ми бе дала Бони, избрах за начало най-скорошния случай, Мери Пиърс. Единственият член на семейството ѝ, когото успях да открия, бе баща ѝ, Гарт Пиърс. Живееше в „Брок Дерби“, частна клиника за възрастни хора в центъра на града, която някога бе давала подслон само на ветерани от войната, но вече приемаше всякакви кандидати.

В качеството си на служител на психиатричната болница „Каскейд“ често посещавах различни клиники и домове за възрастни, тъй като те изобилстваха със случаи на деменция и, напълно разбираемо, процентът на хората с депресии бе изключително висок. Въпреки това, докато вървях по коридорите на „Брок Дерби“, излъчващи едновременно острата миризма на препарати за почистване и тази на урината, която те би трябвало да отстранят, отново изпитах познатото чувство на безнадеждност, което тези места винаги излъчваха.

Вратата на Гарт Пиърс в дъното на коридора бе открената и отвътре се дочуваше съскац звук. Почуках. След като не получих отговор и на второто почукване, бутнах вратата и я отворих пошироко. Облечен с пижамата, скриваща дългунестото му кокалесто тяло, Пиърс лежеше върху покривките на леглото. Лицето му бе

повехнало, с хлътнали очи и бузи и клюноподобен нос, под който минаваше тръбичката за кислорода. След всяко постигнато с усилие вдишване той изпускаше въздуха с хриптене, толкова силно, че заглушаваше свистенето на кислородната помпа. Обърна очи към мен. Дори след опустошенията на емфизема можях да видя колко страховито е било излъчването му преди.

— Какво искате? — попита той, като насочи пръст към мен.

— Да говорим за дъщеря ви Мери — отвърнах и влязох по-навътре в стаята.

Очите му се присвиха и заприличаха на цепки. Изхриптя:

— Кой сте вие?

— Д-р Ашман, психиатър.

— Казах на ония глупачки, сестрите — не искам повече никакви проклетни психиатри! Писна ми да говоря.

— Работих дълго време с д-р Стенли Колбърг.

Лицето му се сгърчи от неудържима омраза.

— Махайте се от стаята ми и вървете по дяволите!

— Но аз вече не работя с него.

— И какво от това?

— Опитвам се да открия дали Колбърг има нещо общо със смъртта на дъщеря ви.

— Копелето е изцяло виновно за нейната смърт. — Раздразнението напусна лицето му, но подозрението остана.

Приех думите му като покана и се доближих до леглото.

— Какво искате да кажете?

— Тя не се самоуби — каза Пиърс и дълбоко пое въздух, — той я уби.

— Откъде знаете?

— Защото тя ми каза... — пръскайки слюнки, рече той. — Тя възнамеряваше да се оплаче от него, задето я бе насилвал и... — Докато се мъчеше да прочисти гърлото си, издаде ужасяващ звук, подобен на пристъп за повръщане. — Кучият син научи, че моята Мери ще го разобличи. — Спря, за да си поеме дъх. — И веднага след това тя е мъртва. Съберете две и две.

— Значи не е била депресирана в дните, предхождащи смъртта ѝ?

— Глупости — намръщи се Пиърс. — Беше си съвсем наред. Тази история с Колбърг ѝ даде нова цел. Успя да я отвлече от притесненията ѝ... Беше толкова твърдо решена да го стори.

— Може би е променила настроенята си? — предположих.

— Глупости! — Изхриптя толкова тежко, че направо посивя, преди да успее да си поеме въздух. — Говорих с нея онази сутрин. Чувстваше се чудесно. Освен това, тя никога не би отишла в мазето. Не и там, не, сър!

— Защо така?

Забави отговора си, но този път, за разнообразие, не поради заплашващ живота му недостиг на въздух.

— Когато Мери бе само на седем години, там умря майка ѝ — тихо каза той.

— Съпругата ви е извършила самоубийство?

— Да — кимна старецът. — Майката на Мери не беше наред с главата. Дъщеря ми я намери. Горкичката. — Не бях сигурен кого има предвид — майката ши дъщерята, но не го прекъснах. — Оттогава Мери не припарваше до мазето... Никога вече.

— Г-н Пиърс, вероятно сте споделили с някого подозренията си?

— Разбира се, че го направих, мамка му! — Още едно изкашлят възклицание. — Никой не поиска да ме чуе. Казаха ми, че „аутопсията не е открила следи от чужда намеса“. Казаха, „склонността към самоубийство може да е наследствена“... И защо да ми вярват? На мен, на един болен стар човек, който няма никакви доказателства. По дяволите, аз съм с единия крак в гроба — прекъсна, за да направи няколко дълбоки вдишвания. — Ако ми бе останала само една унция от някогашната сила... — вдигна покритата си с изпъкнали вени измършавяла ръка, за да ми я покаже. — С Божията помощ щях да го убия със собствените си ръце.

— Хубаво, г-н Пиърс, много благодаря за времето, което ми отделихте — с тези думи тръгнах да излизам от стаята.

— Може би не бях най-добрият баща на света... — Задъханите му думи ме спряха. — Може би понякога съм бил прекалено строг с Мери. Но така съм бил възпитан... Тя бе цялото ми семейство. Мери... — Отклони погледа си настрани и притеснено измърмори: —

Тя не би го направила. Не и на същото място. — Буйно разтърси глава. — Колбърг я е окачил на онази тръба. Няма спор.

— Имате ли някакво доказателство?

— Доказателство ли? Когато бях в армията, прекарах известно време в Близкия изток. — Нов внезапен пристъп от хрипове го прекъсна. — Местните имаха една поговорка: „Не е нужно да си видял скорпиона, за да знаеш, че те е ухапал“.

— Знаете ли какво, г-н Пиърс? — сложих ръка на безжизненото му рамо. — Вярвам ви.

— Тогава какво ще направите по случая? — Очите му ме гледаха предизвикателно в очакване на отговор.

— Ще се опитам да уловя скорпиона — отвърнах.

След като напуснах клиниката, се обадох в отдела на Медицинския център „Кинг Каунти“, който се занимаваше с архивите, и с удоволствие научих, че познавам лично патолога, извършил аутопсията на Мери Пиърс.

Срещнахме се с Мич Грийн на следващия ден на обяд в един крайбрежен ресторант на булевард „Аляска“. Пристигнах пръв и вече се бях настанил на масата, когато патологоанатомът нахлу в залата и още от средата ѝ забоботи:

— Веднага познах, че това е едно от ония места, където ти сервират блюда от „haute cuisine“^[1]. На френски това означава „миниатюрни порции“. Дали да не си поръчаме пица?

След като събра върху себе си погледите на цялата зала, дойде до масата и преди да седне, размаза дланта ми в своята.

— Как си, Мич? — поздравих го на свой ред.

— Само ме погледни — прекара ръка по гърдите и издутия си корем. — Мислиш ли, че животът на толкова красив човек е лесен?

— Сигурно полагаш доста усилия, за да се поддържаш.

— Не чак толкова — засмя се и потупа шкембето си. — Тайната ми е, че два пъти дневно изминавам пеш разстоянието от колата до асансьора и поглъщам тонове телешка пастърма.

— Личи ти — разсмях се. — Как е Труди?

— Добре. Много добре. Напоследък е издигнала мърморенето до ранг на изкуство. Сега иска да ходя с нея в гимнастически салон. Направо невероятно — навири брадичката си към мен. — А ти,

Пепеляшко, как се чувстваш след самоубийството на пациентката си?

— Ами... добре.

— Защо тогава след случая изчезна от болницата и прекрати частната си практика?

— Имах нужда от промяна. — Бях забравил колко проникателен е колегата ми.

— Защо не дойдеш да работиш с мен? — дяволито ми се усмихна той. — Няма нищо по-успокояващо от работата с мъртъвци. Никога не се оплакват. И колкото и да ги човъркаш, никога няма да се нахвърлят отгоре ти.

След като поръчахме обяда — и изслушахме как Грийн, разбрал, че менюто не включва лучени кръгчета, с пълната мощ на дробовете си предлага доброволно да отиде в кухнята и да нареже лука по правилния начин — подхванах темата за Мери Пиърс, същинската причина за нашия официален обяд.

— Прегледах картоната й — кимна той. — Какво те интересува?

— Откри ли нещо необичайно при аутопсията й?

— Зависи какво наричаш „необичайно“. Някои хора например биха нарекли необичайно възето около врата й.

— Нещо от токсикологията?

— Нивото на алкохола в кръвта й бе около три промила. — Присви устни, припомняйки си детайлите. — Имаше умерено високо ниво на „Бензодиазепин“ и не чак свръхдоза, но поне еквивалента на четири или пет таблетки валиум.

— Също като Анджела Конър — казах.

— Това се наблюдава много често при самоубийците. Хората имат нужда от нещо, което да успокои нервите им, преди да се решат на финалния жест.

— Така е. Никакви други следи от нараняване или нещо подобно?

— Само обичайните кръгообразни охлузвания по шията. А, имаше и известни охлузвания и тъкани под ноктите си.

— От какво?

— При екзекуциите чрез обесване, теглото на тялото, падащо през капака под бесилката, обикновено прекърива врата при втория шиен прешлен и причинява т.нар. фрактура на обесения. Повечето хора умират за секунди. Но аматьорският домашен вариант не е

толкова хуманен. Човек остава в съзнание през времето, в което се задушава. Не зная дали е пристъп на паника, или желание да се откажат, но мнозинството самоубийци се вкопчват в примката. Нормално е.

— Нормално — повторих. — И нищо друго?

Грийн завъртя огромната си, подобна на баскетболна топка глава и ме погледна с присвити очи.

— Пепеляшко, ти май допускаш, че някой е убил Мери Пиърс?

— Има нещо смущаващо в реда на събитията по време на смъртта ѝ.

— Нямаше никакви следи, че някой е нахлузил примката на шията ѝ насила. — Хвърли поглед през рамо, търсейки келнерката. Не можеше да я види и изръмжа: — Как мислиш, дали е отишла да улови моята съомга? — после се обърна напред към мен. — Аутопсията невинаги е абсолютната последна инстанция, за каквато я мислят някои хора. Мога например да ти кажа със сто процента сигурност дали някой се е застрелял в главата. Това е елементарно и не може да се фалшифицира. А можеш да ми вярваш, че мнозина са се опитвали. Но е невъзможно да се определи дали някой друг е убедил човека — като да речем е насочил друг пистолет в корема — да дръпне спусъка. Същото се отнася и за твоята обесена. Затова казваме, че следите са от рани, които човекът сам си е нанесъл. Това невинаги означава самоубийство. — Той щракна с пръсти. — Понякога е още по-сложно. Да вземем твоята девойка, която скочи от моста. Ако е била удушена, преди да я хвърлят през парапета, щях да го забележа. Но ако някой я е блъснал, не е сигурно дали ще мога да науча това от аутопсията. Зависи дали е имало боричкане и колко агресивно е било.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Добре, намери ли все пак някакви остатъци от хапчета в стомаха на Пиърс?

— Не.

— Ако допуснем, че някой ѝ е инжектирал валиум, вместо да ѝ даде хапчета, би ли забелязал някаква разлика при аутопсията?

— Бихме могли да видим следата от убождането в мускула, но ако е умряла скоро след инжекцията... — отново присви устни. — Не, не бихме могли да го кажем със сигурност — наклони глава и вдигна едната вежда. — Пепеляшко, какво има? Защо си толкова заинтересуван от някого, умрял толкова отдавна?

— Нали знаеш, Мич — отклоних въпроса му с усмивка, — ние, психиатрите, разполагаме с прекалено много свободно време.

Той също се разсмя.

— Готов съм до безкрай да разсъждавам по повод доказателствата, че Каин е убил Авел, стига ти да плащаш сметките — което бе неговият начин да каже, че няма да любопитства повече.

Тръгнах си озадачен от ресторанта. Макар да бях сигурен, че Мери Пиърс не е сложила доброволно примката на врата си — както и че Анджела не е скочила от моста „Аврора“ — идеята, че Стенли хладнокръвно ги е убил, ми изглеждаше сюрреалистична.

На практика всичките доказателства, които бях събрал срещу него, не бяха, от гледна точка на закона, нищо повече от съвпадения и слухове. Затова реших да съсредоточа вниманието си към другата му самоубила се пациентка, Кери Лин Смит, с надеждата да открия нещо по-осезателно.

Смит бе погълнала свръхдоза антидепресанти и алкохол в деня преди да навърши двадесет и две години. Проследих историята на нейната аутопсия и научих, че патологът, който я бе извършил, вече не е между живите. Затова ми се наложи да се напъхам в една неприветлива стаичка на архива на Медицинския център „Кинг Каунти“ и да прочета записките му.

Протоколите от аутопсията ме доведоха до заключения, много по-различни от присъдата на покойния колега „доброволно погълната свръхдоза трициклични антидепресанти“. Първо, той бе открил само следи от розови хапчета, съответстващи на антидепресанта, намерен в стомаха и червата ѝ. Нямаше следи от син или жълт гел, който би подсказал за поглъщане на валиум. Или Смит е приела валиума и е изчакала поне два часа, преди да глътне антидепресантите, или някой ѝ го е инжектирал. После, трябвало е да се намери обяснение на разнообразните ѝ наранявания. Патологът бе решил, че нарастващите на ивици рани, подобни на следи от удар с камшик, както и изгарянията втора степен на гърба ѝ са резултат на „мазохистични сексуални контакти“. Бе приписал „пресните кръгообразни контузии“ по предмишниците ѝ на същата причина, но аз бях виждал достатъчно много подобни доклади, за да съм сигурен,

че такива следи са типични и за случаите, когато някой е хванал и здраво държи жертвата при нападение.

Прибрах се вкъщи и отидох в домашния си кабинет. Измъкнах един бележник и започнах да пиша. Документирах на десет страници всичко, което бях научил за съпричастността на Стенли в смъртта на три млади жени — Кери Лин Смит, Мери Пиърс и Анджела Конър. Най-възрастната от тях бе само на тридесет и една. Препрочетох написаното. Много убедително. Много съкрушително. И от гледна точка на закона не струваше колкото хартията, на която бе написано. Нищо не представляваше пряко обвинение към Стенли. Мъртвите нямаше да свидетелстват, ако възнамерявах да разоблича бившия си съдружник.

Когато прибирах бележника в горното чекмедже на бюрото си, ръката ми докосна релефната подвързия на последния том от дневниците на Анджела. Разтворих го и бях стигнал почти до средата, когато телефонът ми иззвъня. Вдигнах слушалката, без да прекъсвам четенето.

— Здравей, Джоел.

Макар да не бях чувал отчетливата му артикулация от почти пет месеца, изпитах усещането, че сме разговаряли само преди часове. Захлопнах дневника на Анджела.

— Какво има, Стенли?

— Можеш ли да ми отделиш малко време?

— Няма за какво да си говорим — рекох.

— Напротив, Джоел, има доста неща, които трябва да обсъдим — любезно възрази той. — Като начало, нека се опитам да разсея облаците помежду ни.

— Не можеш да ги разсееш.

— Бях пълен идиот да те лъжа. Но не знаех как да ти кажа за...

— За своето хоби — скастрих го аз.

— Моята болест — поправи ме той. — От години очаквах това да се случи и не съм изненадан, че именно ти ме демаскира. Дори напротив, изпитвам облекчение. — Направи пауза. Аз не казах нищо и той продължи: — Страдам от компулсивно разстройство^[2] — сякаш с тези думи обясняваше всичко.

— Натрапчиво желание за садомазохистичен секс със собствените ти пациентки? — Не можеш да повярвам. — Не си спомням да съм срещал такова нещо в учебниците.

— Отвратителни сексуални компулсии, които превърнаха живота ми в руини. — И спокойно добави: — Не само моя живот. — Пое дълбоко въздух. — Опитвах, Джоел. Честно, опитвах. Пробвал съм всевъзможни страховити коктейли от антидепресанти и антипсихотици. Нищо не помага. От години изследвам компулсивното поведение при моите пациенти с неконтролируеми пристъпи на гняв. Непреодолими желания... пристрастяване... наречи го както искаш, но това е най-трудното за потискане на чудовище в психиката на човек.

— Ако с това очакваш да проявя снизходителност...

— Не се обаждам, за да търся прошка. Дори не очаквам да ме разбереш. Но се притеснявам, че действаш под влиянието на една неправилна представа, която си изградил за мен.

— Каква например? — попитах и стиснах по-здраво слушалката.

— Бони каза, че си я разпитвал за пациентите, които съм загубил.

Не казах нищо.

— Тук си на погрешен път. Мога да го докажа.

— Как?

— Имам записи. Аудио и видео.

— Не ме интересуват. Довиждане.

— Почакай! — повиши глас Стенли. — Не искаш ли да чуеш какво имаше да каже Анджеела? Да го чуеш от собствената ѝ уста?

Поколебах се.

— Един час, Джоел — настоя той, усетил нерешителността ми. — Само толкова. След това можеш да правиш с информацията каквото решиш.

— Кога?

— Какво ще кажеш за утре вечер?

— Не става — замислих се за миг. — Единствената ми свободна вечер е в понеделник.

— Добре — каза Стенли. — Последният ми пациент ще дойде в осем. Както знаеш, имам навика да позакъснявам. Можеш ли да

дойдеш в офиса към десет?

— Понеделник, в десет вечерта — казах и затворих телефона.

Думите му ме наведоха на една идея. Прекарах съботата в подготовка за срещата ни. Сравнително лесно направих първата си покупка от магазин за електроника. Следващата се оказа по-сложна. Намирането на заложената къща, за която бях научил от един пациент на Западната щатска ми отне цели три часа. Плъзнах пет стодоларови банкноти към продавача, който невъзмутимо ми подаде хартиената опаковка. Имах чувството, че поех в ръка опакована наковалня, въпреки че пакетът тежеше по-малко от килограм. В мига, в който хванах с ръка пистолета, макар и опакован, бях обзет от лошо предчувствие.

Прекарах остатъка от времето до срещата в ледено очакване. Направих няколко маратонски тренировки и, в желанието си да изразходвам нервната енергия, разкарвах нагоре-надолу горкия Нелсън. Когато часовете най-после се изтърколиха, облякох найлоново яке и се отправих към колата.

Минах покрай сградата на някогашния ми офис в десет без пет. Обърнах обратно и когато влязох в алеята, осветих с фаровете си Брент Маккейб, облегнат на стената на зданието. Тогавя не успях да го разпозная. Забавих колата и наблюдавах счетоводителя, който се опитваше да запали цигара с треперещи ръце. Въобще не погледна към мен. Успокоен, че няма нищо общо с нашата среща, ускорих, подминах го и се вмъкнах в рампата на гаража.

Гаражът бе съвсем празен, като изключим мерцедеса на Стенли и един стар мотоциклет. Преди да изляза от колата, включих новия си дигитален диктофон, направих един бърз успешен тест и го мушнах в нагръдния джоб на якето. Уверих се, че синият светлинен индикатор на диктофона не нагрива тъканта на якето, и слязох от колата.

Отключих вратата на мазето и се изкачих по стълбите на третия етаж. Изчаках пред вратата на офиса да премине лекия пристъп на главоболие. Успокоих дишането си, завъртях дръжката и влязох вътре. Чакалната бе тъмна, но от вътрешността на офиса се процеждаше светлина.

— Стенли? — извиках.

Никакъв отговор. Почудих се дали да не си тръгна, когато долових стъпки и го видях да излиза от вратата към коридора. Запали осветлението в чакалнята и тогава видях кървавите петна по ризата и вратовръзката му. Долната му устна бе два пъти по-голяма от горната. От ъгъла на устата му продължаваше да се процежда кръв, да се стича и да се съсирва по брадата му.

— Съжалявам, Джоел — каза той с усмивка и попи устните си с кървава носна кърпа. — Трябваше да се погрижа за това.

— Още една злополука?

— Най-обикновена несръчност. Блъснах се в библиотеката. — Две седмици по-късно щях да науча, че „библиотеката“ е бил всъщност Брент Маккейб.

Стенли приближи до мен и ми протегна ръка, но аз я игнорирах.

— Разбирам, разбирам. Не искаш да оцапаш ръцете си с кръв — каза той.

Почудих се дали се опитва да бъде ироничен. Обърна се и тръгна по коридора към вътрешната част на офиса. Махна с ръка да го последвам.

На бюрото му имаше бутилка вино и две чаши.

— Искаш ли да си свалиш якето?

Поклатих глава. Той заобиколи бюрото, напълни едната чаша и мия подаде. Отново поклатих глава.

— Жалко — сви рамене. — Не възразяваш аз да пийна, нали? Определено ще ми е от полза.

Седнах в стола срещу него.

— Каза, че имаш записи с Анджеела.

Отвори горното чекмедже и измъкна от него голям допотопен видеоманетофон. Постави го на бюрото до винената бутилка.

— Чувал съм, че могат да се намерят и по-малки — каза с усмивка. За миг се усъмних дали не се досеща за моя диктофон, но отхвърлих идеята като параноична. Стенли отпи глътка вино, сложи чашата на бюрото, но продължи да върти с пръсти столчето ѝ. — Джоел, направих няколко ужасни грешки с теб.

— Не ми пука какви грешки си направил с мен.

— Но на мен ми пука. Загубата на твоето приятелство много ми тежи.

— Не ти ли тежи загубата на Анджеела?

Стенли сви рамене.

— И на Мери Пиърс, на Кери Лин Смит?

— Жалко за всички тях — рече той, загледан в чашата си.

Реших да не задълбавам темата и го подсетих:

— Къде е записът?

— След минутка — кимна разсеяно той. После добави без видим повод: — Джоел, уважавам те не по-малко от всеки друг психиатър. Затова бих искал да отговориш на един въпрос. Вярваш ли наистина, че сме способни да променим поведението на човек?

— Не съм дошъл тук, за да си бърбим по философски въпроси.

— Но след като си така или иначе тук, можеш да отговориш. Има отношение към нашия спор.

— Безспорно, поведението може да бъде променяно — отговорих, макар и да не виждах връзката.

— Бих искал да споделя твоя оптимизъм. — Той тихо се засмя. — Намирам се в края на кариерата си. И не съм сигурен дали съм „излекувал“ дори един пациент за повече от тридесет години.

— Това е нелепо. През ръцете ти са минали стотици депресирани или психотични пациенти.

— Това нищо не означава — махна с ръка той. — Депресиите и психозите са прости биохимични дисбаланси. Преодоляваме ги с медикаменти точно както лекуваме настинките. — Насочи чашата си към мен: — Говоря за онези неадекватни личности, които се влачат в кабинетите ни седмица след седмица, без да постигнат някакво подобрене.

— Накъде биеш с всичко това?

— Ние сме едни прехвалени илюзионисти, ти и аз. Характерът си е характер. Хората не се променят. Например погледни себе си.

— Какво ми има на мен?

— Ти си един Дон Кихот на двадесет и първи век — усмихна се той. — Посветен на спасяването на изпаднали в беда девизи. На практика — на онези, на които вече не може да се помогне. И през цялото време се бориш със собствените си вятърни мелници.

Скръстих ръце пред гърдите си.

— И кои са моите вятърни мелници?

— Всички насилници, които са ти причинили зло. — Той се усмихна съчувствено и избърса кървящата си устна. — Баща ти,

чичото на съпругата ти, бащата на Анджела... И разбира се, аз. — Загледах се в него и изведнъж ми проблесна мисълта, че никога не съм познавал Стенли истински. — Това е съдбата, която сам си избрал, Джоел — да се луташ между мъртвите — с категоричен тон каза той. — И дори да прекараме следващите десет години в анализи, пак няма да се промениш.

— А каква е твоята съдба, Стенли? — попитах.

— Не много по-добра от твоята — тъжно се усмихна той.

— Когато ми се обади по телефона, звучеше доста по-разкаян.

— Въобще не се разкайвам — потри окървавената си брада, — не ми е присъщо.

— Ами всичките онези мъртви жени?

— Какво за тях? Те поне имаха възможността да изпробват екстремното.

— О, да — кимнах, — болката.

— Точно така, Джоел. — Той размаха пръст към мен, — най-първичната и най-интензивната форма на удоволствието. Да даваш и да получаваш. Нямах представа колко всеобхватно преживяване е това.

— Щастливки — допълних със спокоен глас. — И как така се получи, че всичките отчаяно искаха да се отърват от него?

— За да оцениш такова преживяване е нужен ясен и достатъчно комплексен разсъдък. — Посегна към чашата си и отново я изпразни. — Тези жени не можеха да се справят с ежедневието. Как биха могли да разберат радостта от агонията?

— И затова ти ги уби.

— Джоел, това звучи толкова коравосърдечно. — Вдигна бутилката, за да напълни чашата си отново. — Сигурен ли си, че няма да ми направиш компания?

— Абсолютно.

— Не съм искал никоя от тях да умре. — Наля си още една солидна порция. — Опитах се с всички възможни начини да им въздействам, но не успях да постигна нищо.

Поех дълбоко въздух.

— Разкажи ми за Анджела.

— Тя беше по-специална, нали? — усмихна се носталгично. — Разбирам увлечението ти по нея. Тя бе най-хубавото цвете в букета.

Единствената, която се доближи до преживяване на екстаза.

Прехапах устни, мъчейки се да запазя неподвижни мускулите на лицето си и да овладее избликващия гняв.

Той отпи голяма глътка от чашата с вино и продължи.

— Но когато застана на прага ми и прочете провокативното писмо, което възнамеряваше да публикува, ме лиши от всякакъв друг избор. Нещата опряха до проста самозащита.

Използвах всеки грам самообладание, за да остана неподвижен на мястото си.

— Ти беше центърът на нейния свят, ако това представлява някакво утешение за теб. Бе съкрушена, когато не повярва на разказите ѝ за нашите взаимоотношения.

— Защо ми разправяш всичко това, Стенли? — Отпуснах дясната ръка на коленете си.

Той отпи дълга глътка вино, изпразни чашата и полека я постави на бюрото си.

— Не съм предполагал, че е възможно толкова много да ми се пие вино. Тази вечер се очертава да бъде една от най-неприятните в живота ми. — Вдигна поглед над главата ми, кимна и добави: — Опасявам се, че и в твоя, Джоел.

Мушнах ръка под якето си и хванах студената дръжка на пистолета. После бавно обърнах глава и погледнах през рамо.

Стоеше там, изпълващ рамката на вратата.

Беше облечен в черно, от скиорската маска до обувките. Тъмната материя изглеждаше като перфектна подплата за матово проблясващото масивно острие в ръката му.

[1] Изискана кухня (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Заболяване, при което човек изпитва непреодолимо желание да извърши определени действия. — Бел.прев. ↑

След като съзнателно бях провокирал Уейн Хакинг, се налагаше да повиша бдителността си. Всеки път, когато улавях погледа на Клер върху себе си, се чудех дали тя наистина ме преценява, или аз проявявам повишена мнителност. Във всеки случай това ме притесняваше.

— Какво има, Клер? — попитах, доловил съсредоточения ѝ поглед, докато се качвах в колата.

— Не мога да разбера що за човек си — каза тя. Постави ръце на кормилото, но не включи двигателя.

— Аз съм една обгърната от мистерии загадка — пресилено се усмихнах аз. — И точно това ме прави толкова неотразим.

Обърна се към мен и решително каза:

— Джоел, не мога да се отърся от усещането, че през цялото време оставам извън играта.

Реших да отклоня инквизиторския ѝ натиск с помощта на истината. Взех ръката ѝ в своята и я стиснах.

— Клер, започвам да се влюбвам в теб.

— Това откъде дойде? — изненадано попита тя.

— От сърцето ми.

— Не се прави, че не разбираш. Попитах защо точно сега?

— Бих предпочел по-приятна обстановка от тази — посочих потискащите бетонни стени на гаража отвъд прозорците на колата, — но просто ми се прииска да ти го кажа.

Поклеба се малко, после взе в шепи лицето ми.

— И аз чувствам същото. — Целуна ме силно и дълго не отдели устни от моите. — Но всичко, което ми остана от последния път, когато изпитах подобно чувство, бе разбитото ми сърце. — Големите ѝ зелени очи едновременно умоляваха и предупреждаваха — *недей разбива сърцето ми отново, Джоел.*

Отправих ѝ най-убедителната усмивка, на която бях способен, но усещах единствено чувство на вина.

— Знаеш ли, ти наистина си много труден за разгадаване — каза тя и отново ме целуна.

Дев, в чийто кабинет влязохме малко по-късно, съвсем не беше настроен на любовна вълна.

— Това е пълна дивотия! Знаем, че го е направил Хакинг. Той знае, че ние знаем. И се въртим в кръг един срещу друг като двойка пъпчиви хлапета на училищен бал.

— Какво предлагаш? — попита Клер, настанявайки се в стола си.

— Май че е време да престанем да пипаме с ръкавици — изръмжа Дев. — Да го набутаме в ареста и да го оставим малко да се поизпоти.

— Той е от хората, които не се потят — възразих.

— „От хората“ — подразни ме детективът. — Док, въобще не ме интересуват „хората“. Интересува ме Уейн Хакинг.

— Но както ти самият каза вчера, нямаме нищо конкретно срещу него — възрази Клер.

Дев отмести поглед от нея към мен с изражението на човек, който е останал в малцинство. После започна да изброява на пръсти:

— Имаме колата, която за малко да те убие. Имаме връзката му с двете жертви чрез извратените им забавления. Може би имаме изчезнала курва. И сме разбили на пух и прах алибито му. Освен това е пречукал единствения си защитник, подкрепил версията за болестта му.

— Но няма нищо, което да го свързва с местопрестъпленията — отбелязах.

— Нито пък има мотив — добави Клер. — Защо не огледаме подробностите още един път? Той междувременно остава под наблюдение и може да се издаде с нещо.

— Или пък, ако е толкова хитър, както ни го описва докторът, може да си прибере партакешите и да се изпари.

— Имам идея — казах. — Може би е малко пресилена, но нека посетим още веднъж д-р Грийн.

Час по-късно цъфнахме пред отворената врата на кабинета на Мич. Намираше се в голямо помещение — по-скоро, в помещение, което би било голямо, ако не бе задръстено от купища списания, вестници, книги и папки. Седнал зад бюрото си, Грийн четеше

списание, което остави веднага щом ни забеляза. Махна с косматата си ръка и ни покани да се настаним около бюрото му.

— Напоследък се виждам с вас по-често, отколкото със семейството си, момчета — пошегува се той.

— Мич, успя ли да прегледаш онези папки? — попитах го аз.

Той извади отнякъде две папки и шумно ги плесна на писалището си.

— Не съм правил аутопсията на нито едно от двете момичета, но снимките не са никак лоши.

— Какви снимки? — попита Дев.

Грийн разгърна едната папка, порови се в нея и извади две фотографии, които постави на бюрото пред нас. Първата показваше голия торс на стройна млада жена, гъсто надупчен от прободни рани по гърдите и корема. Не знаех дали гледаме бившата приятелка на Хакинг или сестра ѝ, но не попитах. Другата снимка бе увеличение на раните, до които бе поставен сантиметър, определящ размера на разкъсванията.

Патологът тикна дебелия си пръст върху другата снимка.

— Виж това. Не е графология. — Той погледна Дев с дяволита гримаса. — За нашия арканзаски гост ще поясним, че графологията е науката за анализ на почерците.

— Благодаря — саркастично отвърна „гостът“. — А сега би ли ми напомнил какво означава „арогантен задник“?

Грийн на свой ред се изсмя, после се върна към фотографията.

— Мисълта ми беше, че тук нямаме работа с точна наука. Не мога да погледна раните и веднага да си река: „Аха, това е ръкоделието на Джак Джоунс от Якима“.

— Тогава защо си губим времето? — попита Дев, като пое дълбоко въздух.

— Не съвсем. Доколкото зная, вашата служба обезпечавя достойно пенсионно осигуряване — отново измуча със смях Грийн. Пресегна се за трета папка, извади от нея нова увеличена снимка на прободна рана и я постави до другите. — Тази рана е на гърдите на Калвин Никъл. Сравнете я с раните на момичетата — сложи показалците си на двете снимки. — Като начало, двете жертви са намушкани с почти еднакви по размер и форма оръжия. Дълбочината на проникването също изглежда еднаква, което има много общо както

със силата на удара, така и със самото оръжие. Но най-същественото и в двата случая е, че убиецът е знаел как да си служи с оръжието си. Никакви любителски драскотини или нащърбени краища. Директни, чисти пробождания. За отбелязване, с дясната ръка.

— Като че ли сме близо до някого — каза Клер.

— Детектив Шепърд, нали знаете какво казват за „близо и конските подкови“^[1]? — ухили се към нея Грийн. — Но съм съгласен с вас. Както ще видите, тук сме много близо до почерка на един и същ убиец с нож. Само не зная доколко това ще бъде прието като доказателство в съда.

— Не пречи да опитаме — каза Дев и прекара пръст по последната снимка.

— Слушай — обърна се към мен Мич, — Хакинг не се ли беше измъкнал след убийството на тези две момичета с помощта на някаква защита от рода на „извънземните ми говореха чрез пломбите на кътниците“?

— Колбърг свидетелства, че Хакинг е бил в дисоциативно състояние по време на престъплението.

— Горкият Стенли не е предполагал как ще му се върне топката — изхили се Грийн. — Когато пак се видите с Хакинг, ще го попитате ли нещо от мое име?

— Какво по-точно?

— Попитайте го защо се е нахвърлил върху Колбърг с всичко, което му е било под ръка, а е заклал Никъл с прецизността на зъл сърдечен хирург. Това продължава да ми се струва съмнително — поклати глава той.

Излязохме на паркинга, където Клер застана до колата и преди да отвори вратата замислено рече:

— Струва ми се, че вече имаме достатъчно основания да арестуваме Хакинг по подозрение в убийство.

— Да вървим да го приберем — каза Дев и се вмъкна на предната седалка.

Телефонът му иззвъня почти веднага, след като потеглихме. Той го извади от джоба на самото си, натисна бутона за включване и се заслуша за момент. После излая „Какво? Кога?!“. Още една пауза. „Веднага го намерете“. Тресна телефона върху таблото на колата и се обърна към нас с пламнали бузи и хлътна очи:

— Хакинг се е измъкнал.

[1] Има поговорка, свързана с правилата на играта за хвърляне на конски подкови: „Близо" има значение само при подковите и при ръчните гранати". — Бел.прев. ↑

Когато пристигнахме в отдел „Убийства“, екипът по проследяването на Хакинг вече бе успял да сглоби детайлите от бягството му. Бе напуснал работното си място в магазина за готови храни по средата на смяната през задната врата, където, незабелязан от детективите, бил оставил мотоциклета си.

Киснах цял следобед в отдела, но не можах да си намеря смислено занимание, освен да наблюдавам Дев и Клер, които координираха преследването на беглеца. До мръкнало не успяхме да открием никаква следа от него. Вече съжалявах за подигравателното си телефонно обаждане. Да отвържа Хакинг от каишката, ми се бе сторило добра идея, но само при положение че знаех къде е. Сега, когато се скиташе невидим наоколо, изведнъж се почувствах в опасност. Надявах се, че поведението му няма да се отклони много от модела, предсказан в моите учебници, но опасенията ми непрекъснато нарастваха.

Вечерта Клер ни откара обратно в хотела. Постарах се да не се туткаме много в гаража и бързо я поведох към асансьора. Когато отвори вратата на хотелската стая, бързо се шмугнах вътре покрай нея. С облекчение видях Нелсън, излегнал се в полудрямка на тапицирания диван. Като ни усети, той скочи на пода и се затътри към кухнята, където настойчиво си поиска вечерята, почуквайки с муцуна по купичката си.

— Ако не възразяваш, ще взема един душ преди вечеря — каза Клер.

Съпроводих я до банята, намираща се до спалнята, която ползвахме.

— Аз пък ще нахраня Нелсън и ще го изведа на разходка — казах.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш при мен? — попита тя, след като се освободи от дрехите си и се вмъкна под душа.

— Много изкусително, но се налага да се подчиня на по-висша повеля — а именно на Нелсън — пресилено се усмихнах.

Веднага след като чух шума на плискаща се вода, отидох до вградения в стената сейф. Раненото ми рамо ме заболя още преди да извадя пистолета. Хванах го с дясната ръка и с пръст на спусъка го насочих към стената. Реших, че въпреки пулсирането в китката, ще мога да понеса болката, ако ми се наложи да стрелям. Със свито сърце взех шушляковото си яке от леглото и мушнах пистолета в големия вътрешен джоб. Отидох в кухнята и напълних купичката на Нелсън със суха храна. Изсипах останалото в плика в кофата за боклук и го покрих с други отпадъци.

Върнах се в другата спалня, където заварих Клер, изправена пред окаченото на стената огледало. Бе увила една хавлиена кърпа около талията си, а с друга подсушаваше косата си. Загледан в отражението на прелестното ѝ лице в огледалото, усетих да ме връхлита меланхолична вълна, обагрена от чувство за вина.

— Има ли нещо? — обърна глава към мен Клер.

— Нелсън е оплюскал де що има — отвърнах. — Ще изляза за малко да взема пакет кучешка храна.

— Не закъснявай.

— Надявам се да се оправя бързо. — С труд откъснах очи от нея. — Клер, въпреки всичко, което става около нас... — закашлях се и преглътнах — искам да знаеш колко съм щастлив, че те срещнах. — Пристъпих към нея и нежно целунах устните ѝ. Оставих я изправена пред огледалото, видимо смутена, но с поруменели бузи.

Излязох от стаята и преди да се кача на асансьора, проверих колко е надеждна ключалката на вратата. Помотах се около гишето на портиера, преструвайки се, че разглеждам рекламните брошури за туристически обиколки. Когато и последното такси от чакащите отпред потегли, с нехайна походка се насочих към вратата и излязох навън.

Разхождах се напред-назад пред будката на пиколото, без да напускам обсега на светлините на хотела. С потните си ръце, мушнати дълбоко в джобовете на якето, докосвах през подплатата метала на пистолета.

Според онова, на което ме бяха учили, Хакинг би трябвало да се върти наоколо и да чака удобен момент. В момента представлявах

удобна мишена за него, ако беше наблизно. Но това не беше в неговия стил. Така поне се надявах. Продължавах да се движа, без да спирам, като при всяко изсвирване на гуми или скърцане на спиращки изпитвах агонизиращо желание да се скрия зад стойката на пиколото.

След като се бях разхождал така десетина минути, пред хотела, в очакване на нов клиент, спря такси. Реших, че съм дал достатъчно време на Хакинг, качих се в колата и дадох на шофьора домашния си адрес. Колата се вмъкна в уличния поток и аз погледнах назад, наляво и надясно, но не забелязах след нас да потеглят никакви подозрителни светлини.

През цялото пътуване не откъсвах очи от огледалото за обратно виждане, но не видях да ни следва самотният фар на мотоциклет. Почти бяхме стигнали до дома ми, когато ме връхлетя нова ужасяваща мисъл. През всичкото време бях предполагал, че Хакинг ще тръгне след мен, но сигурността ме напусна изведнъж. Когато му се обадох и по този начин разкрих къде се намирам, бях изложил и Клер на опасност. Устата ми пресъхна. В повечето случаи той бе убивал жени. Ами ако тръгне след нея?

Докато се разплащах с таксито, изправен пред прозореца на шофьорското място, не чух, нито видях друга кола или мотор да се задава по улицата. Тръгнах по пътеката към дома, заврях ръка в джоба на якето, извадих пистолета и го прибрах в по-лесно достъпния външен джоб. С трепереща ръка се пресегнах и отключих входната врата.

Прекоших входното антре, без да паля осветлението. Изкачих стъпалата към спалнята, успокоен от привичните им стенания. Влязох в спалнята и седнах на леглото. Без да изпускам вратата от очи, измъкнах мобилния си телефон и набрах кода за скриване на идентификатора на повикване, след което се обадох на централата на хотела. Операторът прехвърли обаждането и Клер вдигна след третото позвъняване.

— Къде си? — попита тя.

— Сега не мога да ти обясня — отвърнах.

— Къде си? — със смес от гняв и притеснение в гласа повтори бавно тя.

— Клер, Хакинг знае къде се намираме — казах. — Не мисля, че преследва теб, но ще е по-добре, ако се махнеш оттам. Не си в

безопасност.

— Джоел, какво си намислил? — повиши глас тя.

Взрян в оръжието, не казах нищо.

— Джоел, каза, че ме обичаш — каза го с почти умоляващ тон.

— Няма любов без доверие. Кажи ми къде си.

— Клер, сега трябва да тръгвам. Моля те, махни се оттам.

— Джоел! Недей...

Натиснах бутона „край“ с усещането, че съм най-гадното копеле на света. Пророческата символичност на жеста не ми убягна.

Оставих запалени лампите в коридора на горния етаж. Отидох в банята, пуснах душа и се върнах в спалнята за гости, чиито покрити с рисунки стени така и не бяха дочакали да изпълнят предназначението си на детска стая. Разместих няколко кашона, изгасих осветлението и седнах наред стаята, откъдето идеално виждах най-горните стъпала на стълбището.

Отпуснах ръката, стискаща пистолета, в скута си. Зачаках.

Минутите отминаваха една по една. Нито звук, само мекото шуртене на падащата от душа вода. А притеснението ми за Клер нарастваше с всеки изминал миг. Почудих се дали обаждането ми, с което я умолявах да напусне хотелския апартамент, не бе имало обратен ефект, дали сега не седи там, трескаво въртяща телефона в желанието си да открие къде съм.

Половин час по-късно, пощурял от притеснения и угризения на съвестта, реших, че трябва да се върна при нея. Изправих се и се промъкнах в коридора. Слязох на пръсти на долния етаж, като успях да намаля до минимум скърцането на стъпалата. И така до предпоследното стъпало. Стенанието на нестабилната дъска ме прониза от глава до пети. Спрях и затаих дъх. Тишината като че ли прощаваше грешната ми стъпка. Слязох още едно стъпало и потънах в мрака на партерния етаж. Поколебах се дали да не извикам такси, но предпочетох да използвам старата си кола.

По средата на пътя към изхода се препънах в нещо меко и с последни сили успях да се задържа на крака. Когато възстанових равновесието си, разбрах, че съм се натъкнал на скованата от кедрово дърво и пълна със слама постеля на Нелсън. Продължих напред и влязох в дневната, неясно осветена от уличната светлина, проникваща

през капандурите на покрива. Хвърлих бърз поглед наоколо, но нищо не видях.

Взех ключовете на колата от малката дървена закачалка до задната врата. И тогава дочух тихо шумолене. Спрях се. Отпуснах се на колене и насочих пистолета пред мен. Не виждах нищо, но шумът не преставаше. Завъртях глава наляво и надясно и установих, че шумът идва откъм мазето. Направих две-три бавни вдишвания, изправих се и отидох до стълбището, водещо надолу към мазето. Приклегнах и се взрях натам, но не видях нищо в мрака, покрил другия край на стълбата.

Поех дълбоко въздух и спуснах крак върху първото стъпало. След всяка стъпка надолу спирах и внимателно се ослушвах. Чуваше се само тихото пърхане, което бе привлякло вниманието ми преди малко. Лек полъх обвя бузите ми, когато стигнах долу.

Опрян с една ръка на стената, вървах на пръсти по бетонния под и следвах посоката на бриза. Промъкнах се през пералното помещение и надникнах зад ъгъла. В края на коридора мъждукаше слабата светлина на задната улица, проникваща през прозореца на мазето. Трябваше ми малко време за да схвана, че стъклото на прозореца липсва. На пода проблясваше купчинка стъклени късчета. Бризът развяваше малката мръсна завеса, покриваща прозореца, която произвеждаше шумолящия звук.

Бях смразен, но не от вятъра, нито от влажния въздух в мазето. Знаех кой е счупил прозореца. Само дете не знаех къде се намира в момента. Бях завладян от необходимостта да се върна при Клер.

Забързах обратно по бетонния под и нагоре по стълбите. Спрях за миг в дневната и се огледах. Не видях нищо в полумрака. Отворих задната врата и притичах по пътеката до гаража. Разтворих вратата му и запалих самотната шестдесетватова крушка. След бърз оглед се стрелнах към старата си хонда. Отворих рязко шофьорската врата и се наместих вътре. Оставих пистолета на седалката до себе си и бръкнах в джоба на якето за ключовете на колата.

Мушнах контактния ключ в гнездото на стартера. Посегнах да включа дистанционното отваряне на портите на гаража и тогава видях чифт непроницаеми очи да ме гледат от огледалото за обратно виждане.

В същия миг нещо студено и остро докосна шията ми. Инстинктивно отскочих, като порязах кожата си на острието. Видях в огледалото Уейн Хакинг, който се надигна от задната седалка и се наведе напред.

— Мога ли да си изпрося едно возене, д-р Ашман — каза той през черната скиорска маска.

— Очаквах да бъдеш вътре в къщата — с цел да печеля време изграчих аз.

— Прекалено предсказуемо. — Без да отмества ножа от гърлото ми, той посегна с другата си ръка и вдигна пистолета от седалката. — Нали не възразявате да взема това?

В гърдите ми заудря чук.

— Уейн, ако ме убиеш, ченгетата ще бъдат сигурни, че ти си го направил.

— Кой казва, че ще ви убия тук? — безкрайно любезно попита той. После натисна по-силно ножа до шията ми и каза: — Моля, карайте.

— Накъде? — Усетих как по врата ми се стичат капки. Не знаех дали е кръв, или пот.

— Просто карайте, д-р Ашман, аз ще ви казвам накъде.

Знаех добре, че ако излезем вън от гаража, нямам повече шансове да оживея. Преднамерено оставих лоста на скоростите в позиция „паркинг“ и завъртях ключа. Както очаквах, двигателят се закашля, но не запали. Опитах се още веднъж, колкото за фасон, но двигателят, разбира се, пак не се завъртя.

— Д-р Ашман, можете да се справите по-добре — заплашително пошепна Хакинг.

— Искаш ли ти да опиташ? — отчаяно блъфирах аз.

Не отговори, само притисна по-силно ножа до кожата на врата ми. Как можах да прецакам нещата толкова зле, мина през ума ми. Но натискът на ножа отслабна.

— Смяна на плана — рече Хакинг, — връщаме се в къщата. Моля ви, д-р Ашман, правете каквото ви казвам, по-добре ще е за вас. — Отдръпна ножа от врата ми, но преди да успее да се изкашлям, усетих студения метал на собствения си пистолет да опира тила ми. — Останете в колата, докато не ви кажа да излезете — с тези думи отмести пистолета от главата ми.

Изскочи от колата с изненадваща пъргавина. Почука с пистолета по стъклото, приканвайки ме да изляза навън. Със свито сърце, връхлетял от нов пристъп на мразовити тръпки, отворих вратата. Хакинг махна с пистолета към вратата на гаража.

— Ако обичате, тръгнете пред мен към къщата.

С пистолет, забит в гърба, тръгнах през двора по пътеката, водеща към задната врата на дома ми. Когато стигнахме, той пошепна:

— Отворете и ме чакайте вътре.

Влязох и запалих слабата светлина в килерчето за провизии.

— На горния етаж, моля — инструктира ме Хакинг.

Прекоших коридора и стигнах входното антре, все така усещаш с гръбнака си допира на дулото. При всяка стъпка опипвах пода пред себе си.

— Ускорете крачката, д-р Ашман.

Направих още две изследователски стъпки, преди кракът ми да докосне леглото на Нелсън. Поспрях се и после с едно движение го прескочих. Разконцентриран от неочаквания ми скок, Хакинг понечи да ме настигне, препъна се и залитна над кучешкото легло.

Замахнах назад с дясната си ръка, халосах го по рамото и го отпратих към стената. Удари лакътя си в зидарията, но успя да запази равновесие и да опре гръб до стената. Изритах с всичка сила дясната му ръка малко над китката. Пистолетът политна от дланта му и се запремята по пода на коридора.

Хакинг скимтеше от болка.

Отново го ударих с дясната си ръка по лицето. Реагира с изненадваща бързина. Вдигна ръка, за да се предпази и попадна точно на хирургическите ми шевове. Прониза ме агонизираща болка. Бях толкова зашеметен, че въобще не забелязах крака, с който ме изрита в корема.

Изревах и отстъпих няколко фута назад. Видях го да се изправя, да посяга зад гърба си и да вади ножа от канията. При вида на острието се обърнах, затичах се към стълбището и полетях нагоре, вземайки по две скърцащи стъпала наведнъж.

Плонжирах в спалнята за гости, претърколих се два пъти на пода и после стъпих на крака. Залутах се из тъмнината на стаята и се проврях между кашоните, които бях разместил по-рано. Заврях изгарящата си от болка ръка в един от кашоните, с надеждата да

намеря нещо, което би могло да мине за оръжие. Единствената ми плячка бе стара бензинова лампа за къмпинг. Стиснах здраво дръжката ѝ.

Приклегнах зад най-големия кашон в дъното на помещението. Сърцето туптеше в ушите ми. По челото ми се стичаше пот. Стори ми се, че са изминали години, когато чух стъпките му да изкачват скърцащите стълби. После запали лампата в горния коридор и извика името ми.

Издишах и свих гърди в опит да стана още по-незабележим зад кашона. Скоро го дочух да претърсва другата спалня. Стори ми се, че чувам шум от отваряне на врата, но собственият ми пулс отекваше толкова силно в главата, че вече не можех да се доверя на ушите си. Поколебах се дали да не изтичам надолу по стълбите, но точно тогава чух, че Хакинг се е запътил към мен.

— Д-р Ашман, правите нещата много по-трудни, отколкото е необходимо.

Тежките му стъпки доближиха стаята за гости. Стиснах по-здраво лампата и затаих дъх.

— Д-р Ашман, това е направо глупаво — жизнерадостно рече Хакинг. Стаята се обля в светлина. — Няма къде да се скриете — съчувствено допълни той.

Бавно повдигнах лампата, готов да замахна. И тогава едното рамо на дръжката се отчупи и лампата за миг са заклати, висяща само на другото рамо. С бездиханен ужас видях как и то се отлепва от корпуса, как лампата пада на пода с глух тътен и се търкулва зад кашона.

— Така вече е по-добре, д-р Ашман.

Чух как се доближава едновременно със скърцането на стъпалата. Кашонът, зад който се криех, отлетя със замах настрани. Хакинг, насочил напред пистолета, стоеше на по-малко от три фута срещу мен.

— Д-р Ашман, представете си, че по този начин Стенли ви връща услугата от оня свят.

Заля ме гняв, който измести всякакъв страх. Изкрещях:

— *Майната му на Стенли, майната ти и на теб, Уейн!*

Засмя се тихо, после протегна ръка и доближи дулото на пистолета само на фут от челото ми. Гледах го с предизвикателен

поглед.

Бум! Гръмотевичният изстрел отекна в ушите ми. Бях залян от кръв. Но все още, за моя огромна изненада, стоях здраво на крака.

И тогава видях как Хакинг подгъва колене. Олюля се за един безкраен миг, после се прегъна напред и падна, забил глава на няколко инча от обувките ми. Потръпна веднъж и замря.

Вдигнах поглед от тялото му и видях Клер, изправена на няколко крачки от стълбището. Все още държеше с две ръце пистолета си, който сега бе насочен към мен. Втренчила погледа на широко отворените си очи в мен, бавно отпусна оръжието.

19

Само след миг домът ми гъмжеше от полицаи и парамедици, като нито едните, нито другите можеха да помогнат с нещо. Хакинг бе мъртъв още преди да пристигнат. А пък след като изчегъртах кръвта му от себе си, установих, че съм се отървал от финалната ни битка само с една драскотина на шията и две-три ожулвания.

Нат Чиф и екипът му от Службата за разследване на местопрестъпления пристигнаха с колата на Бърза помощ. Появи се дори и Мич Грийн. Облечен в джинси и огромно горнище на анцуг, той нахлу в кухнята, където се бяхме приютили тримата с Дев и Клер.

— Пепеляшко! — дойде до мен и сложи масивната си лапа на рамото ми. — Добре ли си?

— Да, Мич, благодаря — потупах ръката му. — Какво търсиш тук?

— Днес давам дежурство към Службата за разследване на местопрестъпленията — засмя се и ми намигна. — Напоследък работата ни се свежда предимно да забърсваме кашите при един или друг психиатър. — Усмивката му избледня и като никога сбърчи вежди. — Всичко свърши, нали?

— Поне така се надявам — отвърнах.

— И аз, и аз. — Махна ръката си от рамото ми. — Хайде, да не карам пациента си да чака — и тръгна към стълбите нагоре.

— Щеше да ми разкажеш какво си търсил тук — напомни Дев и ме погледна с подозрението, което не бе напуснало лицето му от мига, в който се появи.

— Минах през вкъщи, за да взема още от специалната храна за Нелсън — казах.

— Хмм... — Бръчките около очите му станаха по-дълбоки. — Как мислиш, откъде Хакинг е научил къде сте?

Свих рамене.

— Може би просто е чакал тук през цялото време?

Дев изсумтя и подмина обяснението ми. Насочи вниманието си към Клер.

— А ти как разбра къде да търсиш доктора?

— Джоел ми каза, че идва насам — излъга тя. — След като се забави повече от час, се притесних и дойдох да видя какво става.

— За твой късмет, докторе.

Сърцето ми се сви, защото разбрах, че току-що съм насилил Клер да поеме същата колеблива измамна пътека, по която я бе повел някога бившият ѝ съпруг. Пресегнах се и окуражително стиснах ръката ѝ, но не получих отклик.

Дев погледна сплетените ни ръце, кимна и каза:

— Като гледам, най-добре за всички ще бъде да не ме посвещавате в пълните подробности на събитията, довели до дупката в главата на Хакинг — вдигна ръка към забуленото си от недоверие лице. — Докторе, от самото начало на тази история не беше напълно откровен с мен.

Намесих се, когато се обърна към партньорката си със същото изражение на измамен човек.

— Клер не знае нищо повече от теб, Дев.

— И въпреки това успя да те открие. — Гласът му преливаше от подозрителност.

— Това е само в резултат на брилянтната ѝ детективска работа — казах със слаба усмивка. — Не и защото съм бил по-откровен с нея.

Преди Дев да може да отговори, в стаята нахлу Мич Грий и избоботи:

— Детектив Шепърд, карате ли ски?

Клер го погледна недоумяващо.

— Какво общо има това със случая, Мич?

— Това, че ако караш ски толкова добре, колкото стреляш, можеш да вземеш златен медал в биатлона. — Примижа с едното око и протегна напред ръка, прицелил се във въображаема мишена. — Уцелила си го точно в центъра на черепа от разстояние над двадесет фута, при това лошо осветление. Великолепен изстрел, макар че в резултат на него Пепеляшко ще продължи да ни се мотае в краката.

След като патологът си тръгна, двамата с Клер изпратихме Дев до микробуса. Той се настани вътре и свали стъклото на прозореца.

— Док, нали някой ден, след като се пенсионирам, ще седнем с теб на няколко питиета и ще ми разкажеш какво всъщност се случи днес? — Потегли, оставил Клер и мен сами под хладния вечерен бриз.

Обърнах лице към нея.

— Добре ли си?

Кимна с отсъстващ вид.

— Много ти благодаря — наведох се напред и здраво я притиснах до гърдите си. Тялото ѝ не откликна на прегръдката ми. Отстъпих назад. Изведнъж хладният нощен въздух стана още по-студен.

— Отивам да прибера багажа си от хотела — каза тя и тръгна към колата, без да чака да ѝ отговоря.

Седнах на седалката до нея, но като че ли въобще не ме забеляза. През целия път до хотела запазихме гробно мълчание. Когато влязохме в стаята, тя извади бутилка бира от минибара.

— Искаш ли и ти? — попита през рамо, без да ме погледне.

— Не.

Седнахме един срещу друг. Загледана в тавана, тя отпиваше от бирата си.

— Как се досети къде да ме потърсиш?

— След като се обади, отидох и погледнах сейфа в другата стая. Щом видях, че си взел пистолета, се обадох на телефонната компания и с молби, увещания и заплахи успях да накарам ръководителката на смяна да проследи скритото ти обаждане, като формално с това наруши закона. За твой късмет се оказа много отзивчива дама.

— Клер, искам да знаеш, че ужасно съжалявам.

Отпи дълга глътка бира.

— Ти си казал на Хакинг къде сме отседнали, нали?

Кимнах.

— Искал си да го подмамиш. И да го убиеш — това прозвуча като констатация.

Нищо не казах. Тя остави бутилката на масичката и ме погледна право в очите.

— Джоел, нали ти уби Стенли Колбърг?

— Какво те кара да мислиш така? — попитах безизразно.

Очите ѝ се взираха в моите, но лицето ѝ бе неподвижна маска.

— Вчера, когато се качи горе да си вземеш пистолета — *другия* ти пистолет — намерих последния том от дневниците на Андже́ла. После попаднах на записките ти, в които си описал всички подробности, свързани с трите предполагаеми пациентки самоубийци на Колбърг.

Не отговорих.

— А като чух финалната реплика на Хакинг, че Колбърг ти „връща услугата“, съвсем ми просветна. Той знаеше, че ти си убил Стенли.

— Три невинни жени — впих поглед в нея. — Три млади жени, които е унижил сексуално, след което ги е убил, оставяйки близките им да се измъчват от вина при мисълта, че сами са посегнали на живота си. — Поех дълбоко въздух, за да потисна надигания се гняв. — След всичко, което съм преживял... Сузи, Лорън, Андже́ла... Не можех да го пренебрегна. Просто не можех да си седя и да гледам как още един хищник се измъква безнаказано.

— А защо не се обърна към нас? — насочи пръст към гърдите си.

— Стенли беше твърде ловък и не бе оставил никакви осезаеми доказателства. Повярвай, търсих много внимателно. Най-лошото, което можеше да му се случи, беше да му се подрони репутацията.

— И ти реши да поемеш нещата в свои ръце.

— Отидох там, за да намеря доказателствата, от които се нуждаех, но Хакинг вече ме чакаше...

— Доказателства? Хакинг? — начумери се тя. — Не те разбирам, Джоел.

— Всичко е толкова объркано.

— Дължиш ми обяснение.

Веднъж решил да бъда откровен докрай, думите сами потекоха от устата ми. Започнах от деня, когато за пръв път бях срещнал Андже́ла в Шведската болница и преминах през всички подробности чак до нощта, в която умря Стенли.

— Той ми се обади предния петък и каза, че иска да се срещнем и да си изясним нещата. Още в мига, в който вдигнах слушалката, знаех, че съм го провокирал прекалено много. Убеден бях, че е замислил нещо и затова отидох на срещата въоръжен — замлъкнах. — Но не бях планирал да го убия.

— Тогава защо въобще отиде?

— Защото се надявах да го накарам да си признае. И да успея да запиша признанието му на лента, което и направих — въздъхнах тежко. — После се появи Хакинг, с нож в ръка и скиорска маска, и на бърза ръка нещата се объркаха.

— Знаеше ли, че това е Хакинг?

— Тогава не разбрах — поклатих глава. — Дори по-късно, в нощта, когато уби Никъл и се опита да ме заколи, пак не бях сигурен. Чак когато Аня спомена за ухиления оператор, направил извратените видеозаписи на Калвин, ми просветна. Разбрах, че Хакинг е бил палачът на Стенли, убил Анджеला и другите. Всичко съвпаднаше във времето — нито една от жертвите не бе загинала по време на престоя на Уейн в Западната щатска болница.

— Защо Хакинг уби Никъл?

— Мога само да предполагам. Вероятно Никъл се е паникьосал, когато е разбрал, че е основният заподозрян. Според мен Кал не е бил замесен в убийствата на пациентките, но е знаел нещичко. Това навярно е била и причината за разправията му със Стенли. Мисля, че Кал е искал да си излее душата пред мен, и Хакинг е видял удобен случай с един удар да ликвидира и двамата ни, защото вече сме били в неговия списък.

Клер кимна. Любопитството бе изместило обидата от погледа ѝ.

— Какво стана тогава, в нощта, когато умря Колбърг, след като се появи Хакинг?

Затворих очи и поклатих глава. Все още виждах кристално ясно всяка подробност от напрегнатото сражение в кабинета на Стенли.

— Тогава настана един малък ад...

Отместих поглед от маскирания мъж с ножа и завъртях глава към Стенли, който пак попиваше кръвта по брадата си. Стиснах по-здраво пистолета в ръка.

— Значи аз ще бъда следващият самоубиец, така ли?

— Погледни трезво на нещата, Джоел. — Остави кърпичката настрани и прекара език по устните си. — След смъртта на жена ти се намиращ в перманентна депресия. А пък след самоубийството на Анджеला съвсем рухна.

— „Самоубийството“ на Анджели — изсумтях. — Толкова ли не
можа да се справиш, Стенли?

— Бих искал да можех, Джоел. В никакъв случай не съм искал
нещата да свършат по този начин — надигна се от бюрото, — но
отново нямах друг избор. А сега — той посочи над главата ми — ще
те оставя с моя съдружник.

Скочих от стола, завъртях се и насочих пистолета право в
главата на маскирания мъж.

— Хвърли ножа!

Той се поколеба. Очите му потърсиха напътствие от стоящия
зад гърба ми Стенли. Чух го да се смее отзад.

— Хайде сега, Джоел! Ти и пистолет — това е направо
абсурдно.

Насочих пистолета и стрелях, потръпвайки от тътена на
експлозията. От стената над главата на маскирания мъж отлетя
парче мазилка и той приклепна долу, без да изпусне ножа от ръката
си.

— Хвърли шибания нож! — изкрещях.

Пусна ножа на пода и се поизправи.

— Ритни го към мен!

Побутна ножа с крак. Той се плъзна и спря на няколко инча от
нозете ми. Наведох се, взех го и го мушнах зад колана си, без да
отмествам нито погледа, нито прицела си от мъжа. Насочих
оръжието към Стенли. Изляях:

— Върви до него.

— И после какво, Джоел? — присмя се той, но излезе иззад
бюрото си и се присъедини към маскирания мъж до вратата. — И
двамата много добре знаем, че от това няма да излезе нищо. Няма да
ни застреляш. И трябва да си признаеш, че нямаш никакви
доказателства за чудноватите си твърдения.

— Така ли мислиш? — процедих през стиснатите си зъби аз.

Вмъкнах свободната си ръка в джоба и извадих дигиталния
диктофон. Върнах записа назад и натиснах бутона „play“. „Не исках
никоя от тях да умре“, разнесе се равномерният глас на Стенли.
„Опитах се с всички възможни начини да им въздействам, но не успях
да постигна нищо.“

— Това трудно може да се нарече признание, Джоел — каза той, присвил очи.

Превъртях напред, за да намеря коментарите му за Анджела. Докато гледах към дисплея на устройството, долових с крайчеца на окото си някакво движение. Стреснах се и изпуснах диктофона. Когато вдигнах глава, видях, че маскираният мъж се е измъкнал през вратата. Втурнах се след него в коридора, но той зави зад ъгъла към чакалнята, преди да успее да насоча пистолета. Последвах го, но когато стигнах до чакалнята, вече бе отворил входната врата и тичаше по коридора. Викнах му да спре и насочих пистолета. С едно движение мъжът отвори вратата към стълбището и потъна по стъпалата надолу.

Кипящ от яд, се върнах обратно във вътрешните помещения на офиса, където заварих Стенли, седнал зад бюрото си с чаша вино в едната ръка и дигиталния ми диктофон в другата.

— Май наистина съм като динозавър по отношение на модерните технологии — засмя се и вдигна към мен устройството. — Опасявам се, че може би съм повредил записите ти, като натиснах бутона за форматиране.

Стоях в рамката на вратата и с треперееща ръка надигнах пистолета към главата му.

— Ти... уби... Анджела.

— Ти казваш така — усмихна се той.

— Сега ще вдигнеш слушалката, ще набереш 911 и ще разкажеш на дежурния какво си направил. — Ускореното дишане ме влудяваше. — Веднага!

Постави чашата и диктофона на бюрото, изправи се и го заобиколи.

— Джоел, двамата с теб сме много различни хора. Аз съм творец, докато ти си съзерцател. Ти стоиш и гледаш. И толкоз — усмихна се безпомощно. — Не си направил нищо, след като баща ти е прекарал приятелката ти Сузи. И трябва да си признаеш, че нямаше да направиш нищо и на онзи чичо на Лорън, ако беше жив. — Пристъпи към мен и протегна ръка. — Дай ми този пищов, Джоел — каза го съвсем спокойно.

— Нито крачка повече, Стенли! — изръмжах и насочих оръжието към главата му.

— *Хайде, Джоел!* — тръгна към мен с успокоителна усмивка.
— *Стой на място!* — извиках и разтресох пистолета към него.
Но той не престана да се приближава. И тогава стрелях.

Клер ме гледаше безизразно от другия край на стаята.

— Мисля, че исках само да го уплаша — да стрелям покрай главата му, както направих с Хакинг. Не знам... бях толкова възбуден — наведох глава и прочистих гърлото си. — Но не се получи. Вратът му направо експлодира като червен гейзер. На лицето му се изписа невероятна изненада. Отстъпи няколко крачки назад, залюля се и рухна на пода, вдигнал ръка към врата си.

— Наведох се над него и видях, че ме гледа. Изглеждаше съвсем спокоен. Не каза нищо, докато кръвта бликаше през притиснатите му до раната пръсти. Все така безмълвно ми се усмихна и отпусна ръка. Кръвта рухна от врата му и той обърна очи. След секунди бе мъртъв.

Клер се надигна и с две ръце разтри лицето си. Проговори през пръстите си:

— Джоел, това е било самозащита.

— Дали? Един стар, невъоръжен човек, вървеше протегнал ръце към мен, а аз го прострелях — поклатих глава. — Помня как изглеждаше всичко.

Отмести ръце от лицето си. Изведнъж придоби много уморен вид.

— Не можеш да си сигурен как щяхме да...

Прекъснах я.

— Помня как изглеждаше всичко.

— Щом така смяташ — въздъхна. — После какво стана?

— Останалото беше само разтребване. Взех една торба за смет от килера на офиса и прибрах в нея всичко — бутилката, чашите, диктофона и дори обувките си. Проверих видеокасетофона му, но лентата, естествено, беше празна — горчиво се усмихнах. — В най-горното чекмедже на бюрото му намерих приготвена спринцовка — сигурно бе приготвил валиума за мен. Прибрах и нея в чувала за смет. Тогава ми хрумна идеята да изкарам на светло и Никъл. Помислих си, че заслужава поне малко да се изпоти след всичко, което бе причинил на Анджеला. Обадох се и изпратих на пейджъра му онова съобщение

„спешно ела в кабинета ми“. Хвърлих прощален поглед наоколо, взех торбата и си отидох.

— А осакатяването на мъртвото тяло? — попита Клер, наклонила глава. — Кога го направи?

— Не бях аз.

— О? А кой тогава?

— Не съм сигурен.

Тя прехапа устни и скептично ме погледна.

— Клер, казвам ти истината. Може да го е направил Brent Маккейб или дори Никъл — и двамата са имали възможност, но според мен е бил Хакинг. Сигурен съм, че след като излетя от офиса, въобще не е напуснал сградата. Навярно се е върнал, за да ме изненада и да отърве приятелчето си.

— Защо Хакинг би осакатил тялото на Колбърг? — намръщи се Клер. — Не виждам смисъла.

— Има повече смисъл, отколкото си мислиш — рекох. — Вероятно се е досетил, че разследването ще се насочи към него заради биографията му и близките му отношения с жертвата. Спомни си колко бързо влезе в кръга на заподозрените. А дори да не му бяха прикачили смъртта на Колбърг, следствието вероятно щеше да изкара наяве другите му мръсотии. Не. Той е достатъчно интелигентен, за да се сети да натопи за убийството някого друго, например един от онези пациенти, към които Стенли е прилагал своята терапия на гнева.

— А защо просто да не те издаде?

— Защото би рискувал да изложи и себе си. Ако си спомняш, тогава аз не го бях разпознал под маската. Като е инсценирал убийство, извършено от пациент, е имал най-голям шанс да заблуди следствието. Направил е всичко като по учебник — ударите, смазаните гениталии, прекършените китки на ръцете — типичен психотичен пристъп на бяс.

Клер замислено кимна. Удовлетворила любопитството си, се облегна назад в креслото и потъна в хладно отчуждение.

— Ако приемем, че всичко, което ми разказа сега, е истина, излиза, че си ме лъгал от мига, в който се срещнахме.

— Имах ли друг избор? — попитах, съзнаващ колко неубедително звучат думите ми. Неспособен да понеса гневния й поглед, сведох лице и продължих към масичката. — Бях сигурен, че Дев ще поиска да ви консултирам при разследването. Нямах начин да

откажа, без да предизвикам подозрения. Освен другото, трябваше да защитя и Томи. Той беше идеален кандидат за извършител със солидния си мотив и пълната липса на алиби — добавих, без да я погледна. — И тогава те срещнах...

Не каза нищо.

— Оказах се вързан в обръч от лъжи, измислени от самия мен. Клер, нямам извинение за начина, по който се отнесох с теб.

Стана и без да коментира, отиде в спалнята.

Седях вторачен в пода. Не знаех какво ще реши — дали да ме арестува, или просто да изчезне от живота ми. И двете възможности ми се струваха еднакво злочести.

Изминаха десет безкрайни минути, преди да се върне обратно. Очите ѝ бяха зачервени, а ръката ѝ стискаше кърпичка. Тихо пристъпи на една ръка разстояние от мен.

— Вярвам, че убийството на Колбърг е било акт на самозащита. Точка по въпроса. Искрено се радвам, че той и Хакинг са мъртви.

Седях загледан в пода.

— Но не мисля, че мога да приема твоите лъжи.

Кимнах.

— Освен това, Джоел — продължи с вече по-мек тон, — не мисля, че бих могла да съжителствам с всичките твои призраци... Сузи, Лорън, Анджела... — Преглътна. — Те продължават да окупират прекалено голяма част от съзнанието ти.

Погледнах я.

— Клер...

Прекъсна ме с жест.

— Джоел, имам нужда да остана за известно време сама, за да мога да подредя всичко, което се блъска в главата ми.

Наведе се напред и бръсна с устни бузата ми. После се изправи и отиде до вратата. Преди да завърти дръжката, погледна през рамо и попита:

— Ако ти се наложи да минеш отново през всичко това?

— Бих направил всичко по съвсем различен начин — замълчах за миг, — освен когато се влюбих в теб.

Кимна и отвори вратата. Излезе навън, но преди да затвори зад себе си, отново се обърна към мен.

— Нямах право да ме оставиш да се влюбя в теб.

Стори ми се, че в гласа ѝ нямаше гняв, а по-скоро примирение.
Поне така се надявах. Отиде си, преди да успея да измисля отговор.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.